

Raftul
Denisei

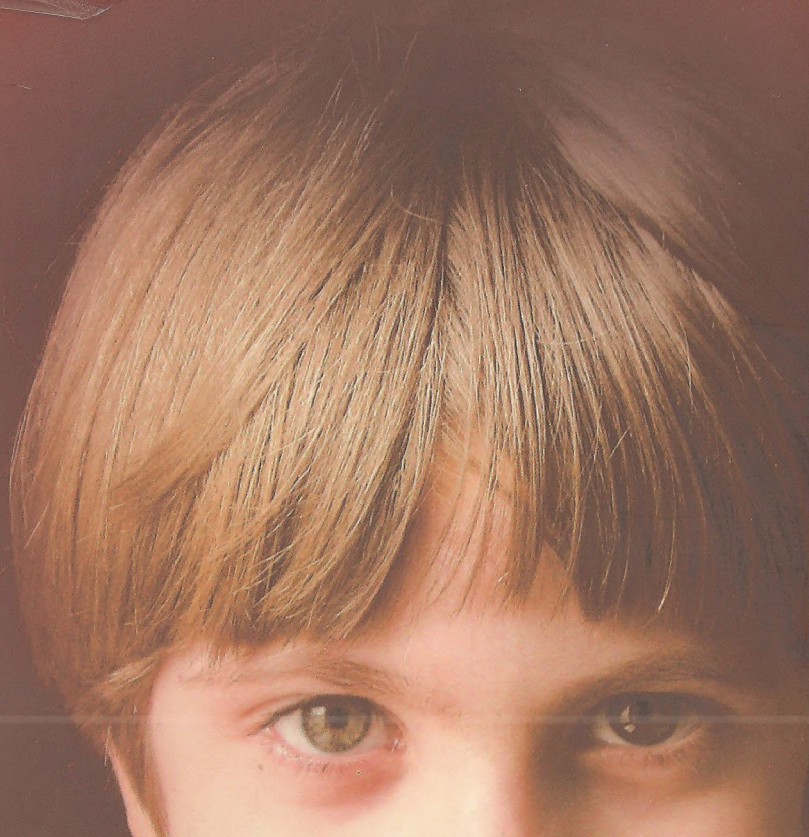
20
DE ANI
HUMANITAS

Peter Carey

Viata mea clandestina

roman

HUMANITAS
fiction

Che e un puști de șapte ani care a crescut alături de bunica lui aristocrată într-un apartament din Upper East Side, iar Dial, o frumoasă hipiotă pasionată de literatură, cu idealuri progresiste. Când aceasta intră în viața celor doi, lucrurile iau o întorsătură nebănuită, care-l proiectează pe micul Che într-o lume total nouă. Având inițial un simplu rol de intermediere între Che și adevărata lui mamă, Dial se va converti, treptat, în figura maternă îndelung așteptată de copil. Periplul lor include fuga de poliție, camuflarea identității reale a lui Che, întâlnirea cu mai multe comunități hipiote, pe fundalul unei Americi tulburi, cea a anilor '60. La sfârșitul unui *montagne-russe* de întâmplări care contaminează cititorul cu suspansul lor, rămâne întrebarea: va reuși Che să-și regăsească familia legitimă sau, dimpotrivă, va alege clandestinitatea, care i-a oferit șansa să trăiască pe viu ceea ce alții află numai din cărți?

PETER CAREY

Viața mea clandestină

Traducere din engleză și note de
VALI FLORESCU

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Coperta
ANGELA ROTARU

Redactor
ANDREEA RĂSUCEANU

PETER CAREY
HIS ILLEGAL SELF
Copyright © 2008 Peter Carey
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2010, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74
www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.libhumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CAREY, PETER

Viața mea clandestină / Peter Carey; trad.: Vali Florescu. –
București: Humanitas Fiction, 2010
ISBN 978-973-689-366-7

I. Florescu, Vali (trad.)

821.111(94)

Nu existau fotografii cu tatăl băiatului în casa din nordul statului New York. Fusese *persona non grata* de la Crăciunul anului 1964, cu șase luni înainte de nașterea copilului. Existau însă numeroase poze cu mama lui. Iat-o, aici are părul scurt și blond, iar bronzul îi accentuează albul ochilor. Și tot ea e și aici, cu părul negru, și nu seamănă cu fata blondă nici măcar cât o soră, deși parcă în ochi au aceeași strălucire atentă.

Se spunea că e și ea actriță, la fel ca bunica ei. Se putea preschimba în oricine dorea. Băiatul nu avea nici un motiv să se îndoiască de asta, dat fiind faptul că nu-și mai văzuse mama de când avea doi ani. Era fiica rătăcitoare, sfânta căzută din ceruri, asemenea icoanei pe care bunicul o adusese odată de la Atena – argint strălucitor, tămâie cu iz de mosc – deși nimeni nu-i spusese niciodată băiatului cum miroase mama lui.

Apoi, când băiatul avea aproape opt ani, o femeie ieșise din lift și intrase în apartamentul de pe Sixty-second Street, iar el o recunoscuse imediat. Nu-i spusese nimeni să se aștepte la așa ceva.

Cam așa stăteau lucrurile dacă erai crescut de bunica Selkirk. Erai un soi de insectă drăgălașă și trebuia să faci cunoștință cu lucrurile prin propriile tale antene, prin intermediul modelelor caleidoscopice din ochii celorlați. Nimeni n-ar fi visat vreodată să-ți spună uite-o pe mama ta, se întoarce la tine. În loc de asta, bunica lui i-a zis să-și pună puloverul. Și-a luat geanta, și-a căutat cheile, după care au pornit toți trei către Bloomingdale's, de parcă ar fi fost un magazin de delicatese. Nimic deosebit, asta făceau și când erau doar ei doi. Traversau parcul, apoi o luau în jos pe Lex. Băiatul stătea aproape de străina aceea superbă, cu un rucsac

kaki burdușit în spate. Sângele lui era și sângele ei, și-l auzea acum zvâcnindu-i în urechi. Și-o închipuise blondă, cu privire ageră, zveltă și întinsă ca un arc, semănând bine cu bunica, însă mai zvârlugă. Era complet diferită; era exact la fel. Când au ajuns la Bloomingdale's, începuseră deja să se certe pe numele lui.

Cum i-ai spus lui Che? a întrebat-o pe bunică.

I-am spus pe nume, a răspuns bunica Selkirk, ciufulind părul băiatului, a cărui nuanță vărată începea să se închidă. Așa i-am spus. I-a aruncat mamei un surâs alb și strălucitor. Băiatul s-a gândit: O, o!

Mie mi s-a părut că i-ai spus Jay, a zis mama.

Bunica s-a întors cu o privire tăioasă spre vânzătoarea care era ocupată să se holbeze la mama cea hipioată.

Aș vrea să încerc un Artemis, vă rog.

Bunica Selkirk era ceea ce se numește o femeie din Upper East Side – pomeți înalți, păr grizonat perfect coafat – totuși, ea însăși se cataloga în cu totul alți termeni. Sunt ultimul suflet boem, îi plăcea să spună, în primul rând băiatului, asta însemnând că nimeni nu-i spunea ei ce să facă, cel puțin nu de când bunicul Selkirk îl aruncase pe Buddha pe fereastră și se mutase cu Piticania aia otrăvită.

Pe lângă asta, bunicul mai făcuse o sumedenie de alte lucruri, printre care că renunțase la locul din consiliul de administrație și se dedicase vieții spirituale. Când plecase el, plecase și ea. Apartamentul din Park Avenue era al bunicii, fusese dintotdeauna al ei, însă acum dacă îl foloseau o dată pe lună. Cea mai mare parte a timpului și-o petreceau la Kenoza Lake, lângă Jeffersonville, New York, un oraș de vreo patru sute de suflete, unde nu locuia „nimeni”. Bunica făcea vase de ceramică raku¹ și vâslea la o barcă grea, de scândură. După asta, băiatul nu prea și-a mai văzut bunicul, singura lui legătură cu el fiind cărțile poștale acoperite cu un scris minuscul pe care le primea din când în când. Buster Selkirk era în stare să facă să încapă un întreg roman pe o singură carte poștală.

---

1 Tip de ceramică japoneză de culoare închisă, cu aspect aparent rudimentar, smălțuită cu lac de plumb, folosită în ceremonia ceaiului.

În ultimii cinci ani, fuseseră doar ei doi, bunica și băiatul. Ea pune în undiță râma vie ca să prindă bibanul cu gura largă și tot ea îi spusese Jay în loc de Che. Nu era prin preajmă nici un copil cu care să se joace. Nu avea nici un animal de casă, fiindcă bunica era alergică. Însă toamna erau mere Cox's Pippins¹, furtuni puternice, picioare goale, noroi cald și stele din sticlă spartă și împrăștiată pretutindeni pe cerul răcoros. Nu poți învăța lucrurile astea nicăieri, a zis bunica. I-a spus că are de gând să-i ofere o educație victoriană. Era mai bună decât „toate astea“.

Dar a fost botezat Che, nu-i așa?

Încheietura bunicii era albă și netedă precum burta de plătică. Partea bronzată a brațului ei era cafenie, însă parfumul îl încercase pe partea albă – sânge albastru, la asta se gândise privindu-i venele.

Botezat? Tatăl lui e evreu, a zis bunica. Mireasma asta e prea bătrânicioasă pentru ea, i-a spus femeii de la Bloomingdale's, care a ridicat o sprânceană prudentă către mamă. Mama a dat din umeri, a „ce să-i faci?“. Prea floral, a zis bunica Selkirk, fără pic de îndoială în propriu-i fler.

Deci cum îl cheamă, Jay?

Bunica s-a răsucit pe călcâie și băiatul a simțit un soi de izbitură și un plescăit neașteptat în stomacul gata să i se reverse. Ce-ai de te cerți cu mine? a șoptit. Tu nu-nțelegi ce vorbesc cu tine?

Vânzătoarea și-a strâns gura punga, absorbită de discuții.

Dă-mi Chanelul, a zis bunica Selkirk.

În timp ce vânzătoarea împacheta parfumul, bunica Selkirk a scris un cec. Apoi și-a luat mânușile din piele de ied deschisă la culoare de pe teigheaua de sticlă. Băiatul a privit-o cum și le pune, deget cu deget, subțiri, dar rezistente precum pielea de țipar. Le simțea gustul în gură.

Doar nu vrei să-i spun Che în Bloomingdale's, a susurat amenințător bunica, oferindu-i în cele din urmă cadoul mamei.

Șșș, a zis mama.

Bunica a ridicat brusc din sprâncene.

---

¹ Sau Cox's Orange Pippin, specie de mere originară din Marea Britanie, creată în secolul al XIX-lea de horticultorul Richard Cox.

Lasă-te purtată de val, a spus mama. Băiatul a mângâiat-o pe șold și l-a găsit plăcut la pipăit și neîncorsetat.

De val? Bunica avea un surâs larg și înfricoșător și ochi de un albastru-deschis plini de furie. Auzi, să mă las purtată de *val*!

Vă mulțumim, a spus fata, pentru că ați cumpărat de la Bloomingdale's.

Bunica a privit-o pe mama cu toată atenția. Asta cred comuniștii? Che! a strigat, fluturându-și degetele înmănușate, ca într-o partidă de mimă.

Nu sunt comunistă, OK?

Băiatul nu voia decât liniște și pace. Le-a urmat, cu stomacul scoțându-i zgomote de protest.

Che, Che! Lasă-te purtat de val! Uită-te la tine! Crezi că ai putea să fii chiar mai ridicol de atât?

Băiatul s-a gândit îndelung la mama lui cea ilegitimă. Știa cine e, deși nimeni n-o spunea clar și răspicat. O știa așa cum se obișnuise să prindă din zbor lucrurile importante, din aluzii și șoapte, auzind pe cineva vorbind la telefon, deși acest eveniment aparte era mult mai limpede, o știa din secunda în care ea năvălise în apartament, din felul în care îl ținuse în brațe și-l strânsese mai-mai să-l sufocă și-l sărutase pe gât. Se gândise la ea în atât de multe nopți și iată că acum se afla aici, neschimbată, total diferită – cu piele de culoarea mierii și păr încurcat, în cincisprezece nuanțe. Avea șiraguri de mărgele hinduse la gât, clopoței minusculi de argint la glezne, era un înger trimis de Dumnezeu.

Bunica Selkirk a apucat-o de mărgelele hinduse. Ce-s astea? Asta poartă acum clasa muncitoare?

Eu sunt chiar clasa muncitoare. Prin definiție.

Băiatul a strâns mâna bunicii, însă ea și-a eliberat-o, nervoasă. Unde-i tatăl lui? Îl dau mereu la televizor. Se lasă și el purtat de val?

Băiatul a râgâit discret în palmă. Era imposibil să-l fi auzit cineva, însă bunica a făcut vânt cu mâna, de parcă ar fi prins o muscă. I-am zis Jay fiindcă mi-era teamă pentru tine, a spus în cele din urmă. Poate ar fi trebuit să-i spun John Doe. Dumnezeu să mă ajute, a strigat, și mulțimile s-au despărțit în fața ei. Acum înțeleg că mi-am făcut griji ca proasta.

Mama l-a privit pe băiat ridicând din sprâncene și, într-un final, i-a luat mâna într-a ei. El a fost încântat să i-o simtă în jurul mâinii lui, plăcută la atingere și liniștitoare. Ea l-a gădilat pe ascuns în palmă. El a ridicat ochii spre ea, zâmbind. Ea a privit în jos spre el, surâzând. Lângă ei, bunica era foc și pară.

De-asta ți-am plătit studiile la Harvard? A oftat. Rău a mai ajuns familia Rosenberg.

Băiatul nu mai auzea nimic, topit de dragoste.

Acum erau deja pe bulevardul Lexington și bunica lui se uita după un taxi. În mod normal, s-ar fi repezit spre primul taxi. Doar că acum mâna lui se afla în mâna mamei lui adevărate și erau marsupieni ce fugeau spre metrou, râzând.

În Bloomingdale's, totul fusese atât de alb și de scânteietor, din alamă strălucitoare. Acum alergau pe trepte în jos. Aproape că zburau.

La turnicheții de la metrou i-a dat drumul la mână și l-a împins pe sub bara de acces. Și-a strecurat rucsacul pe dedesubt. El chicotea, beat de fericire. Râdea și ea. Pășiseră pe o altă planetă și, când au năvălit pe peron, tavanul era acoperit de o rugină stranie, iar podeaua era pătată și punctată de gumă înnegrită – deci asta era lumea reală, al cărei vaiet ajungea la el prin grătarele de aerisire de pe Lex.

Au fugit amândoi spre trenul local, în timp ce inima-i bubuia și stomacul îi era plin de balonașe, ca o spumă de înghețată. Ea i-a mai luat o dată mâna și i-a sărutat-o, împiedicându-se.

Trenul de ora 6 l-a purtat prin bezna brăzdată de bobine de sârmă desfășurate, și întreaga lui viață s-a schimbat pe loc. A mai râgâit o dată. Vagoanele se legănau și scârțâiau, iar din întunericul ferăstruit răsăreau brusc în fața ochilor săi hățișuri dese de cabluri grosolane. Și apoi s-a aflat, pentru prima oară în viața lui, în Gara Grand Central și au pornit iar pe peronul metroului, mână în mână, alunecând amândoi, asemenea unor iezi nou-născuți.

Erau oameni care locuiau în cutii de carton. Un băiat orb își zornăia monedele de zece și douăzeci și cinci de cenți într-o cutie de metal. Metroul aștepta, pictat ca un războinic, și au sărit în el împreună, iar ușile s-au închis, crude ca niște capcane, harști,

harști, harști, și s-a trezit cu fața lipită de rochia de culoarea iasomiei a mamei lui. Mâna ei îi sprijinea ceafa. Se afla sub pământ, așa cum îi prezisese Cameron de la 5D. O să vină după tine, omule. O să te ia pe sus și o să te ducă de-aici.

În tunelele dintre Times Square și Port Authority, un ciudat a trecut pe lângă ei și a ridicat un pumn. Tot înaintea! a strigat.

Te cunoștea, așa-i?

Ea s-a strâmbat.

E SSD?

Ea n-avea cum să se aștepte la asta – Cameron îl învățase politică.

E MP? a întrebat el.

Ea a pufnit în râs. Tu te-auzi ce spui? a zis. Știi ce înseamnă SSD?

Studenți pentru o Societate Democratică, a zis el. MP este Muncitoresc Progresist. Sunt facțiunea maoistă. Vezi, ești celebră. Știu totul despre tine.

Nu prea cred.

Ești cam ca Weathermen¹.

Ce sunt?

Sunt sigur de asta.

Ai greșit facțiunea, scumpule.

Îl tachina. N-ar fi trebuit s-o facă. El se gândise la ea în fiecare zi, mereu, când stătea pe doc, lângă lac, unde ea era lumina îngerească, arzătoare, a soarelui. Știa că și tatăl lui e celebru, îl vedea la televizor, un soldat în luptă. David a schimbat istoria.

Au așteptat la coadă. Lângă ei se afla un bărbat cu un geamantan legat cu sfoară verde-aprins. Nu mai fusese în viața lui într-un asemenea loc.

---

¹ Weathermen sau the Weather Underground Organization, organizație americană radicală de stânga, fondată în 1969 de lideri și membri ai SSD, celebră pentru campania intensă împotriva guvernului și a unor bănci, desfășurată între 1969 și mijlocul anilor '70, constând în bombardamente, revolte și atacuri asupra unor închisori, precedate de comunicate ce dezvăluiau motivele acestor acțiuni.

Unde mergem?

Era un bărbat cu fața crestată de riduri adânci, precum cele pe care le făcea el jucându-se în ceara de albine a bunicii, cu ață. Acesta a zis: Autobuzul ăsta merge la Philly, mititelule.

Băiatul nu știa ce e aia Philly.

Stai aici, a zis mama, și a plecat. A rămas singur. Nu-i prea plăcea treaba asta. Mama traversase holul și vorbea cu o femeie înaltă și subțire, cu o față posomorâtă. S-a dus să vadă ce se întâmplă și ea l-a înșfăcat de braț și l-a strâns bine. El a țipat. Nu știa cu ce greșise.

M-a durut.

Tacă-ți fleanca, Jay. La fel de bine ar fi putut să-i tragă una peste picioare. Era o străină, cu chipul străjuț de sprâncene mari și întunecate.

Mi-ai zis Jay, a strigat el.

Taci. Pūr și simplu, taci.

N-ai voie să-i zici cuiva să tacă.

Ea a căscat ochii mari. L-a tras afară din coada de la bilete și, când i-a dat drumul, încă mai era furioasă pe el. Ar fi putut să fugă, însă a urmat-o dincolo de o ușă batantă prăpădită, pe un hol lung cu cărămizi de zgură albă și miros de pipi peste tot și, când a ajuns la o ușă pe care scria TOALETĂ, s-a întors și s-a așezat pe vine în fața lui.

Trebuie să te porți ca un băiat mare, a zis.

Am doar șapte ani.

N-o să-ți zic Che. Iar tu să nu-mi spui în nici un fel.

Nu-mi spune să tac.

OK.

Pot să-ți spun mamă?

Ea a tăcut, cu gura deschisă, căutând ceva în ochii lui.

Poți să-mi spui Dial, zise într-un final, și sângele îi urcă în obraji.

Dial?

Da.

Ce fel de nume e ăsta?

E o poreclă, scumpule. Acum haide. L-a strâns tare la piept și el i-a mirosit încă o dată parfumul atât de plăcut. Era obosit și-i era puțin greață.

Ce e aia poreclă?

Un nume secret pe care ți-l dă lumea fiindcă te place.

Îmi place de tine, Dial. Zi-mi și tu Che.

Îmi place de tine, Jay, a zis ea.

Au cumpărat biletele și au găsit autobuzul și, curând, acesta se târâia prin Lincoln Tunnel și ajungea la jalnica barieră cu plată spre autostrada care ducea la New Jersey. Era prima oară când își amintea să fi fost cu mama lui. Avea sacoșa de la Bloomingdale's strânsă în poală și nu se gândea la nimic, era doar uimit și tulburat de faptul că primise ceea ce-și dorea cel mai tare.

Mulți ani mai târziu uitase multe, însă scena asta și-o amintea – era un loc bun, iar mama a ridicat suportul metalic dintre cele două scaune, ca băiatul să-și poată sprijini obrazul de brațul ei. Când și-a îndesat rucsacul imens între picioare, i-a scris în palmă un mesaj secret, cu unghii de un rozaliu natural, de scoică, și degete cafenii.

Știu ce-ai scris, a zis el.

Nu prea cred.

Și-a golit buzunarul de la spate al șortului și și-a găsit creionul galben ronțait la capăt. Și-a pus cartea de vizită a tatălui lui Cameron pe genunchi și a scris cu grijă DILE¹ pe versoul ei. După ce ea a citit ce-a scris, a băgat totul la loc.

Oho. Da' știi c-ai o groază de chestii la tine.

Hârtiile mele, a zis el.

Nu știam că băieții au hârtii.

Băiatul ar fi vrut să găsească ceva de zis, dar n-a găsit nimic. Au rămas așa o vreme. A privit de-a lungul culoarului dintre scaune. Nu mai fusese niciodată cu un autocar Greyhound și a fost foarte fericit când a văzut toaleta din spate.

Ești foarte înaltă, Dial, a zis în cele din urmă.

Înaltă pentru o fată. Nu sunt pe gustul tuturor.

Ești pe gustul meu, Dial.

Ea a izbucnit brusc în râs și și-a dus mâna minunată la gură. Și-ar fi dorit să-i poată spune mamă.

---

¹ Marcă americană de automobile, fabricată în Reading, Pennsylvania, între 1914 și 1916. Scriere greșită, prin omofonie, a numelui Dial (*dial* – cadran; a forma un număr de telefon).

Ai multe culori, Dial. Băiatului îi ardeau urechile. Nu știa nici el de unde-i veneau toate cuvintele astea. Bunica ar fi fost mirată să-l audă vorbind atât de mult.

Mama și-a scos o fâșie de mătase din păr și și-a tras-o peste un ochi ca pe o mască, privindu-l prin ea, un lan de grâu, fiecare sămânță și fiecare tulpină de altă culoare. Avea nasul mare și buzele cărnoase. Era foarte frumoasă, toată lumea spunea mereu asta, însă în realitate era și mai și, îi întrecea orice închipuire.

Sunt o fărâmițită, a spus.

Ce e aia o fărâmițită, Dial?

L-a pupat din senin pe obraz.

O fărâmiță din asta și o fărâmiță din aia.

L-a cuprins din nou sfiala și a privit în sus pe culoar. Parbrizul reflecta lumina soarelui, tot numai stelute.

Dial căuta ceva în rucsacul mare de excursionist dintre picioare. Avea o groază de cărți acolo, se vedeau clar; a mai văzut niște bomboane și niște șosete galbene.

Cum o să mă găsească bunica?

Cartea pe care tocmai o scotea acum avea pe copertă doi câini care se băteau, peste tot era sânge, i-a întins un baton de ciocolată Hershey. Ciocolata era moale și îndoită. Mulțumesc, a zis el. Cum o să mă găsească, Dial?

Ea și-a deschis cartea cea ciudată, undeva la început. El a remarcat cu neplăcere faptul că ea a deschis-o până i-a pocnit cotorul.

Bunica știa că noi o să fugim?

Îhâm, a zis ea, și a dat foaia.

El a savurat ciocolata topită, dus pe gânduri.

E bună ciocolata? a întrebat ea în cele din urmă.

Da, Dial. Mulțumesc. E preferata mea.

Ea și-a lăsat cartea cu câini în poală. O să vorbești cu ea în curând, a zis. O s-o sunăm.

Unde mergem?

Ai auzit – la Philly.

În afară de-asta.

E o surpriză, scumpul meu. Nu mai fi așa îngrijorat. E cea mai frumoasă surpriză posibil.

S-a întors la cartea ei. El s-a gândit: Dacă bunica ar fi știut că plec, m-ar fi pupat de la revedere. În afară de-asta, l-ar fi pus să-și ia geamantanul și să-i promită c-o să se spele pe dinți. Asta însemna că bunica lui era împotriva acestor lucruri. Semn bun, s-a gândit el.

Ce fel de surpriză? a întrebat. Exista o singură surpriză pe care și-o dorea. Inima a început să-i bată iar cu putere.

Una foarte, foarte frumoasă, a zis ea, fără să ridice privirea.

El a întrebat dacă e vorba de un motel, fără să creadă totuși nici măcar pentru o clipă că ea se referă la un lucru atât de puțin important.

Mai mult decât atât, a zis ea. Și a dat pagina.

El a întrebat dacă e vorba despre plajă, însă era destul de sigur că nici asta nu era. Vorbele lui au făcut-o să lase iar cartea jos. Îți place să înoți în Kenoza Lake?

Știi de lac?

Scumpul meu, tu și cu mine am fost acolo împreună.

Ba nu, a zis el nedumerit.

La Kenoza Lake.

Dar la Kenoza Lake el n-avusese niciodată mamă. Asta era marea chestie. În amintirea lui, era întotdeauna vară, drumurile erau înțesate de flori de splinuță și femeile din sat veneau să fure hortensiile albe, așa cum le furaseră odinioară și mamele lor. Gâștele sălbatice se îndreptau spre Canada și Boeingurile desenau dăre albe răsucite pe cerul albastru și rece – singurătate și speranță, umflându-se în voie, asemenea florilor de hârtie în apă.

Întotdeauna era vară, întotdeauna răcorită de apropierea toamnei, de absența mamei care se simțea peste tot în aerul din jur, în frunzele de arțar, de pildă, ridicate ușor, cât să le vezi partea argintie dinspre apă în adierea vântului ce vâlurea suprafața lacului Kenoza, în timp ce bunica lui înota încoace și-ncolo între ponton și un punct din mijlocul lacului, unde se întâlnea cu coșul din mijloc al casei, cu lumina chihlimbarie și orbitoare de pe drumul național 52. Mai târziu, avea să-și pună mai multe întrebări despre bunicul absent și despre Piticania otrăvită care fusese odată prietenul bunicii, însă persoana care avea să-și pună aceste întrebări era cu

totul alta, toate vechile celule aveau să fi murit demult, aveau să fi năpârlit, să fi devenit particule de praf în aerul din New York.

Și el știa să înoate. Încă de pe atunci avea umerii bine clădiți, însă apa lacului era vâscoasă și plină de mazăgă și-l făcea să-și simtă pielea lipicioasă, senzație pe care soarele nu reușea s-o facă să dispară. Nu întrebese niciodată, însă era sigur că în apă erau milioane de chestii mici moarte și se gândea la semnalele tânguitoare de la radio și se întindea pe ponton, cu burta în jos, spatele i se înnegrea, iar stomacul îi rămânea alb și avea ceva fantomatic, de pește.

Peste tot erau furnici mici și negre. Pe unele le omora fără nici un motiv.

A ridicat privirea către Dial. Ea avea ochi imenși și negri, ca o actriță de pe un afiș din Times Square. Dacă ar fi putut, ar fi înotat cu ea în fiecare zi.

Ai vrea să mergi la plajă? l-a întrebat ea.

Însă nu asta voia el.

O să stăm la un motel?

Ea l-a privit uimită. Drăcușor mic ce ești, a zis. O să stăm într-o casă cam jegosă. Probabil o să dormim pe jos.

Poate că e și-un televizor, a zis el. Însă nu asta voia să zică. Așa era educat, să „nu spună“.

E ceva și mai și decât un televizor, a zis ea.

Acolo e surpriza, Dial? În casa aia jegosă?

Da, Jay.

Era atât de fericit, încât îi era frică să nu i se facă rău. S-a cuibărit la pieptul ei, cu capul rezemat de sânii ei generoși, iar ea l-a mângâiat pe cap, pe ceafă, acolo unde sunt firele scurte de păr.

Poate ghicesc despre ce surpriză e vorba, a zis el după un timp, în casa aia jegosă.

Știi bine că n-o să-ți spun, nici dacă ghicești.

Însă el nu avea nevoie ca ea s-o spună. Știa precis despre ce e vorba. Exact așa cum prevăzuse Cameron. Viața lui adevărată începea în sfârșit. Avea să-și cunoască tatăl.

Cu excepția unei singure fotografii, băiatul nu-și văzuse nici odată tatăl, nici măcar la televizor. În casa bunicii de lângă Kenoza Lake nu exista televizor, fiindcă așa voia ea, așa că toamna, după ce ajuta la aprinsul focurilor, băiatul își alegea câte o carte ieftină, de buzunar, dintre cele de pe rafturile înalte, mucegăite – unele cuvinte erau simple ca pietricelele, multe altele își apărau cu strășnicie secretele, asemenea trupurilor de viespi sau greieri, ce pârlăiau sec. Îi plăcea să spună, când era întrebat, că pe unele dintre ele chiar le și înțelegea. La etaj se afla o bibliotecă adevărată, cu scară mobilă și cărți grele ce conțineau gravuri cu pești, elani și floricele cu nume nemțești, care îl întristau. Pe canapelele mari, vechi și roase, unde se uita la aceste comori, se afla mereu câte un Kipling sau Ride Haggard, ori un Robert Louis Stevenson abandonat, pe care bunica lui îl relua la amurg. În această cameră tapisată cu mătase și pătată de umezeală, cu ferestre acoperite de obloane, printre șipicile cărora se putea întrezări lacul, era un radio imens cu lămpi luminoase, la care nu se auzeau decât fâșâituri și un țipăt electric tânguit, o tristețe adâncă și tainică, despre care își imagina că vine dinspre apa ce lovea pontonul de dedesubt, clipocind.

În oraș, la Belvedere, exista un televizor portabil roz GE, care stătea în permanență pe blatul de marmură de la bucătărie; odată, când crezuse că bunica lui a ațipit, îl băgase în priză. A fost singura dată când aceasta l-a brutalizat în vreun fel, adică i-a sucit brațul și i-a ridicat bărbia ca să-l oblige să se uite în ochii ei. S-a stropșit la el, acoperindu-l cu precipitații, atât de furioasă era – nu avea voie să se uite la televizor.

Niciodată.

Motivul pe care i l-a dat era la fel de încurcat ca o sfoară veche de nylon, ferfenițită de cârlige, roțițe și greutate albe și oxidate de plumb, însă motivul adevărat pentru care el nu avea voie la televizor era simplu și cuprinzător, și l-a aflat de la Gladys, menajera lor haitiană: Ca să nu te superi, dacă-i vezi pe mamă-ta și pe taică-tău în mâinile la polițiști. Așa ceva nu se uită niciodată.

Cameron Fox era fiul negustorilor de artă de la 5D. Fusese dat afară de la Groton din cauza faptului că refuzase să se tundă, poate și pentru altele. Bunica îl angajase babysitter. Ea habar n-avea.

În camera lui Cameron văzuse băiatul posterul cu Che Guevara și aflase cine e și de ce nu are mamă și tată. Nici măcar Gladys n-avea de gând să-i spună asta. După ce mama lui și Dobbs Street Cell jefuiseră o bancă din Bronxville, un judecător îl încredințase definitiv pe Che bunicii lui. Așa spunea Cameron. Ai dreptul să știi, omule. Cameron avea șaisprezece ani. A zis: Bunică-tu a aruncat un Buddha pe fereastra holului de la scara D. Un nenorocit de Buddha, omule. Tare tipu'. Mi-am dat seama după miros că a fumat iarbă chiar afară, pe palier. Te vezi vreodată cu el?

Nici gând. În nici un caz. Singura dată când au dat peste bunicul și Piticania otrăvită pe Sixty-second Street, băiatul și bunica au făcut stânga-mprejur și s-au dus la Carlyle.

Cameron i-a spus băiatului că e un deținut politic sechestrat la Kenoza Lake. Bunica lui îl puneă să joace Nu te supăra, frate, un joc, ce mai încoace și-ncolo, din secolul trecut. I-a dat o poză de o pagină întreagă cu tatăl lui, din revista *Life*. I-a citit și textul de dedesubt. *Beyond your command*¹. Tatăl lui arăta super, cu părul blond lăsat să-i crească în voie. Degetele lui făceau semnul victoriei.

Seamănă cu tine, a zis Cameron Fox. Ar trebui să ți-o înrămezi, a zis. Taică-tău e un mare american.

Însă băiatul a plecat din 5D pe scările spălate cu Clorox și, înainte de a intra în bucătăria bunicii lui, l-a împachetat frumos

---

1 Aproximativ „nu ascultă de tine“, expresie din melodia *The Times They Are a-Changin'* de Bob Dylan, din 1964: „Fiii și fiicele tale/ De azi nu mai ascultă de tine,/ Vechiul tău drum/ Se schimbă rapid./ Te rog găsește-ți un altul,/ Dacă pe alții nu-i poți ajuta,/ Fiindcă vremurile chiar acum se schimbă“.

pe taică-său și l-a băgat în buzunar. Cam ăsta a fost începutul colecției lui de hârtii.

În buzunarul băiatului erau bucățele clare și taine de nepătruns. Cameron mai încerca uneori să-i explice câte ceva, însă la scurt timp se oprea și zicea: Hai că am dat-o prea tare pe teorie. Sau: Ar trebui să știi mai multe cuvinte ca să înțelegi. Cameron avea un metru optzeci și trei, nasul lung și drept, bărbie alungită și un ochi care-i fugea un pic. I-a citit lui Che din *Lupul de stepă* până când s-au plictisit amândoi, însă nici el nu voia să-l lase să se uite la televizor. Zicea că televiziunea e diavolul. Jucau pocher pe câțiva cenți. Cameron pune Country Joe and the Fish¹ și stătea în șosete de schi în fața radiatorului, încercând să-și agraveze afecțiunea dermatologică, în speranța că asta îl va salva de Vietnam.

Băiatul se uita mereu în jur după un televizor, însă nu reușise niciodată să vadă prea multe imagini. O dată sau de două ori fuseseră la un restaurant care avea televizor, însă bunica lui îi făcuse să-l închidă. Nu te puteai pune cu ea. O spunea chiar ea.

Așa că, atunci când Dial și Jay au ajuns în stația Greyhound din Philadelphia, a fost mare lucru să vadă televizorul alb-negru cocoțat în colțul sălii de așteptare. 76ers pierdeau în fața celor de la Chicago. Mai mulți moși se uitau la meci. Gemeau. Scui-pau. Fir-ar al dracu'. S-a uitat și băiatul, așteptând să înceapă altă emisiune, poate Rowan și Martin, sau alta de care auzise. Spune noapte bună, Dick². A fost extrem de emoționat când mama lui s-a dus să găsească un telefon.

Să nu vorbești cu nimeni, a zis ea, OK?

OK, a spus el. S-a uitat țintă la diavolul albastru, știind că e pe cale să se întâmple un lucru minunat.

Până să se întoarcă mama lui, Bulls au faultat de trei ori.

Acum ce urmează? a întrebat, remarcându-i tristețea de pe chip. Ea s-a lăsat pe vine în fața lui.

---

1 Formație rock, cunoscută în special pentru protestele sale muzicale împotriva războiului din Vietnam.

2 Celebru final al emisiunii Rowan&Martin's Laugh-In, program de televiziune constând în scheciuri comice, difuzat între 1968 și 1973, prezentat de actorii Dan Rowan și Dick Martin și difuzat de postul NBC.

O să stăm la un hotel, a zis. Ce părere ai de asta?

Ai zis c-o să stăm într-o casă jechoasă, a zis el.

S-a schimbat planul, a spus ea, făcându-și de lucru cu o țigară.

Cu room service? Se prefăcea încântat, însă era de-a dreptul înfricoșat de mirosul ei, de felul în care făcea asta – de modul în care fuma pentru a-și ascunde emoțiile.

N-am bani de room service, a spus ea, și a aruncat țigara și a storcoșit-o cu călcâiul.

Cu colțul ochiului, vedea la televizor desene animate. Însă nici că-i păsa în clipa asta.

Mă ascuți, Jay?

Nu mai e nimeni, a zis el. De fapt, voia să spună: Pe cine altci-neva să asculte? Însă ea a înțeles altceva și l-a strâns tare la piept.

Ce s-a întâmplat?

Îmi place de tine, Jay. Ochii ei se umpluseră de lacrimi.

Și mie îmi place de tine, Dial, a zis el, însă a urmat-o fără prea mare tragere de inimă afară în întuneric și umbră, lângă autocarele înalte ale căror măruntaie umpleau pizzeriile din apropiere. Când au pornit în sus pe scări, și-a imaginat că se îndreptau spre un loc oribil.

Ce-i ăsta?

Un hotel, scumpule.

Nu semăna deloc cu hotelul din Middletown, New York, unde stătuseră în timpul viscolului, nici cu Carlyle, asta era sigur. Se simțea spintecat, ca un biban cu gura largă. Ceva nu mergea cum trebuie.

Au trebuit să urce scările ca să dea de recepție. Biroul era tapițat cu piele roșie. Încotopenită între el și o butelie cu gaz, se afla o femeie. Aceasta a luat cincisprezece dolari cu mâna durdulie plină de inele: N-aveți baie, n-aveți voie să cântați la nici un fel de instrumente. Apoi au străbătut mai multe coridoare verzi, pe sub neonul lunguiet, însoțiți de zgomotul aplauzelor de la TV, care răzbătea din camere. Chipul lui Dial era verde pe hol, după care, ajunși în cameră, s-a întunecat și s-a schimonosit. La geamuri erau perdele de dantelă, pe un neon roșu scria PRIMIM CECURI. Un pat de o persoană cu un televizor aproape de tavan.

Nu încă, a spus ea, observându-i privirea.

Ai promis.

Am promis, da. Putem să stăm în pat și să ne uităm la televizor, dar trebuie să aștepți până mă întorc.

Acum unde te mai duci?

Mai am de făcut un lucru, legat de secretul nostru.

E în siguranță secretul?

Da, e în siguranță.

Atunci pot să vin și eu?

Scumpul meu, dacă vii și tu n-o să mai fie secret. Nu stau mult.

A îngenuncheat. S-a uitat la el. Era palid. Mult prea aproape.

Te rog să rămâi aici, a zis. Nu da drumul nimănui.

Și l-a sărutat și l-a îmbrățișat mult prea tare.

După ce cheia a fost răsucită în broască, el a rămas în poziția în care se afla, dedesubtul televizorului. Ecranul era prăfuit și pătat. Cineva își trecuse un deget peste el.

S-a așezat pe pat și a rămas un timp cu privirea pironită asupra ușii. Cuvertura era bleu-deschis și foșnea într-un fel ușor neplăcut. La un moment dat, pe lângă ușă a trecut cineva. Apoi s-a întors în sensul celălalt. S-a ținut departe de fereastră, însă putea vedea stratul de vopsea metalică roșie a plăcuței cu PRIMIM CECURI.

Dial își lăsase rucsacul pe un scaun. Era legat la gură cu un șnur, dar se vedeau câteva lucruri dinăuntru – cartea ei și ceva mic și viu colorat, ca o bomboană. Firește, a întins imediat mâna după acesta, și l-a scos cu două degete. Uno¹ e unul dintre cele mai populare jocuri de cărți pentru întreaga familie – a citit el pe pachet –, cu reguli suficient de simple pentru copii, dar cu

---

1 Joc de cărți american, inventat în 1971 de Merle Robbins, ce poate fi jucat de doi până la zece jucători. Pachetul conține 108 cărți, de patru culori (roșu, verde, albastru și galben), numerotate de la 0 la 9 și câteva cărți cu funcții speciale: stai un rând, ai dreptul să iei două-trei cărți etc. Scopul jocului este de a rămâne fără cărți în mână. La fiecare rând trebuie completată, cât mai repede, cartea ultimă de pe masa de joc, potrivit culoarea sau numărul. Cel care rămâne cu o singură carte în mână strigă „uno”. Când un jucător termină, se adună punctele din cărțile rămase la adversari și câștigă cel care ajunge la 500 de puncte sau care are mai multe.

provocări și stimulente pentru toate vârstele. A dat drumul pachetului înapoi în rucsac, gândindu-se că ea nu-și cunoaște deloc fiul.

Îi era imposibil să ajungă la televizor.

A târât un scaun și s-a așezat pe el, continuând să privească în sus. Vedea cât se poate de clar butonașul roșu. PORNIRE.

O femeie cu pantofi cu toc a țăcănit pe holuri, râzând, poate plângând. Băiatul s-a urcat pe scaun și a apăsat butonul.

Era foarte aproape de ecran când imaginea fu chemată să se cristalizeze din interiorul tubului, adunându-se și revărsându-se violent peste el, aproape orbindu-l.

A văzut imaginea, fără să înțeleagă cine o trimitea – era el, Che Selkirk, la Kenoza Lake, New York, ridicând un biban cu gura largă, cu ochii mijiiți. Soarele ardea puternic. Totul era auriu și sângera portocaliu pe la margini. A închis televizorul și l-a auzit cum suge imaginea înapoi în tub.

Se întâmplase un lucru foarte rău. Nu știa despre ce ar putea fi vorba.

Nu i s-a explicat ce se întâmplase. Televizorul făcuse asta sau nu? Tot ce-a spus Dial a fost: Trebuie să plecăm.

Măine?

În clipa asta.

Când au plecat în fugă din Philadelphia, încă nu-și primise surpriza și nici nu-și sunase bunica. Nu fusese niciodată cu avionul și, fără să știe când și cum s-a întâmplat, s-a trezit străbătând cerul, deasupra pământului, trăind în aerul negru, fără să aparțină nici unui loc. Zburase spre Oakland și ajunsese la un motel care se dovedise destul de bun. Nu știa exact unde se află. Nu s-au uitat la televizor, însă ea i-a citit toată cartea cu câini care se băteau pe copertă. *Colț Alb* trebuie să fie cea mai bună carte scrisă vreodată, s-a gândit el. Dial n-a zis nimic, însă trăise și ea la Kenoza Lake și știa că el vine dintr-o casă aproape identică aceleia în care locuise câinele Buck. Casa judecătorului nu era chiar la șosea, ci ascunsă printre copaci. Prin frunzișul lor puteai zări veranda largă și răcoroasă ce o înconjura aproape complet. Așa o descrisese și Jack London.

Au străbătut în fugă șoseaua până la pizzerie și înapoi. Au mâncat atâta pizza, că mirosea în toată camera de la ea, și au jucat amândoi Uno, care s-a dovedit mult mai plăcut decât s-ar fi așteptat. Băiatul s-a abținut să pomenească de pocher, dar au jucat Uno pe chibrituri Days Inn.

Dial a încercat s-o sune pe bunica, însă aceasta n-a răspuns. I-a dus receptorul la ureche, să asculte chiar el. Suna și iar suna în gol.

Când aproape rămăseseră fără bani, Dial s-a dus la Seattle și a făcut rost de un teanc de bancnote și după asta au luat avionul

și au ajuns la Sydney, în Australia. I-a spus că o să fie un drum lung. El a întrebat-o dacă secretul lor e în siguranță. Ea i-a zis că da. Atunci, el s-a liniștit. A bătut-o la pocher. Apoi ea l-a învățat să-și dea pasiențe. În afară de-asta, avea atâtea șmecherii și drăcovenii în rucsacul ei, inele de care trebuia să înveți cum să tragi, altă carte de Jack London, și tot drumul spre Australia a fost fericit. Părinții săi îl eliberaseră așa cum îi prezisese Cameron.

Sydney s-a dovedit a fi un oraș imens, așa că au luat un autobuz către Brisbane. Asta l-a plictisit enorm, i-a plictisit pe amândoi. La Brisbane era o căldură infernală. Dial s-a dus să caute un *head shop*¹ și el a presupus că e ceva legat de tatăl lui, însă tot ce s-a întâmplat a fost că s-au întâlnit cu o fată grasă și ciudată și au aflat că, dacă se duc în nord, o să găsească locuri care nici măcar nu sunt trecute pe hartă.

Conectează-te, intră în stare, eliberează-te², a zis grășana.

Mai târziu, Dial a spus: Nu vreau să mai aud în viața mea porcăriile astea hippy. El nu i-a spus că amicul lui Cameron repeta asta tot timpul.

Însă Cameron nu și-l putea imagina pe băiat plecând în drumetie în lumea largă mai departe de scările spălate cu Clorox – cerul străin, vânat ca pomeții, ploaia deasă căzând în șiroaie grele, în depărtare. Pe șosea strălucea o lumină galbenă rău prevestitoare și un praf fierbinte și fin ca argila se usca pe degetele de la picioare ale băiatului, preschimbându-se în noroi pe limba lui de fugar fără voie, pudră pe acele plantațiilor de *Pinus radiata*.

Erau vreo treizeci și opt de grade. Au continuat să meargă.

Două benzi negre de circulație spre nord, două spre sud, niște iarbă străină la mijloc. Spre răsărit și spre apus erau fâșii proaspete

---

1 Magazin care vinde diverse accesorii pentru dependenții de droguri sau asociate cu folosirea drogurilor.

2 *Turn on, tune in, drop out*, slogan al curentului contraculturii hippy, inventat de Timothy Leary în anii '60, la îndemnul lui Marshall McLuhan de a găsi „ceva scurt și incitant” pentru a promova beneficiile LSD-ului. El îndemna oamenii să îmbrățișeze schimbările culturale cu ajutorul psihedeliceilor, detașându-se de convențiile și ierarhiile societății.

cosite de aproximativ zece metri, după care veneau zidurile de un verde șters ale plantațiilor de *Pinus radiata*, tăiate de drumuri galbene ca focul, cufundate într-o tăcere de mormânt – nici un oposum și nici un șarpe, nici măcar o cioară nu ar fi putut trăi aici.

Băiatul n-avea nici cea mai mică idee unde naiba se află. Abia dacă înțelegea numele locurilor, și aproape că nu și-l mai înțelegea nici pe al său.

Pe acest întreg continent n-o cunoștea decât pe mama cu față lătăreață și osoasă, cu rucsacul ei plin de jocuri. Era la doi pași mari în fața lui – fustă hippy, lungă până-n pământ, tricou, șlapi de plastic – și mergea mult prea repede. Dacă i-ar fi cerut cineva să scrie tot ce știe despre ea, ar fi încăput pe ambalajul unei bomboane. Era adepta radicalismului, însă acest lucru era la fel de limpede precum tăblița ce menționa ieșirea din localitate, din fața lor.

Băiatul a citit ce scria pe tăbliță. Caboolture?

Un oraș, a zis ea, nu contează. N-a încetinit pasul.

Ce fel de oraș?

Părul lui des era acum ascuns, vopsit în negru, tăiat ca un gard viu, lăsând să se vadă o bucată de piele albă, nebronzată, în jurul gâtului. S-a scărpinat în creștet și a mijit ochii către tăbliță – CABOOLTURE –, litere negre idioate pe o plăcuță albă idioată, o chestie urâtă și țărănească, s-a gândit.

Ce fel de oraș, Dial?

Haide, a zis ea. Un oraș australian.

Ar fi trebuit s-o întrebe alte lucruri, Unde e tata, unde e bunica, însă uneori i se părea că s-a săturat de el până peste cap.

Cretinilor, a strigat ea spre mașina care îi depășise. Sper să vă înecați. Era atât de înaltă, atât de frumoasă cum mergea așa, cu pasul voinic al unui flăcău de la o fermă. Era exact cum îi plăcea lui, carne din carnea lui, pentru vecie.

N-o să ne ia nimeni de aici, Dial. Toți se duc în direcția cealaltă.

Mersi, a zis ea. Nu observasem. Nu era obișnuită cu copiii mici.

Pe șoseaua care mergea spre sud, mașinile erau bară la bară, iar farurile lor galbene străluceau în culoarea clădirii Pan Am în amurg. Era undeva în jurul prânzului. El și-a dorit să găsească

un loc unde să se cuibărească până îi trece senzația de greață, de la schimbarea de fus orar.

Am putea să ne ducem în orașul ăla, a zis, sau ceva de genul ăsta. Poate găsim un motel. Asta îi plăcea cel mai mult, să fie cuibărit lângă ea în timp ce-i citește, iar părul ei îl gâdilă pe față.

Nu e nici un motel, a zis mama lui.

Pun pariu că e, a spus el.

Ea s-a oprit și s-a întors.

Ce? a întrebat el. Ce?

Părul ei avea atâtea nuanțe schimbătoare, că nu știai niciodată ce culoare e de fapt, însă sprâncenele îi erau negre ca tăciunele și, când își aținea privirea asupra lui, ca acum, se transforma într-o vrăjitoare înspăimântătoare.

OK, a zis ea, m-am săturat.

Mai făcuse asta o dată, în Port Authority. Și atunci băgase spaima-n el.

Cam în acest moment, o furgonetă Ford din 1964, hărtănită, cu vopseaua fărâmițată de soare și vechime, a oprit la ieșirea din benzinăria Golden Fleece, de pe partea dinspre Brisbane a orașului Caboolture. Șoferul a apăsat ambreiajul și un val gros de fum albastru-petrol s-a răspândit încet deasupra perimetrului pompei și s-a împrăștiat pe câmpul uscat pe care se aflau doi cai ce păreau râioși, cu crupele costelive îndreptate către mașinile ce treceau pe lângă ei în viteză.

Ia uite la lemingii ăștia, a zis Trevor.

Băiatul nu-l cunoștea pe Trevor, însă avea să-l cunoască în curând, ba încă să-l cunoască foarte bine, și întotdeauna avea să lege numele de trupul ăla – un bărbat voinic, lucios ca un marsuin, acoperit cu un strat de mai bine de un centimetru de grăsime ce părea să-i hrănească pielea cafenie și întinsă, dându-i un soi de strălucire sănătoasă, de ulei de pește. Avea o ureche zdrobită, părul scurt, tuns periută, castaniu-roșcat și mirosea a marijuana, papaya și mango. Când nu era gol-pușcă, și era gol-pușcă ori de câte ori avea ocazia, purta pantaloni largi ca de pijama, în stil indian, și, când zâmbea, ca acum, la turiștii ce treceau în goană, își dezvelea dintele ciobit.

Cică ne așteaptă niște vânturi puternice dinspre Caloundra, de două sute de K, a zis șoferul. Lui i se spunea John the Rabbitoh, dar era de fapt John Rabiteau, și se zicea că se trage din neam de francezi. Nimeni nu știa de unde vine, însă era un tip frumos de pica, să fi avut în jur de douăzeci și cinci de ani. Avea pomeți înalți, părul lung și negru, ochi căprui și un corp zvelt, cu umeri largi și talie îngustă. Vorbea pe nas și mirosea a iarbă proaspăt tăiată, a furtun de radiator și a combustibil pentru motoarele în doi timpi.

Bang! Trevor a făcut un pistol din mâinile la fel de late și butucănoase ca tot restul trupului său vânjos. Bang! Bang! Rânjind și arătându-și dintele ciobit, a împușcat șoferii, unul câte unul.

Virând spre șosea, cu fața spre furtuna ce se apropia, Rabbitoh n-a zis nimic despre crimele lui Trevor. Avea propriile lui gânduri legate de damnarea sufletelor și mânia lui Dumnezeu. S-a aplecat deasupra volanului și a privit spre cerul care cobora tot mai mult și spre lumina galbenă și neplăcută ce se ițea amenințătoare la marginile fumurii ale acestuia.

Când începe, o să fim deja jos, în vale.

Afirmația era în principiu corectă, însă întâmplarea a făcut ca, tocmai când ieșea din Caboolture, Fordul să treacă pe lângă mama și băiatul care o luaseră pieptiș către nord.

Trevor a fost cel care a zis: Stai! Trevor, cel care locuia într-o îngrăditură stil fort, cu palisade, în vârful unui drum abrupt și neprietenos, a cărui expresie de căpătâi era „ceasul tău deșteptător este cheia ta spre libertate“, care se trezea în fiecare dimineață la ora 5 și se ascundea în tufiș până când era sigur că n-o să fie prins de vreo razie a poliției, Trevor, care vedea spioni și trădători peste tot, a zis: Hai s-o luăm cu noi.

În acest moment făcuseră aproape două sute de metri pe șosea, însă John a oprit.

Dă înapoi.

Nu-i nevoie.

Trevor a întors și a văzut-o pe Dial alergând spre el, cu părul galben ridicându-i-se în valuri șerpuite, cu sânii ei mici ca niște cățeluși ce i se zbăteau sub tricou.

În Ford erau mirosuri pe care băiatul nu le putea numi și nici desluși – fuioare lungi de WD-40¹ și de marijuana, fire plutitoare de chestii asociate cu țicniții care-și repară singuri lucrurile, coroane de pădăii spulberate în praf și molecule de plastic de automobil ce se ridicau în arșița umedă, 1961, 1964, 1967.

La Kenoza Lake se obișnuise cu hârtia mucegăită, cu volumele cu foi îngălbenite, cu frunzele putrede de la sfârșitul lui noiembrie, cu mirosul vacilor de lapte de peste drum. În timp ce se cocoța pe bancheta ruptă, desfundată și prăbușită a furgonetei lui John the Rabbitoh, făcea eforturi să-i placă locul în care ajunsese. Poate că tatăl lui mirosea exact la fel, acolo unde se afla, sub pământ.

Stai bine, puștiule?

Perfect, a zis el.

În clipa în care primele picături dolofane de ploaie au aterizat ca jeleul pe parbriz, mama l-a tras aproape de pieptul ei generos. Numai pe ea o mai avea acum.

Trevor, a zis pasagerul cu dinți strâmbi, fără să se uite la băiat. Pielea lui era netedă și întinsă, însă extremitățile îi erau osoase și amărâte, de parcă s-ar fi târât pe un burlan pentru a ajunge aici.

Dial, a zis mama.

Acum, Trevor împărțea în jur droguri și băiatul era sigur că tocmai intra pe o ușă care-l așteptase întreaga viață. Bunica lui se agita mereu în legătură cu asta, să nu cumva să fie furat de revoluționari. Nu vorbea niciodată direct despre acest subiect, așa

---

1 Celebră marcă de spray lubrifiant și de curățare a metalului.

că fusese nevoit să asculte prin perete – istoria vieții lui, în șoapte, foșnete, zgârieturi în fereastră.

Furtuna a prins mașina în gură ca pe un pisoai. Șoferul s-a uitat lung în oglinda retrovizoare. Încotro mergeți? a întrebat-o pe mamă, care amesteca deja cărțile scoase din rucsac.

Spre nord, a răspuns ea, ceea ce l-a încredințat pe băiat că nu spune adevărul. El avea trei jokeri, care erau foarte folositori. Făcu un gest ca și cum și-ar fi secționat gâtul, anunțând-o că pierduse de pe-acum.

Lemingii se duc spre sud, a zis Trevor.

Ce-i asta? Mama a egalat grămada băiatului, roșu pe roșu.

Un ciclon, a zis Trevor. O să scalde tot Noosa Sound și marea o să iasă din matcă. Bang! Bang! Casele alea o să înceapă să meargă pe nisip, ca niște crabi.

Plajă, s-a gândit el. Avea deja trei cărți avantaj. Mama n-avea nici cea mai mică șansă, pierduse mâna asta.

Sunteți americani? a întrebat-o Trevor. Noi îi zicem ciclon, voi, uragan.

Uno, a strigat băiatul. Triumfător.

Eu nu știu nici să scriu, nici să citesc, a anunțat Trevor, uitându-se încruntat la cărți. A întrebat-o pe mamă: Cât de departe spre nord?

Mama l-a îmbrățișat strâns pe băiat, și acesta s-a ascuns de privirea iscoditoare a lui Trevor.

Nu-mi place să-mi fac planuri, a spus ea.

N-a mai împărțit din nou cărțile. S-a mulțumit doar să-l țină pe băiat la piept în timp ce traversau furtuna, șoptindu-i că-l iubește, mângâindu-l pe cap.

Când s-a trezit, mașina se opri. Îi ploua pe picioare și mama lui nu se afla acolo. Trei dintre portiere erau deschise și se zgâlțâiau violent în bătaia vântului. Afară era întuneric, iar furtuna s-a năpustit înăuntru, a ridicat cărțile de Uno și le-a lipit de geamuri.

Dial!

Era singur, clandestin, „fugit în lume“. Avea ace dureroase în picioare, de la ploaie.

Dial!

S-a tras înapoi pe banchetă, și-a strâns picioarele goale, și-a îndreptat spatele, și-a făcut mâinile pumn. Era prea speriat ca să plângă, însă când, într-un final, mama lui s-a întors, a țipat la ea.

Unde-ai fost?

Șșș, a zis ea, întinzând o mână spre el, însă el s-a ferit de mâinile ei uscățive și reci. În spatele ei, tufișurile se zbăteau și bolboroseau în întuneric.

M-ai lăsat singur!

Drumul e inundat.

Unde-i șoferul? S-a înfricoșat auzindu-și glasul, atât de tare, de parcă ar fi fost al altcuiva.

Lui Dial nu-i era frică. A tăcut, a mijit ochii și și-a dat părul ud, din care apa îi curgea șiroaie, de pe față.

Se întoarce, a zis sec. Ne întoarcem cu toții, OK?

OK, a zis el.

A privit-o în tăcere cum se apleacă și caută prin rucsacul uriaș și burdușit de culoare kaki, hotărât să nu accepte nici bomboane, și nici ciocolată.

Ce-o să se întâmple acum? a întrebat el, însă vedea deja că nici ea nu știe, că nu are nimic să-i ofere, nici măcar bomboane, doar un pulover imens albastru pe care i l-a înfășurat în jurul picioarelor.

Nu cu mult timp în urmă, Dial stătuse într-o încăpere confortabilă din Poughkeepsie, New York. Era îmbrăcată cu un pulover negru de cașmir, o fustă simplă gri, și pantofii cu toc Charles Jourdan, clasici, îi făcuseră deja prima bățatură zdravănă la călcâi. În acest birou cât se poate de plăcut se aflau un covor persan și, pe peretele opus, un tablou, în mod evident semnat de Roger Fry. Dacă era surprinzător faptul că șefa unei catedre de engleză, al cărei loc de muncă era acesta, are în proprietate un tablou atât de valoros, atunci locația biroului, aflat în clădirea paznicului de la colegiul Vassar, sugera o istorie care putea explica toate aceste lucruri. Dial era socialistă, însă suficient de snoabă pentru a găsi că toate astea erau irezistibile.

Era puțin după prânz, într-o zi de luni de la mijlocul lunii octombrie. Se terminase, în fine, cu toată plicticoșenia cu comitetul de selecție, așa-numitul comitet de planificare și buget. Cercetătorul operei lui Pound, care fusese prima opțiune a comitetului, dăduse dovadă de mare amabilitate și se dusesese la Yale. Profesorului care o studia pe Austen i se ridicaseră osanale până la cer, decanul în pragul isteriei se liniștise în cele din urmă și acum nu mai era nimic de făcut decât să savureze acest ceai cu lapte și, poate, să încerce să afle de la cineva cum se făcea că Roger Fry-ul albastru-oțel ajunsese pe acest perete american, unde reușea să arate depotrivă șters și erotic. În cămin ardea mocnit focul și, de unde stătea, Dial vedea peluzele întinse care, în ciuda eforturilor grădinarilor – numai în clipa aceea se zăreau trei dintre ei – erau pătate de culorile pestrițe ale toamnei. Dial trăia un sentiment cât se poate de plăcut de apartenență, pe care nu-l poți avea niciodată când e vorba de un parc aflat în proprietatea statului.

Așa cum se discutase la facultate toată ziua, mai era doar o săptămână până când „roșul suprem“, cinabrul toamnei, avea să se așternă asupra întregii Coaste de Est. Nu simțise niciodată această emoție în Dorchester, unde frunzele galbene ale arborilor ce despărțeau benzile șoselelor o făceau să se gândească la moartea prin otrăvire și-i stârneau amintiri care-o înfuriau, despre pardesie prea subțiri, despre pale înghețate de curent la nivelul gleznei suflând pe holul casei unde copilărise, în „biroul“ ei.

Colega lui Dial s-a rezemat de spătarul înalt, verde-albăstrui al scaunului ei și a prezis, din nou, instalarea roșului suprem. Aceasta era Patricia Abercrombie, o specialistă în Chaucer în jur de cincizeci de ani, o grăsună cu fața rotundă și picioare subțiri ca de pian și o față mohorâtă și gălbejită, cu niște riduri verticale adânci deasupra buzei superioare. Lui Dial i se părea că îi lipsește ceva, o anumită particularitate, lucru care îi voala trăsăturile, făcând-o să arate ca scufundată sub apă. Într-adevăr, Dial se făcea că o interesează sincer clipa roșului suprem, însă doar în speranța că, dacă va afișa suficient interes, suficientă bunăvoință, ar putea să pătrundă dincolo de scoarța lui Abercrombie și să atingă cumva lemnul viu de dedesubt.

Patricia Abercrombie, care se afla la Colegiul Vassar de treizeci de ani și era mult mai ageră decât părea, a abandonat însă toată această discuție superficială despre tonuri și nuanțe.

Cred, a zis în cele din urmă, că avem o prietenă comună.

A, da? a zis Dial, căreia această perspectivă i se părea dincolo de limitele posibilului.

Susan Selkirk, a rostit șefa de catedră.

Acum a fost rândul lui Dial să fie atinsă în inima lemnului ei, însă nu în mod plăcut.

Știi despre cine vorbesc?

Da, am fost colegă de școală cu ea.

Ochii șefei de catedră au înregistrat cuvintele ei drept ceea ce erau, o încercare lașă de a nega o prietenie. Susan a fost prietena fiului nostru, a zis încetișor. Însă, de fapt, era orfana noastră.

A.

Cred că e îngrozitor de singură, a spus șefa de catedră.

Desigur, a rostit Dial, auzind un soi de muget în tonul ei de falsă compătimire.

Asta e cealaltă fațetă a lucrurilor, a spus șefa de catedră, susținându-i privirea. Foarte tristă și foarte singură. Biata fată.

Patricia Abercrombie s-a întrerupt puțin, ca să noteze ceva pe un colț din *New York Times*. Dial a fixat-o cu o privire goală, având în vedere că trecuse prin întreg procesul de selecție presupunând că acest aspect al vieții ei e necunoscut și că, dacă ar fi fost scos la lumină, ar fi descalificat-o pe loc. A privit-o cum rupe o bucățică din *Times*. Dial știa ce avea să scrie pe ea. Era imposibil, însă avea să fie numărul de telefon al lui Susan.

În cealaltă parte a lumii, avea să-și amintească amestecul straniu de frică și satisfacție pe care îl simțise când luase acel ziar în mână. Patricia Abercrombie îi *zâmbise*. De data asta, Dial nu-i mai remarcase ridurile de la gură, ci strălucirea din ochii verzi. Dumnezeu, s-a gândit, cine naiba ești?

Nici una din ele n-a mai pomenit de bucățica de hârtie, iar în curând traversa alături de Patricia Abercrombie iarba și era „predată” cu tot cu bășica de la călcâi în grija decanului.

Oricare ar fi fost conspirația pusă la cale, nu a existat nimic care s-o trădeze. Nici măcar în strângerea de mână de adio, așa că abia ani de zile mai târziu, citind *Fetele de la Vassar*, îi încolțise în minte ideea vagă că trecuse cu atâta nonșalanță pe lângă o asemenea putere inimaginabilă.

Și ce-o să faci acum? a întrebat-o decanul, când Patricia Abercrombie plecase deja, și numărul ei de la asistența socială fusese deja copiat, iar planul ei de asigurări medicale fusese scos din dosar.

Cred că am un tren spre oraș, la două.

Nu, vreau să zic până în semestrul de primăvară.

Știți ceva, a zis, și în acea clipă și-a simțit trufașă tinerețea, frumusețea, întreaga paletă de posibilități ce i se deschidea în față. Știți ceva, n-am nici cea mai mică idee.

Ce lux, a spus decanul, care până de curând fusese cel mai mare obstacol în calea ei. Ce draguț.

Și în acea după-masă, în stația de tren Poughkeepsie, Dial, pe numele ei adevărat Anna Xenos, a scos de la naftalină fostul

rucsac al tatălui ei, l-a târât la toaletă, și-a aruncat pantofii din picioare și s-a schimbat într-o ținută care i se părea cel puțin insolită. Așezată pe scaunul de toaletă, și-a reîmpachetat bagajul, în așa fel încât hainele pentru interviu erau acum la fund. S-a schimbat în colanți, o cămășuță brodată, nu atât pentru a face față căldurii, cât ca protecție împotriva abraziunii unei rochii lungi nepaleze cusute din petice roșii, maro și oglinjoare minuscule. Avusese cu ea la interviu o traistă de pânză inscripționată cu Harvard, de genul celor pe care le purtau în acel an toate fetele de la Clifly, cu o baretă pe umăr și una pe spate. Acum a strâns-o și a băgat-o în compartimentul în care tatăl ei își ținea odinioară cartușele și, încă pe scaunul de toaletă, și-a tras în picioare o pereche de cizme lejere, cu blană. Cu bășica astfel alinată, s-a ridicat sprijinindu-se într-o mână, în timp ce cu celalaltă și-a desfăcut părul și și l-a răsfirat fără să-i pese, indiferent cât de des susținea contrariul, că are un aer într-adevăr sălbatic.

Când a sosit trenul de la Albany se afla pe peronul 2 și, când s-a urcat, a găsit un telefon așteptând-o, chiar în față. Dacă nu se întâmpla acest lucru, poate că n-ar fi sunat-o niciodată pe Susan Selkirk. Însă era împătimită de viață, de posibilitățile care i se deschideau și s-a năpustit la telefon chiar înainte de a se așeza... 215? Philly? Nu era sigură. Telefonul i-a înghițit șase din monedele de douăzeci și cinci de cenți. Ridicol. Ca și cum ai fi sunat un star rock sau un autor celebru pe care l-a cunoscut odată mătușă ta, un lucru pe care-l făceai doar fiindcă puteai, fiindcă nu erai un nimeni.

Alo, Susan. Sunt Dial.

Dă-mi numărul tău, a spus cineva, nu Susan. O să te sunăm noi.

Telefonul avea un număr afișat. L-a dat, fericită că a primit înapoi câteva dintre fise.

A așteptat telefonul celebrei delincvente de parcă ar fi fost o actriță dintr-un film, sprijinindu-și capul de geam, uitându-se cum dansează liniile de înaltă tensiune, ca o partitură, în reflexiile extraordinarei ei rochii. Era pe punctul de a vorbi cu cea mai căutată femeie din America. În după-masa respectivă, chiar înainte

de închidere, avea de gând să se ducă la MoMA. Urma să stea cu prietena ei Madeleine pe West Fourteenth Street. Era tot ce știa despre viitorul ei. N-avea iubit, nici tată ori mamă, nici casă, în afară de Boston, ale cărui „rapcha” și „capcha”¹ mai ieșeau uneori la suprafață, atunci când vorbea. A privit liniile de înaltă tensiune ridicându-se și căzând pe malurile Hudsonului și s-a gândit: Ține minte acest moment, cât de frumoasă și de stranie este lumea.

Când a sunat telefonul, și-a văzut părul reflectat pe cer.

Alo.

Măi, măi, a zis vocea ascuțită de fetiță, să fiu a naibii dacă nu e „zbârnâimea sa în persoană”.

Bună, a zis, cătuși de puțin ofensată de apelativul „zbârnâimea sa”. Mai degrabă încântată.

Ce faci, țicnito? a țipat Susan. Dial îi uitase glasul, strident de-ți spârgea urechea.

Ce *coincidență*, a spus Susan. Ascultă, fii antenă, plec în vacanță. Mă întrebam pe unde ești.

Dial vedea conductorii mergând prin vagon. Conductorul o vedea pe ea. Însă ea o vedea pe Susan Selkirk în *Boston Globe*, fotografiată de pe acoperișul băncii Chase Manhattan din Bronxville. În mână avea ceva care putea să fie sau să nu fie un revolver. Asta se întâmplase cu studenții SSD, pentru o Societate *Democratică*?

Pe bune, a zis Susan. Tocmai vorbeam cu mama despre tine. Vreau să zic, chiar în clipa asta.

Mama ta și-a adus aminte de mine?

Mai degrabă își amintește de tine, decât de mine. Dar ascultă, aș vrea să-mi salut iubițelul.

Care iubițel?

A fost și iubițelul tău.

---

1 *Rapture* (încântare, extaz) și *capture* (captură, trofeu) pronunțate în engleza bostoniană, cu finalul mult mai deschis decât în engleza americană standard, fără „R”. O altă caracteristică locală, mai ales în limbajul muncitorilor de pe țărmul nordic al Bostonului, este înlocuirea R-ului cu V (ex.: în loc de *brains*, *bvains*).

La telefon, care răsună peste Croton-on-Hudson, Dial s-a colorat la față, în timp ce se trăgea de păr, privindu-și propriul chip în oglindă.

Copilul, a zis Susan Selkirk. Pentru numele lui Dumnezeu. Mă refer la fiul meu.

A.

Sună-mă tu, a zis Susan Selkirk brusc. Diseară. Poți să faci asta pentru mine? Te rog, te rog. E ceva foarte serios, crede-mă.

Diseară mă duc să văd *Nașul* cu Madeleine.

Te duci să vezi porcăria aia de *Nașul*?

Sigur. De ce nu?

S-a lăsat tăcerea, iar Dial nu s-a grăbit s-o întrerupă.

Sigur, a zis Susan, de ce naiba să nu te duci!

Altă tăcere.

Am nevoie să-mi faci favoarea asta, a spus Susan. Dacă nu pentru mine, atunci pentru Mișcare.

Dial era o fraieră. Susan știa că e o fraieră. A pornit prin vagon, cărând rucsacul greu după ea, râzând uimită în sinea ei de Susan Selkirk, care încă mai era în stare să comande, de parcă revoluția era o afacere de familie. Pentru Mișcare! Te rog.

A pus bine numărul de telefon în portofel și a lăsat lucruri mai importante să-i dicteze dispoziția, precum cursul maiestuos al timpului, o zi de toamnă cu soare și fluviul Hudson nemișcat precum sticla. Dacă Susan Selkirk avea vreo influență cât de mică asupra ei era doar pentru a sublinia prin contrast bogăția noii ei vieți, ce se intensifica în fiecare zi – Vassar, MoMA, Manhattan, toate posibilitățile pe care le ghicea în această splendidă călătorie pe lângă Hudson, cu soarele coborând deasupra Palisadelor aurii.

În clipa în care trenul a intrat sub pământ pe 125th Street, uitase cu desăvârșire de Susan Selkirk. Și abia foarte târziu în noaptea aceea, în timp ce-și calcula cheltuielile și număra câți bani mai are în portofel, a găsit hârtiuța. Când a sunat, nu a făcut-o din cine știe ce prietenie adâncă pentru Susan. Însă avea tot timpul din lume, așa că au stabilit să se întâlnească lângă Clark Street, în Brooklyn. Susan, care nu s-a dezmințit nici acum, a trimis două

străine să o ia la întrebări și, din nou, s-a mirat că nu e din cale-afară de ofensată.

Mai târziu, singurul lucru de care-și amintea erau dinții lor, mari și lunguieți ai uneia, mici și pătrăuși ai celeilalte, însă ambele femei îi aveau perfect drepti, semne clare de apartenență la o clasă superioară, fapt ce le contrazicea hainele sărăcăcioase, care se doreau un soi de portret trist al nefericitei clase muncitorești. Părul le fusese ciopârțit cu niște foarfece de bucătărie și aveau un aer sever și inchizitorial care a făcut-o pe Dial să se simtă prea înaltă, prea frumoasă, prea frivolă în comparație cu ele.

Îl știi pe puști, da? Pe fiul ei?

L-am cunoscut la un moment dat. Când eram în anul întâi. Vrea să-și vadă fiul.

Susan?

Nu dăm nume. OK.

Tipa cu dinți lunguieți era înaltă și slabă. Puloverașul ei demodat era din cașmir gri. A aprins o țigară și a fumat-o, cu ambele mâini băgate în buzunarele fulgarinului de la second-hand.

OK, a zis Dial. Nu-i era de nici un ajutor faptul că le remarcase dinții și, prin extensie, descendența privilegiată și puloverul scump. Nici una dintre acestea nu putea submina autoritatea morală pe care fusese educată să o respecte. Niciodată nu putea fi suficient de radical de stânga pentru Susan, ea însăși SSD. Era de părere că stânga studentescă era o fantezie, însă când maoiștii i-au spus că după revoluție o să fie împușcată, a înclinat să creadă că e adevărat.

Pleacă în vacanță, ai înțeles?

Dial a priceput că *vacanță* e un cod pentru altceva, însă acum se holba la părul blond împletit al fetei, întrebându-se dacă exista ceva în această față nefardată, dacă exista ceva sub acele impresionante sprâncene, care să-i poată oferi acces la un dram din umanitatea ei.

E periculos, a zis fata, uitându-se peste umărul ei la un platan amărât și uscat, de parcă crengile tremurânde ale acestuia ar fi putut ascunde un microfon. Bunica o să te lase să-l iei.

Doamna Selkirk n-are nici cea mai mică idee cine sunt.

Ba da, are. Dacă te întâlnești cu ea la ora unsprezece, la prânz îi duci deja copilul înapoi. Simplu ca bună ziua. E tot ce-ți cerem. Și ți-ai îndeplinit pătîcica de misiune.

Pătîcica de misiune, s-a gîndit Dial. Cătea cu nasul pe sus ce ești. Chiar o cunoști pe Phoebe Selkirk? a întreat-o pe tipa cea scundă. Te-ai întîlnit cu ea?

Uite ce e, Susan te imploră. Înțelegi, sper, ce zic, omule, *te imploră*.

Dial s-a gîndit: I-ai spus numele, idioato. Plus că nu pricep deloc de unde dracu' vine tembelismul ăsta cu „omule“.

A, sigur, a zis.

Știi de ce are încredere în tine bătrîna? Vrei să știi? Vrei să stai așa, pur și simplu, acolo și să mă iei peste picior?

Dial a ridicat din umeri. Însă firește că voia să știe.

N-ai vorbit niciodată cu *Post*.

Iar asta, firește, era sută la sută adevărat. Nu doar cu *Post*, dar nici cu *News*, nici cu *Globe*, nici măcar cu *Times*. Și de-asta avea s-o sune pe bunica Selkirk, pentru că bătrîna, cel puțin, văzuse oțelul din inima lui Dial și, deși era Phoebe Selkirk, cu aroganța ei de Upper East Side, n-avea să-i trădeze niciodată încrederea. Așa era ea.

Dial a băgat o fisă într-un telefon de pe Brooklyn Heights, și telefonul a sunat în Park Avenue. Alo, bună ziua, a spus, sunt Anna Xenos.

Da. Tot ce spui va fi înregistrat.

Membrii familiei Selkirk erau precum animalele de la grădina zoologică. Ce greu de crezut era faptul că îi cunoștea pe toți!

Da. Sunt Anna. Bună ziua.

Ți-au dat adresa apartamentului meu?

Știu unde stați, doamnă Selkirk. Am lucrat pentru dumneavoastră, dacă vă aduceți aminte.

Cînd ajungi la vîrsta mea, toată lumea a lucrat pentru tine. Ce doriți să fac?

Ți-au spus deja.

Da, în mare, a spus Dial, gîndindu-se: Of, te rog, nu mă călca prea tare pe nervi.

Prea bine, a spus bătrîna. Ești, te rog, drăguță să vii la mine mâine dimineață, la ora 10.45? Trebuie să-l aduci înapoi într-o oră.

Și asta-i tot, da? S-a gândit: Trebuie să fie.

Dorești să fii plătită pentru asta?

Vă rog să aveți grijă cum îmi vorbiți, a spus. Și a dat din nou receptorul în grija puritanilor. Ar fi fost atât de simplu să nu facă asta. A rămas așa, deasupra arterei nisipoase a expresului ce unea Brooklyn și Queens, întrebându-se de ce, dintre toate lucrurile extraordinare pe care le-ar fi putut face la New York, ar trebui să-și irosească timpul în felul ăsta.

Apoi, a fost băiatul, dar cine avea să-și mai amintească faptul că dusesse cu ea povara vieții lui viermuite din mai și până în septembrie 1966 – întâi, infecții oribile la ureche, apoi dinți spărți, ca niște bucăți de cuarț ce atacau dinăuntru, febră cumplită, băi reci, toate mirosurile de cuișoare și de rahat, uleiul de iasomie pe care ea îl combina cu Johnson & Johnson și care îl făcea să miroasă în permanență ca un prinț proaspăt uns. În acele momente, se gândea că îl iubește.

O să te duci cu ea la Bloomingdale's, a zis fata cea înaltă, refuzând să se rezeme prietenește de balustradă. Vrea să-i cumpere lui Susan un cadou. Te duci cu ea să-l cumpere. Apoi iei cadoul și te sui în trenul 6 spre Grand Central, după care schimbi, iei metroul și o iei prin pasajul de la Port Authority. Acolo o să vă întâlniți cu Susan.

Numărul la care am sunat era din Philly.

Da. Așa e.

Eu sunt din Boston. Nu cunosc zona Port Authority.

Trebuie doar să mergi pe jos, Dial, OK? Să știi că o să fim cu ochii pe tine.

Dial nu se gândea decât: Stai să vezi când i-oi povesti toate astea lui Madeleine. Madeleine era o evreică din Long Island, cu un tată comunist. Cine altcineva i-ar înțelege aceste frustrări adunate în sufletul gata să plesnească, disprețul pentru puloverul de cașmir, siguranța vinovată că acești jefuitori de bănci fără chef de viață se află de partea corectă a războiului.

Dacă nu pentru mine, atunci pentru Mișcare, spusese Susan Selkirk.

Avea efect de fiecare dată, de absolut fiecare dată.

Nu recunoștea în holul de la Belvedere nimic din cele văzute la vizita ei de demult – nici dalele răsunătoare de marmură stil tablă de șah, nici uriașa urnă grecească falsă. Se întâmplase în mai 1966, în urmă cu șase ani, o perioadă în care încă avea un pronunțat accent de Boston. Azi își amintea doar ce întrebuițări dezamăgitoare fuseseră date banilor familiei Selkirk – canapele de prost gust și măsuțe asortate din lemn de trandafir. E-adevărat, pe peretele sufrageriei era un de Kooning, însă fusese mult prea nervoasă ca să se uite la el. În general, apartamentul lăsa impresia că nu conține nici o idee de design de mobilier care să aparțină acestui secol.

A trecut de portar și s-a îndreptat către liftier, susținându-și, cu ajutorul rucsacului și al pasului mândru, dreptul de a se afla acolo.

Liftierul i-a fixat sfârcurile cu o privire care i-a amintit de ochii întunecați, de scanner digital, ai tatălui ei.

Efharisto, a zis.

Bine ați venit, a zis emigrantul, mutându-și atenția la luminițele aprinse pe panoul de control.

Când liftul a ajuns în dreptul apartamentului și ușa s-a deschis, a întâmpinat-o un miros de pâine prăjită neașteptat, pe care și l-a amintit imediat. Bucătărioara minusculă și cât se poate de banală era parțial vizibilă în holul din dreapta. Drept în față se vedea cerul din Park Avenue și, la acea oră a dimineții, soarele era atât de intens, că i-a trebuit o secundă până să zărească micuța siluetă, înconjurată de un nimb strălucitor, ca o vulpe surprinsă pe neașteptate pe o pajiște, dimineața.

Bună, a zis ea. Tu ești?

Spre uriaşa ei surpriză, el i s-a postat bătos în faţă, iar ei, luată pe nepregătite de cei şase ani de creştere susţinută, i s-a tăiat respiraţia la vederea robusteţii lui, a pieptului bine format, a osaturii lui solide, a vieţii lui secrete şi intense, care avea nevoie de ea ca de aer.

Doar nu-ţi mai aminteşti de mine, a strigat ea încântată, dându-şi jos rucsacul.

Băiatul n-a zis nimic, s-a mulţumit doar s-o îmbrăţişeze strâns, ca un animăluţ înnebunit, frecându-şi bărbia de piciorul ei.

Phoebe Selkirk fusese probabil de faţă în tot acest timp, însă lui Dial i-a luat câteva momente s-o observe.

Vizitatoarea a încercat, fără succes, să se desprindă de admiratorul ei.

Ei bine – femeia mai în vârstă i-a întins o mână –, se pare că şi de această dată am găsit persoana potrivită.

Îmbătrânise, şi Dial, părându-i-se că simte scheletul mâinii pe care o strânge, i-a dat drumul subit şi a zâmbit puţin prea forţat.

Phoebe Selkirk părea mai puţin încrezătoare, însă era, fireşte, încă frumoasă, cu pomeţi înalţi şi păr des grizonat, ca oţelul, perfect pus în valoare de tunsoarea aparent simplă – mai scurtă la ceafă, cu părul lung şi bogat fluturându-i elegant în jurul bărbiei puternice, de om poate prea hotărât.

Acum! a zis şi, la acel simplu cuvânt al ei, băiatul a dat drumul mâinii lui Dial şi, fără să-i mai arunce nici o privire, a fugit pe hol.

Dial s-a trezit spunând ce încântată e că a venit, dându-şi seama, cu oarecare uimire, că era cât se poate de sinceră.

Băiatul şi-a făcut din nou apariţia, pe după bibliotecă. Āla albastru? I-a zâmbit.

Cu fermoar, a spus bunica lui. Āla.

După ce el a dispărut iar, bătrâna a scos din bibliotecă o pungă de hârtie cafenie şi i-a oferit-o ostentativ lui Dial.

Ia-o, ia-o, a poruncit doamna Selkirk grăbită.

În pungă, Dial a văzut cărţi, un pachet de cărţi de joc, câteva batoane de ciocolată.

Repede, ia-o.

Când Dial a ezitat, doamna Selkirk a îngenuncheat în fața rucsacului vizitatoarei și i-a desfăcut catarama.

O să întârzie, a zis, aruncând totul înăuntru. N-a fost niciodată punctuală. O să aibă nevoie de ceva care să-i alunge plictiseala.

Dial a ridicat o sprânceană spre ea.

Da, a acceptat bătrâna reproșul. Sunt cicălitoare.

Ăsta e bun? a strigat băiatul.

Puloverul, albastru de Cambridge, a trezit un ecou albastru printre interstițiile ochilor lui cenușii, ca de catifea.

Ai un păr foarte frumos, a spus Dial, după care s-a simțit aiurea că vorbise așa, din suflet.

Însă el a ridicat bărbia spre ea, invitând-o să pună mâna.

Grimasa bunicii nu se încadra practic la categoria zâmbet, însă a existat o vagă tresărire a buzelor, după care aceasta și-a trecut scurt mâinile bronzate prin propriul păr. Dial s-a gândit: De la tine a moștenit părul. Gene bune. Puloverul albastru era și el un semn al apartenenței la o clasă privilegiată, texturile dense și ușor uleioase ale Noii Zeelande, amintirea multor acri adunați în urzeala lui.

Ei, mergem? a zis doamna Selkirk veselă, întinzându-i mâna băiatului și, aproape simultan, atingând-o ușor pe Dial pe cot. În acest mod, plus în alte câteva, Phoebe Selkirk și-a arătat bunăvoința față de Dial, însă era imposibil să nu vezi, în lift, pe holul de la intrare, că are o suferință ascunsă. Era o anumită tristețe în felul în care îl atingea pe băiat pe umăr, pe cap, îi întorcea manșeta puloverului deasupra încheieturilor.

Întâlnirea asta „de joacă“, a zis ea, dându-și ochii peste cap în timp ce rostea aceste cuvinte, o să fie de la douăsprezece la unu.

Da, știu.

O să întârzie, așa că nu te stresa.

Au zis să fim acolo la douăsprezece.

Ai încredere în mine, o să întârzie. Aveți doar grijă să vă întoarceți până la două. Poate să fie chiar două jumate, hai. Știi, aș fi preferat să vină ea aici. Ar fi putut foarte bine s-o facă. Nu s-ar fi întâmplat nimic. Te rog să-i spui asta. Grăbește-te, semafoarele astea cu TRAVERSAȚI durează doar câteva secunde.

Dial a fost surprinsă să descopere c-ar vrea să-și manifeste cumva simpatia, însă a simțit c-ar fi fost o dovadă de lipsă de delicatețe, un gest mult prea grosolan; parcă era o biată păpușă de lut aflată în preajma unui lucru cât se poate de delicat.

Ar fi putut să vină în apartament, a continuat doamna Selkirk, rămasă cam fără suflu după ce mășăluiseră de-a lungul parcului. Personalul ar muri înainte de a o da pe mâna poliției. O știu de când s-a născut.

Acest scenariu i s-a părut cam șocant lui Dial, însă n-a făcut nici un comentariu direct. E fiica ta, a zis, încântată de faptul că replica ei putea să însemne absolut orice.

Din păcate, așa e, a zis doamna Selkirk. Așa cum e și fiica tatălui ei.

Când au ajuns la bulevard, bătrâna i-a spus băiatului, pentru prima oară, Jay. Dial nu avea nici o problemă cu treaba asta. De fapt, era sută la sută de acord. Întotdeauna considerase că Che e un nume ridicol și că indica foarte exact ce era greșit la așa-numita Mișcare. Oricum, dacă te plimbi prin oraș și împarți poze cu președintele Mao, n-o să vrea nimeni să aibă de-a face cu tine. Însă nu era sigură că auzise bine. Data următoare a auzit Che și, când a întrebat care e de fapt numele lui, la Bloomingdale's, n-a făcut-o doar așa, ca să se afle în treabă. Avea senzația că a călcat pe o mină. Era ca și cum s-ar fi atins din greșeală de o meduză otrăvitoare.

Dial nu mai era o fată amărâtă care trăia din bursă. Nu era obligată să suporte așa ceva. Era profesoară la Vassar, indiferent dacă vaca asta bătrână știa sau nu asta ori i-ar fi trecut prin cap să întrebe. Anna Xenos avea și ea propriile ei probleme de temperament și, dacă n-ar fi fost vorba de acest băiețel atât de drăguț, care probabil că nu avea nevoie de și mai mult chin în viața lui, i-ar fi întors spatele și-ar fi lăsat-o cu ochii în soare. Dial l-a privit cu milă, a remarcat neliiniștea mâinii cu care își mângâia bunica pe braț, în timp ce idioata cumpăra Chanel. Dial ar fi trebuit să facă eforturi uriașe pentru a-și imagina un cadou mai pervers și mai plin de resentimente – Chanel pentru o femeie care-și numise copilul Che și părinții Dușmani de Clasă.

S-a uitat direct în ochii lui Dial, ținând bine în mâini cadoul ambalat. Preț de un moment, privirea i s-a înmuiat și s-a uitat în jos la cadou, poate dându-și pentru prima oară seama ce a făcut. Apoi l-a împins cu violență spre mesageră.

Doar nu vrei să-i spun Che în Bloomingdale's.

Dial s-a gândit: Femeia asta a înnebunit de durere.

La ușă, a simțit c-o înhață cineva de braț.

Acum du-te, a șoptit Phoebe Selkirk amenințător, du-te. Dacă pățește ceva, te omor.

Și cu asta, Dial l-a luat pe băiat de mână și a fugit, râzând isteric. Dumnezeu, s-a gândit, în timp ce rucsacul i se lovea ritmic de spate. Dumnezeu, cum o fi să o ai drept fiică pe Susan Selkirk, un copil care e în stare să dea foc și să distrugă tot ce ai, inclusiv pe acest băiețel fără cusur cu piciorușe fără cusur, cu șosete căzute, cu o gambă julită și un pulover scump făcut din lână de oaie merinos, cu așa o fețișoară, leită cu a tatălui lui, Dumnezeu sfinte.

El o privea cu adorație, îi arunca priviri furișe și zâmbete. S-a gândit cât de minunat e să fii iubită, să fie iubită ea, Dial, care nu mai era iubită de nimeni. A simțit că e-n stare să-l absoarbă pur și simplu pe acest băiețel, iar mânuța lui umedă s-a topit într-a ei.

În timp ce străbăteau, cu răsuflarea aproape tăiată, pasajul dintre Times Square și Port Authority, de ei s-a apropiat un ins ciudat, cu zâmbetul pe buze, cu cercei lungi și insigne pe geaca de blugi. A ridicat mâna și a salutat-o.

Era oare un vagabond?

Când băiatul și-a lipit mâna de a ei, a simțit hârtiuța. Ce ridicol era totul.

E MP? a vrut să știe băiatul.

Tu te-auzi ce spui? Ca să vezi, MP!

Ești celebră. Știu totul despre tine.

Nu, nu, nu-i adevărat. Cred că nu mai știi absolut nimic despre mine.

S-a uitat la omulețul de lângă ea. Un scump, repetă și el ce-a auzit în jur. Ce să înțeleagă bietul de el din toate prostiile astea despre MP, maoiști nenorociți cu pulovere de cașmir, bărbați care vociferează, orgasmul de treizeci de secunde?

A desfăcut bilețelul din mână.

Ce scrie, Dial?

Indicații, scumpule.

Pentru ce?

S-a uitat la fața lui nerăbdătoare, dându-și seama că băiatul n-are nici cea mai mică idee de ce urmează să se întâmple. Nimeni nu-i spusese nimic. Oamenii ăștia cu blestemații lor de copii, aruncați înapoi, târați încolo, furați de judecători, încredințați bunicilor, și care acum o țineau de mână. Nu era treaba ei să-i facă educație. A făcut ce i s-a spus, a găsit poarta 10. Începuse să se formeze o coadă și, dincolo de geamul fumuriu, vedea un autocar și pe șofer mâncând dintr-o folie mototolită de aluminiu.

Când începe îmbarcarea? a întrebat, fără să se adreseze cuiva anume.

Nu știu nimica de nici o îmbarcare, i-a răspuns un negru cu chipul crestat tot de riduri. Avea în jur de șaptezeci de ani și urma trompetei îi era înscrisă limpede pe buze.

Unde mergem, Dial?

Autocarul ăsta merge la Philly, drăguțule.

Dial a traversat culoarul înțesat de lume și s-au așezat amândoi pe vine, privind spre porțile 9, 10 și 11, prin pădurea mișcătoare de picioare. Coada de la 10 a crescut. Dial aștepta, așa cum i se spusese. Ar fi vrut să-i dea ciocolată, dar cine știe cât aveau să stea așa. Iar el părea cât se poate de mulțumit și stătea cu trupușorul lipit de coapsa ei.

Ai idee ce așteptăm?

Băiatul a lăsat capul jos, privind-și pantofii. E foarte interesant, a zis.

Ea încă mai zâmbea când a recunoscut, la capătul cozii, umerii rotunzi înveșmântați într-un impermeabil London Fog¹. Era genul de haină care se găsește pe Howard Street, împăturită și așezată lângă prelungitoare și pantofi, pe trotuar.

Stai aici, i-a spus băiatului.

---

1 Celebră firmă producătoare de impermeabile, care a avut mare succes în SUA.

Sora cea urâtă a revoluției o aștepta și, în clipa în care Dial a ajuns lângă ea, i-a băgat un plic în ochi.

Poftim.

Când Dial a luat plicul, a simțit mâna băiatului trăgând-o de rochie. De partea cealaltă a holului se aflau rucsacul ei, portofelul, scrisoarea de la Vassar, totul era înăuntru. L-a apucat pe băiat de umăr. Stai aici, i-a spus cu severitate. Nu te mișca. Când s-a întors, sora cea urâtă plecase și băiatul era acum supărat.

Jay, a zis ea, cu inima bătându-i cu putere, să nu lași niciodată rucsacul nepăzit. În el am și banii, și tot.

Mă doare ce mi-ai făcut, a zis el.

Ce porcărie, s-a gândit ea.

Avea în mână două bilete dus-întors spre Philadelphia.

Tacă-ți fleanca, Jay, a zis ea.

Mi-ai zis Jay, a strigat el.

Taci. Pur și simplu, taci.

N-ai voie să-i zici cuiva să tacă.

N-avea câtuși de puțin de gând să se ducă la Philadelphia.

Vino încoace. L-a luat de la coadă și l-a târât după ea într-un pasaj îngust dintr-o laterală a holului. Duhnea de-ți muta nasul. Mirosea de parcă cineva ar fi locuit acolo.

Puștiul începuse să se dea în spectacol. Ea încerca să citească pe bilete. Era atât de stresată, că fu cât pe-acți să nu remarce cuvintele notate cu creionul, cu un scris ca de copil. *Planurile s-au schimbat. Doamna Selkirk vrea să te duci la Ph și să te întorci diseară. Îți vor fi acoperite toate cheltuielile.* Era și un număr de telefon din Philadelphia.

Trebuia să se ducă la Philadelphia. Pur și simplu. Ei bine, dracu' să-i ia. Bogătani nesimțiți. În seara asta avea de gând să ia masa cu Madeleine.

Pasagerii începuseră să urce în autobuz. A verificat iar biletele. N-aveau să se întoarcă în Port Authority decât spre miezul nopții. Așa te porți cu copilul tău? Vacă bogată și răsfățată ce ești.

Nu ești copil mic să te porți așa, i-a spus băiatului, așezându-se pe vine în fața lui, ca să vadă că vorbește serios. Ești băiat mare, ce Dumnezeu.

Am doar șapte ani, a spus el. Îi tremura buza de sus. N-ai voie să-mi spui să tac.

OK. Îmi pare rău.

Fiindcă n-ai căderea s-o faci.

OK. Ai dreptate. I-a oferit mâna ei și el i-a luat-o.

O să-mi spui Che? a întrebat-o când s-a ridicat.

Sigur. Che. S-a făcut. Însă el tot șovăia.

Ce-i?

Pot să-ți spun mamă?

În Australia a căzut un copac. Mașina hipioților a intrat drept în coroana lui, ca o cărămidă forțată să intre într-un pantof. Cren-gile se loveau și se rupeau sub roți, le simțeau împungându-te ca niște oase fracturate sau ca niște spițe și scrijelindu-ți tălpile goale, prin podea.

Oprește! a strigat mama.

Băiatul s-a apucat de scaunul din față și s-a uitat peste umărul ca de unt rânced al șoferului. Frunzele se răsuceau pe parbriz ca într-o spălătorie auto, în rafalele puternice de ploaie. Apoi a urmat o izbitură. A mușcat scaunul și a simțit gust de sânge. A văzut o creangă uriașă, arcuită, albă, al cărei schelet de lemn se zărea printr-o perdea de frunze ca o fustiță scurtă.

Uite-un arc butant, a zis Rabbitoh, cel cu părul lung și negru.

Mama era lipită de băiat, înnebunită de spaimă. Acesta simțea greutatea copleșitoare a copacului împingând și bocănind pe aco-periș ca o barcă legată la chei. Aerul mugea, purtând în gâtleej un ciocănit ce se auzea tot mai limpede și mai tare. Băiatul și-a dorit să se poată duce acasă.

Trevor a aprins un joint și, în timp ce flacăra acestuia a străbătut țigara până la jumătate, băiatul l-a văzut răsucindu-se în scaun și oferindu-i-l mamei, însă ea și-a desfăcut brațele de pe piept și i-a dat una peste mână. N-ar fi trebuit să facă asta.

Acum ți-ai găsit să te droghezi?

În jurul mâinii ei au fluturat scânteii, pe care le-a stins repede, dând cu mâna în scaun. O clipă mai târziu a luat mâna băiatului și a frecat-o de parcă ar fi luat foc și el. Ar trebui să aibă grijă.

Trevor și-a pus în ordine, tăcând, drogurile deranjate. Băiatul nu-și dădea seama dacă e supărat sau nu. N-a zis nici un cuvânt, însă a început să fredoneze ușor, ca Jed Schitcher, care vindea vânat toamna. Numele lui Jed Schitcher se afla pe pachetele din congelatorul bunicii, însă acum băiatul se gândea la cuțitul de jupuit al lui Jed, la acesta respirând greu pe gură, la stomacul alb-albăstrui din care ieșeau aburi, niciodată până atunci văzut de vreun ochi omenesc.

Am un copil aici, a spus mama.

Salut, puștiule, a spus Trevor. Te afli printre niște hipioți sălbatici, a spus Trevor. Cum te simți printre noi, puștiule? În timp ce inhala fumul, glasul i se ascuți.

Băiatului nu-i plăcea să fie luat peste picior.

Pe capotă a căzut o creangă și mama a scos un soi de țipăt.

Regula numărul unu, a spus Trevor, niciodată să nu iei în mașină o MS.

Băiatul nu știa ce înseamnă MS, știa doar că trebuie să fie o mojie la adresa mamei lui sau a sa.

Vrei să zici o mamă singură, da? a întrebat Dial.

Trevor s-a scobit în dinți.

Du-ne undeva unde să ne putem adăposti, OK?

Ăsta e un adăpost, a spus Trevor. Nu există adăpost mai bun ca ăsta.

Te rog, a spus mama. Știu că probabil n-ai nici un chef de noi. Îmi pare rău.

Cred c-ar trebui să ne duci în oraș, a spus băiatul.

Cuvintele lui au săpat o gaură uriașă de tăcere în mașină. Băiatul a așteptat cu sângele zvâcnindu-i în urechi. Apoi motorul a pornit și Dial i-a strâns mâna tare de tot. Mașina a reintrat scârțâind pe șosea. În scurt timp, au ajuns în micul orașel Yandina, unde nu trăia nimic, decât întunericul violent. Peste tot erau frunze și crengi, strada părea jupuită, cu mici vâlurele, ca de aluminiu topit.

N-ai unde să te adăpostești aici, scumpo, a zis Trevor.

Însă atunci au dat peste o lumină care ardea puternic.

Poftim, a zis Trevor. Zici că-i nenorocita aia de stea din Bethlehem.

Rabbitoh a măturat cu farurile galbene alea de acces în Parcul de Rulote Yandina. Dacă vrei să-ți omori copilul, e treaba ta.

O să ne descurcăm, a zis băiatul. Mulțumim foarte mult.

A simțit că mama ezita. Apoi a deslușit imaginea pe care o vedea aceasta prin parbriz – o bunică și un bunic în impermeabile și cu picioarele goale, oameni amărâți, care-și croiau drum tremurând pe cărare, către cubul de beton în care se afla toaleta. Bunicul avea vene varicoase. Avea, de asemenea, o sfoară lungă, de nylon albastru – imponderabilă, strălucitoare, cu care-și ghida pașii prin furtună.

O foaie galbenă de hârtie s-a lipit de parbriz și, când a fost luată pe sus de vânt, a mai apărut un bărbat – roșu la față, cu ochi albaștri de o sută zece volți, cu păr alb și lung fluturând de parte, în noapte.

Mama a coborât geamul și furtuna s-a năpustit înăuntru asemenea unui motan, ocupând bancheta din spate și acoperind cu o rafală de stropi partea interioară a parbrizului.

Cinci dolari pentru toți câți sunteți, a strigat bărbatul. Am camere pentru toți. Am un Globe Trotter curat și drăguț.

Băiatul a început să strângă cărțile de Uno, însă mama l-a tras afară din mașină înainte să termine. Poftim, i-a zis bărbatului, uite cinci dolari.

Trevor și Rabbitoh au fugit ca niște lași, întorcând brusc înapoi spre șosea și proiectând o ploaie usturătoare de pietricele asupra gambelor goale ale bărbatului. Băiatul și mama lui au fugit către o rulotă ce se zgâlțâia pe pilonii de susținere.

Apoi, generatorul s-a stins, așa avea să-și amintească băiatul, atunci când încetase să mai existe altfel decât în amintirea unui bărbat.

În timpul unei ședințe de hipnoză de pe East Seventy-sixth Street, avea să-l mai vadă o dată pe proprietarul cu ochi înfricoșători dând drumul la două lămpi cu propan, care s-au aprins cu un vuiet puternic, ca de avion aflat la treisprezece mii de metri în aer. În clipa aceea a fost recunoscut, era sigur, și-l privise pe bărbat drept în ochi. După hipnoză, a băut Armagnac la Carlyle, flirtând ușor cu chelnerița. Parcă te știi de undeva, a zis ea.

O clipă mai târziu, cei doi urcaseră deja scara de sub metalul îndoit și mama l-a ținut strâns la piept în patul ce se legăna.

E mai bine aici, Dial, a zis. O să fie bine.

Sunt mândră de tine, a spus ea. De cum ai vorbit în numele nostru, ca un bărbat.

De obicei, gândurile dinainte să adoarmă erau despre mama lui, care vine să-l salveze. Acum că ea era cu el, se afla în siguranță, în inima furtunii zguduitoare; s-a culcat și, când a reușit să adoarmă, multe ore mai târziu, a visat cum cădea pe pământ.

Întreaga noapte, rulota a fost hurducată și burdușită în moduri atât de neașteptate și cu atâta forță, încât crezuseră că aici își vor găsi sfârșitul. Singurul lucru pe care-l putea face Dial era să-l țină strâns la piept pe băiat, să-i asculte sforăitul ușor, în timp ce o dureau cumplit picioarele, din cauza întregii spaime pe care îmbrățișarea ei o ținuse la distanță.

Au fost și perioade mai liniștite, însă, la fiecare nouă revenire, furtuna avea o forță și mai turbată. Rulota a început să salte, iar zgomotul era atât de puternic, încât lumea fizică și-a pierdut întreaga coerență, iar Dial s-a trezit ținându-se cu disperare de osiile unui tren-fantomă. Nu putea nici să se desprindă și nici să facă tot acest zbucium să înceteze. S-a mulțumit să zacă încordată în pat, șoptindu-i băiatului tot soiul de lucruri — rugăciuni, gânduri, dorințe, lucruri care spera că se pot infiltra înconștient, ca niște fire liniștitoare de frumusețe, în creierul lui adormit.

Nu vedea nici luna, și nici vreun fulger. Când a reușit în fine să ațipească, se afla într-o mare de cerneală, cu corpul înfășurat în jurul copilului adormit.

A simțit că-i crapă capul. A văzut stele. S-a gândit: Benzi desenate.

E OK, scumpule, e OK, dragul meu. Nu și-a pierdut cunoștința, însă simțea tavanul cu șira spinării, alunecând spre pământ, scrijelind pietrele în timp ce rulota se mișca, în vreme ce ea rămânea încordată, în așteptarea unor clipe de coșmar, a unei lame care să i se înfigă în trup, a unei lopeți devenite mortale în noapte.

Scumpule! Che!

N-a primit nici un răspuns și s-a gândit: E mort.

Ce s-a întâmplat, mamă?

Șșș, a zis ea, simțind teroarea sunetelor rostite, chiar și cuprinsă de această nouă spaimă. E doar furtuna.

Suntem în siguranță?

Șșș, i-a poruncit ea.

Apoi s-a auzit un zgomot de neînțeles, ca o cioară mexicană uriașă de aluminiu care dădea din aripi lângă perete. Ea s-a gândit: Ce contează cine e mama lui? Suntem pe punctul de a fi sfâșiați în bucăți.

Suntem în siguranță, scumpule, o să se termine imediat.

Dar el rămase tăcut.

Che?

Adormise.

Păturile căzuseră de pe ei din cauza zgâlțâielilor și ea l-a înfășurat bine în ele, stând cu urechea lângă gura lui ca să știe că e viu. A încercat să-i simtă pulsul, însă el și-a eliberat brațul, săcâit, și a continuat să doarmă, cu nasul în jos și fundul în aer.

Poate că e în comă – omor din culpă, i-a trecut ei prin cap. Erau zgâlțâiți și loviți, cu roțile în aer și pântecul neajutorat oferite cerului până când, în cele din urmă, a sosit clipa în care mișcarea n-a rămas mai spasmodică decât cea a unei bărci pneumatice de salvare legate prea strâns pentru talazurile învolburate ale mării. Somnul i-a fost tăiat cu ceva alb și ascuțit, un cuțit de lumină i-a străpuns pleoapele. A deschis ochii, a văzut formele de catifea îmblănită și apoi fulgerele. Nu fulgere. S-a gândit la oxiacetilenă. La o echipă de salvare. S-a desprins cu grijă din îmbrățișarea băiatului, lăsându-l cu brațele larg deschise și buzele violet-cafenii.

Stând pe tavan, vedea prin jumătatea superioară a ușii rafale de scântei explodând în ploaie, o linie de înaltă tensiune transformată într-un șarpe ce dansa pe o dubiță combi. Siluete înveșmântate în saci de gunoi stăteau în fața acestei mașinării periculoase, cu băltoace la picioare, viermi electrici săpându-și drum către inima ca de metal topit a râului.

Dial și-a găsit rucsacul, după care și-a dat seama că de deasupra ei se scurgea apa înăuntru. Și ce dacă? s-a gândit. Bine că erau amândoi în viață. Din eșarfă îi șiroia apa, însă pașapoartele erau OK,

în învelitorile lor de plastic. La fundul rucsacului a găsit niște hârtii îmbibate de apă și lipite una de alta, mersul trenurilor și indicații pentru a ajunge la Vassar, ca și scrisoarea de numire pe post. Nu conta. Putea să facă fără probleme rost de alta, dar s-a așezat cu picioarele încrucișate în întunericul luminat intermitent, apocaliptic, a extras plicul și a desfăcut cu mare atenție cele patru colțuri în așa fel încât întreaga scrisoare era acum expusă, pătată și vulnerabilă, însă din fericire încă întreagă. Nu însemna nimic, și totuși a ținut-o cu ambele mâini, de parcă s-ar fi temut să nu-i frângă gălbenușul fragil. A întins-o cu grijă pe tavanul de aluminiu, care devenise acum podea. Apoi, folosindu-se de eșarfa umedă, a început s-o netezească și, în clipa în care a îndreptat ultima umflătură, hârtia s-a rupt în jumătate. Fir-ar să fie. A făcut-o ghem în pumn și a strâns-o tare, storcându-și apa în poală. Fir-ar să fie fir-ar să fie fir-ar să fie fir-ar să fie. Blestemata aia de profesoară îi dăduse numărul lui Susan, însă nimeni n-o pusese s-o sune. Nici măcar nu-i plăcea familia Selkirk. Cei de la Vassar ar trebui s-o primească înapoi, dracu' să-i ia, dracu' să-i ia. Nici măcar nu și-a dat seama că plânge. Însă el, băiatul, și-a dat.

Ești OK? a șoptit el.

N-avea de ales. Trebuia să fie OK. S-a întors în pat și l-a luat în brațe.

Sunt bine, scumpule. N-am prea dormit, atâta tot.

De ce plângi?

N-am nimic, scumpule, e ceva ce s-a întâmplat acum mult timp.

Ceea ce se întâmplase cu mult timp în urmă era că fusese o ditamai idioata. Era un lucru de demult și foarte actual, în același timp. Credea ce îi spuneau oamenii, întotdeauna o făcuse – ca, de pildă, scrisul de pe bilet. *Planurile s-au schimbat. Doamna Selkirk vrea să te întorci diseară.* Partea cea mai îngrozitoare era că îi crezuse fiindcă scrisul era atât de stupid, atât de banal, atât de lipsit de imaginație. Era atât de snoabă, că nici măcar nu sesizase minciuna. Și, în felul ăsta, acceptase să devină instrumentul lor, se lăsase folosită pentru răpirea copilului.

Era un băiețel foarte dulce, din multe puncte de vedere, însă nu era al ei. Iar asta, în mod categoric, nu era viața ei.

Stația Greyhound din Philly era un loc sordid și cu foarte mare strângere de inimă îl lăsase singur în sala de așteptare. Telefonul era chiar în fața ușii, lângă toalete, în apropierea ușii din spatele pizzeriei. Încă nu știa că fusese manipulată. Încă mai era fata cea bună și snoabă. A sunat la numărul din Philadelphia notat pe biletul ei. Linia era ocupată. În clipa în care a primit înapoi fisa, din pizzerie a ieșit o femeie drogată, foarte albă, cu păr blond zbârlit și ochi umflați. Și-au încrucișat privirile, apoi Dial s-a uitat în altă parte.

Poftim, drăguț.

Femeia ținea în mâini un șirag de perle. Îi lipsea o unghie. Fă-mi o ofertă, scumpo. Ți le dau la un preț bun.

Suna ocupat. Dial a clătinat din cap în direcția perlelor. Femeia avea o dără roșie pe picior, care începea din adidas și urca până la genunchi. Dial s-a aplecat deasupra genții și a scos patru monede de douăzeci și cinci de cenți; și-a dat seama că fusese greșit înțeleasă.

A băgat monedele în aparat și a ascultat cum sună telefonul în Park Avenue. Femeia era foarte aproape, în spatele ei. Mirosea a pâine veche și a antiseptic.

Cineva a ridicat receptorul.

Alo.

S-a auzit un zgomot, ca de cuburi de gheață zornăind. Alo. Era un bărbat. În fundal, se auzea o voce de femeie care-l tot întrerupea.

Cine e? a întrebat bărbatul, poate cu docilitate în voce. Dial a auzit un prânz cu trei pahare de Martini călătorind la asfințit din Park Avenue către ea.

Anna Xenos.

Anna Zeno, a zis bărbatul. Ce idiot, s-a gândit ea, când el a acoperit receptorul cu mâna.

A urmat un soi de foșnet, apoi o înjurătură grăbită și mânioasă. Dial a remarcat ușurată că femeia cu perlele se retrăsese spre ușa de la toaletă, unde părea că împachetează colierul în ziar.

Unde ești? a explodat Phoebe Selkirk în urechea ei.

În Philadelphia, firește.

S-a lăsat un lung moment de tăcere.

Băiatul meu e la tine?

Sigur că da.

O altă tăcere lungă, apoi, când a vorbit din nou, vocea ei a atins un alt registru. Ce vrei? a întrebat doamna Selkirk.

Ce vreau? a întrebat Dial. Ar fi trebuit să spună: Am primit un bilet și un număr de telefon. La numărul respectiv nu răspunde nimeni. Ce să fac? Însă s-a mulțumit să se uite la o femeie ciudată, cu aer bolnav, care tocmai trecea fixând-o cu privirea, cu sacoul de supraelastic foșnind zgomotos când a atins peretele.

Ce vrei? Naiba să te ia.

Doamnă Selkirk, vă rog să nu-mi vorbiți așa. Nu mai sunt servitoarea dumneavoastră.

Nu trebuia să părăsești New Yorkul. Trebuia să te întorci cu el aici. Unde ești? Spune-mi imediat.

Încerc să sun la nenorocitul ăla de număr pe care l-am primit. Asta încerc să fac. Mă sâcăie o drogată și nepotul dumitale e singur,

dar e teafăr. Iar eu vorbesc la telefon. Acum spuneți-mi *dumneavoastră* ce trebuie să fac.

Aceste cuvinte ale ei au produs cea mai spectaculoasă explozie de țipete imaginabile, pentru care Dial nu era câtuși de puțin pregătită. Bărbatul și doamna Selkirk au început din nou să se certe. Mâna a acoperit din nou receptorul.

Alo, a spus bărbatul.

Sunteți, vă rog, amabil să-mi spuneți ce am de făcut?

Pentru informația dumată, stimată domnișoară, te anunț că știm cine ești și de unde suni.

Femeia cu perlele stătea acum la intrarea în sala de așteptare. Dial s-a gândit: Nu intra acolo. Însă aceasta a intrat abulică, fără să știe exact pe unde merge.

Ai cea mai mică idee cu cine vorbești? a întrebat bărbatul, care părea cam nătâng din cauza modului în care articula cuvintele.

Vă sun eu înapoi, a zis Dial.

S-a năpustit în sala de așteptare, unde l-a văzut pe băiat, care-și scosese hârtiile și le întindea lângă el, pe scaun. Deasupra capului său, pe ecranul unui televizor cu sonorul oprit tocmai apăruse fotografia lui Susan Selkirk: EXPLOZIE CU BOMBĂ LA PHILLY, 2 MORȚI.

Femeia cu perlele se afla lângă umărul ei, iar ea era cu ochii lipiți de televizor.

Ce s-a întâmplat? a șoptit Dial.

Nebuna aia s-a aruncat în aer.

Aici?

Lângă Temple. O tâmpită.

Când?

Femeia a dat din cap, a „cine poate ști?“. I-a întins pachetul învelit în ziar, de parcă ar fi încheiat deja afacerea. Surprinsă de privirea ei stranie și posomorâtă, Dial și-a deschis portofelul cu măruniș și i-a dat trei bancnote de câte un dolar.

Domnul să te binecuvânteze, a zis femeia și i-a împins ziarul în mână.

Ai septicemie, a spus Dial.

Femeia a tresărit, apoi și-a ridicat buza superioară, începând să râdă.

Piciorul tău, a spus Dial.

Femeia a clătinat din cap, a început să râdă fără să se mai poată opri și a pornit către ieșirea spre stradă clătinându-se.

Dial a-desfăcut ziarul și n-a fost câtuși de puțin uimită să-l găsească gol.

Cine era? a întrebat băiatul când s-a întors la el.

Susan Selkirk făcea bombe! Voia să-i aduc copilul la o fabrică de bombe.

Trebuie să sun la New York, a zis.

A strâns ziarul ghemotoc și l-a aruncat la coș. Când a ridicat privirea, pe ecranul televizorului se afla poza ei din albumul de la finalul liceului. S-a gândit: Ei cred că am sărit în aer. Băiatul era tot cu nasul în hârtiile lui. S-a năpustit la el și a ridicat una dintre hârtii. Ce-i asta? l-a întrebat, obligându-l să se uite la ea.

D-i-l-e, a spus el, ținând în mână cartea de vizită pe care îi notase numele.

Pe ecran se afla acum fotografia băiatului.

Știu, a zis ea. Îmi plac foarte mult hârtiile tale. Inima îi bătea nebunește. Se uita peste tot, pe cartea de vizită, pe ecran, la femeia din stradă care acum se apropia de un tip cu o valiză.

Știrile se terminaseră. A zis: Lipsesc doar o clipă, scumpule. Ești OK?

El a ridicat privirea. Ce creatură ciudată, stăpână pe sine, mai era, cum își împăturea el hârtiile în așa fel încât să fie cât un pachet de țigări și le aranja cu grijă una peste alta. Sunt bine. I-a zâmbit, ridicându-și mâna stângă pentru a-i arăta degetele răsfirate și elasticele. Cum nu se poate mai bine, a zis.

La Belvedere văzuseră știrile, sau poate nu. Poate că știau deja că Susan Selkirk e moartă. La telefon a răspuns un alt individ, mai rece, cu voce mai clară și accent de Brooklyn. Era posibil ca polițaii să fi ajuns acolo atât de repede?

Bună, Anna. Care-i treaba?

Nici măcar nu-i spusese cum o cheamă.

Mi s-au dat instrucțiuni să vin aici, în Philadelphia, i-a spus individului, oricine-ar fi fost el. N-am făcut decât ceea ce m-a rugat familia să fac.

Anna, doamna Selkirk ți-a încredințat copilul pentru două ore doar.

Oare un polițist ar fi spus așa ceva? N-ar fi știut că, în felul ăsta, o s-o sperie? Cu ochii minții, vedea limpede biletul de autobuz și scrisul. A înțeles: Susan Selkirk o folosisese pentru a-și fura propriul copil.

Deci, a zis bărbatul, și firește că era un polițist. Deci ce ai de gând să faci acum, Anna?

Mă întorc cu autobuzul, a zis ea, gândindu-se că are în geantă o bursă oferită de statul Massachusetts – două mii de dolari.

Îhâm, deci te-ntorci în oraș. La ce oră, Anna?

Păi, o să vin cu următorul, a zis ea. Peste drum, era un neon roșu, insinuant ca un șarpe: PRIMIM CECURI.

Deci acum te afli în apropierea stației de autobuz, a zis individul.

Și-a închipuit girofarurile mașinii de poliție reflectate în podeaua strălucitoare a holului central.

Ne vedem atunci, a zis. Și a închis.

Și acum ce facem? a întrebat băiatul când s-a întors la el. Când ea s-a lăsat pe vine lângă el, își prindea deja hârtiile cu elastice. Lăra oare ciudat pentru cineva atât de tânăr să fie atât de ordonat? Vedea strada peste umărul lui. Femeia cu perlele stătea pe capota unei mașini de poliție.

O să stăm la un hotel, a zis. Ce zici de asta?

Ai zis c-o să stăm într-o casă jengoasă, a spus el, însă i-a zâmbit din nou, cu ochii atât de mari și de plini de încredere, că ea ar fi vrut să-i spună să nu mai fie așa.

S-au schimbat planurile, a zis ea. N-a zis: Mama ta ne-a făcut o amândurora.

După ce el și-a pus toate hârtiile la locul lor, l-a condus la toaletă, pe urmă au ieșit prin pizzerie și apoi pe altă stradă. N-avea nici cea mai mică idee unde se află sau unde se duc, însă când au ajuns la un hotel a știut că ăsta trebuie să fie locul. Scările miroseau ca și femeia cu septicemie, a dezinfectant și a ceea ce

trebuia acesta să ascundă. A plătit din banii ei. A luat cheia legată cu o za uriașă și l-a condus pe coridor, trecând pe lângă uși numerotate, așteptându-se ca, dincolo de una dintre ele să se afle cineva diabolic sau trist.

În camera lor nu era nici o umbră.

Unde te duci acum? a întrebat el și ea l-a îmbrățișat tare, după care s-a purtat cât de firesc a putut și și-a verificat geanta, să vadă dacă mai are banii din Massachusetts. Tot ce știa era că intrase într-un mare bucluc. Că fusese păcălită. Singura martoră care ar fi putut-o salva tocmai se omorâse cu obiceiurile ei demente. Dial o poreclise Crumbelina, fără ca ea să știe, firește. Crumbelina mânjise cu unt tăbliile meselor din Somerville. Nu era în stare să facă un pat, darămite o revoluție.

Îi părea foarte rău că va trebui să-l lase baltă pe acest băiat. L-a sărutat, a ieșit și a încuiat ușa în urma ei. Era o persoană căreia îi fusese acordată bursa Alice May Twitchell. Era asistent universitar la Colegiul Vassar. Prin urmare, nu putea fi adevărat, nu era o fugară și nu alerga să-și salveze pielea pe un coridor sordid, în Philadelphia.

Mama și băiatul se aflau în voia soartei, împreună, într-o rulotă, cu traista ei de pânză de la Harvard strânsă între ei, și băiatul și-a imaginat că furtuna care dăduse iama era doar o rafală de picături stârnită de o barcă de pe Kenoza Lake, în fața și pe picioarele lui, iar mama era caldă și învăluită în ceață și o ținea strâns, cu buzele lipite de brațul ei, orice-ar fi. A adormit și, când s-a trezit, lumina era cenușie precum pâcla de pe East River, iar rulota se clătina, însă nu se mai zgâlțâia. Apa curgea șiroaie pe lângă el, adunându-se în lacul verde al preșului.

Cum ar fi putut fi fericit? Era imposibil, din aproape toate punctele de vedere. Fusesse smuls din pământul lui și aruncat spre cer. În ciuda acestor lucruri, își amintea, mulți ani mai târziu, cât se poate de viu – o scurtă perioadă de seninătate absolută.

Ușa se afla pe tavan și se deschidea către un cer palid, cenușiu. A simțit cum îi dispar brusc toate grijile și că viața e din nou frumoasă, așa cum fusese.

Apoi a cântat un cocoș. După care, cineva a încercat să pornească o drujbă. Și apoi a apărut pisoii, care nu era câtuși de puțin potolit.

La început, băiatul nici măcar nu l-a recunoscut drept o ființă dotată cu inimă, ci doar ca pe ceva întins ca un arc și plin de ace, metal sau plastic, care scotea un zgomot ca un zgâriat înspăimântat pe care s-a chinuit puțin să-l perceapă ca atare, o cutie toracică minusculă, cu blană de șobolan înecat și ochi verzi sălbatici, și s-a apropiat de el mergând pe sertarele de bucătărie pe care erau culcați el și Dial, băiatul i-a văzut întreaga spaimă și a început să toarcă la rândul lui și a deschis gura: O.

Biet pisoiaș. Cum ai ajuns aici?

Și-a scos tricoul și a înfășurat pisiul în el – gurița roz care cerșea ceva, ochii verzi acuzatori, dinții ascuțiți ce amenințau cu răzbunarea.

Dial și-a cedat jacheta cu dungi gri și albastre pentru transportul pisiului, cu un buzunar destul de mare cât să încapă în el o carte, celălalt cât să adăpostească un pisic. Băiatul l-a dus așa până la ușa răsturnată, cu geamul în partea de jos. Vezi asta? Copacii sălbatici fuseseră complet despuiți, o linie de tensiune se ruptese, ploaia era punctată de rafale de scânteii galbene. Cei dreپți se mulțumeau să stea cu brațele încrucișate lângă fluviul maroniu ce mugea și scâlda acum marginea toaletelor.

Are noroc că ne-a găsit pe noi, Dial.

Cine?

Buck.

Buck?

Dial n-a știut niciodată asta, însă băiatul a fost la un pas de a-și boteza motanul Kipling, de dragul Motanului care mergea singur¹, al buniciei, al cărții roșcat-aurii de la etaj, al mirosului de hârtie veche de o sută de ani. În loc de asta, i-a spus Buck, după câinele din cartea lui Jack London – fusese smuls pe neașteptate din inima civilizației și azvârlit în inima lucrurilor primordiale.

Ce e aia primordial, Dial?

Ea și-a mușcat buza. Nebun mai ești, a zis ea. Primordial, auzi.

Ce înseamnă?

Lucruri sălbătice, a spus ea, legea sălbăticiiei.

E un nume bun pentru el, a spus băiatul.

---

¹ În original, „The Cat That Walked by Himself“, povestire de Rudyard Kipling, publicată pentru prima oară în *Ladies' Home Journal*, în 1902 și, în același an, în volumul de povestiri *Just So Stories*.

Anna Xenos avea să se gândească toată viața la acel moment, când se afla la telefonul din stația Greyhound și ar fi putut foarte bine să-și explice acțiunile și motivele celui cu care vorbea, indiferent cine era acesta. Și totuși, de fiecare dintre cele o mie de ori când refăcuse în minte acest traseu, ajunsese invariabil la același punct când în fața ei nu se mai găsea nici un drum — se prăbușise, și creierul i se scurtcircuitase înainte de Philly, la Vassar, în biroul decanatului, când lăsase să i se urce la cap faptul că o cunoștea pe Susan Selkirk, când luase numărul de telefon, când se uitase de sus la îngrijitorii gazonului și la frunzele de toamnă și se gândise că acolo era locul ei. Aceasta fusese greșeala ei fatală și era adâncă precum o rană infectată în călcâiul ei, o fisură îngustă și otrăvită ce-i ajungea până la os. Când a sunat-o pe Susan Selkirk era fiica mamei ei, ce aducea acasă argintăria stăpânei și se lăuda că-i cunoaște personal pe cei faimoși.

Bună, Zbârnâimea ta, a zis Susan Selkirk, cățeaua cu nasul pe sus. Ei, cum te simți în noua ta postură?

O anonimă absolută, care merge desculță pe mijlocul unei șosele pustii către Yandina, în Queensland, Australia, cu un băiat bogat de-o mână și o blestemată de pisică în buzunar, și cu toate bunurile lumești asupra ei. Asfaltul era pustiu, acoperit de frunze și ramuri, o creangă ici, una colo, în general neted și plescăia ciudat în ploaie. Dacă exista o ieșire din situația asta, n-o vedea și a regretat încă o dată faptul că nu-l lăsase acolo, în camera aia de hotel. Acest lucru le-ar putea părea crud iubitorilor de animale și firilor înimoase, însă acum el ar fi fost cu bunica, în siguranță în propriul lui pat, în celălalt colț al lumii.

Ea era din Southie¹. Oraşelul ăsta nu semăna cu nimic din ce ştia ea. Nu exista nici un magazin universal sau vreo prăvălie de delicatese de genul aceloră cu care era obișnuită, ci doar o poştă care se voia drăgălaşă şi căsuţe mici şi banale, cu garduri vii şi vopsea coşcovită. Era un bar care semăna cu barurile pescăreşti din Callicoon, presărate de-a lungul râului Delaware, cu ferestre grosolane şi geamuri jengoase ce ascundeau privirilor bravada sexuală a unor tembeli.

Dial, uite!

Băiatul găsisese o sticlă plină cu lapte şi-şi băgase deja unghia murdară prin capacul de aluminiu al acesteia.

Încetează.

I-a luat-o repede din mână. Inima îi bătea exagerat de tare, cuprinsă de spaima subită a transgresiunii.

De unde ai luat-o?

De pe verandă.

Scumpul meu, a spus ea, ăsta e un loc plin de neciopliţi. Pricepi? Noi nu furăm. Nu vrem să fim arestaţi.

El s-a uitat la ea şi a văzut-o vânătă la faţă şi plină de reproşuri.

Potoleşte-te, te rog, că dăm de dracu', a insistat ea.

Fiindc-am băut nişte lapte? Băiatul şi-a adunat curajul şi a ridicat din sprâncene.

Da, fiindc-am băut nişte nenorocit de lapte. Numai mamă să nu fii, s-a gândit. Toată viaţa se uitase la fetele irlandeze, o nouă recoltă în fiecare an, cu pânțele revărsându-li-se din jeanşi.

N-ar trebui să ţiipi aşa, a zis el.

Ştii ceva, ia mai lasă-mă! A pus înapoi sticla solitară pe unica treaptă bătută de vreme şi, fără să-i întindă mâna, a traversat în diagonală strada spre oficiul poştal, o clădire micuţă din şindrilă, cu o verandă suspendată, vopsită în alb. El a fugit după ea, şi ea a simţit o plăcere ridicolă şi sălbatică în această mică victorie.

Să luăm mâncare la pisică, Dial?

---

1 Nume sub care este cunoscută partea irlandeză a sudului oraşului Boston din Massachusetts.

Împotriva voinței ei, a râs și l-a sărutat.

Nu, a zis el. Serios. Era ca și cum n-ar fi putut accepta asemenea intimitate. Crezi că e bine? a întrebat.

Ea a ridicat o sprânceană.

Nu era nimeni în jur, în afară de o femeie ciudată cu mers de rață, care a ieșit de pe o stradă perpendiculară pe cea cu barul, adică de la vreo sută de metri.

Lui Buck îi e foame, a zis băiatul, însă Dial nu avea lentilele de contact și tocmai se chinuia să deslușească ceva ce se ivea în zare, și nu părea deloc să fie o femeie. Poate era hipiotul. Fusta era un sarong. Sâni stranii s-au dovedit curând a fi de fapt niște pantaloni îndesați ca niște cârnați, puși în jurul gâtului. Nu-l văzuse niciodată pe Trevor mergând pe jos până atunci, însă așa mergea el – un soi de mers legănat de heterosexual.

Dial și-a scos jacheta și i-a dat-o băiatului, cu pisiul protestând și zbatându-se vehement în toate direcțiile.

Poți să-l mângâi, până-i găsim ceva de mâncare.

L-a privit pe Trevor apropiindu-se. S-a gândit: Put a transpirație.

De unde vii? l-a întrebat.

Nu se despărțiseră în termeni prea cordiali, însă în dimineața asta păreau să fie prieteni de când lumea. El i-a răspuns cu un zâmbet ascuns precum tutunul pe care-l mesteca, tănuț în colțul gurii.

Salut, băiete, a zis hipiotul, luându-și pantalonii burdușiți din jurul gâtului. Salutare, pisico.

Acum, că nu se afla în mașina lui oribilă, era altfel, avea ochii mai mari, probabil era mai puțin drogat, și avea o mină surprinzătoare de om sănătos. Picăturile de ploaie rămâneau pe pielea lui goală, cafenie, ca pe o haină de piele bine întreținută sau pe o legumă foarte proaspătă. Din cracul fără nod al pantalonului a scos o papaya uriașă, câteva banane micuțe, din codițele cărora încă mai picura o sevă subțire, deschisă la culoare, un dovlecel verde imens și o vânăta movulie, toate umede și strălucitoare.

Plus, a zis el, o sticlă de lapte.

Băiatul i-a căutat privirea lui Dial, iar ea i-a ciufulit părul, ca să înțeleagă că de data asta îl lăsa să câștige. L-a urmărit cu deosebită plăcere cum se uita la Trevor, care scotea capacul argintiu. Băiatul

a ridicat atent capul când Trevor și-a băgat degetul cu unghie pătrătoasă în lapte și l-a oferit gurii deschise, cu dinți ascuțiți, a pisicului.

Dă-ne mâna ta, i-a zis băiatului, cu acel accent muzical specific locului. Ea l-a privit aprobator cum bagă degetul băiatului în laptele neobișnuit de cremos și apoi îl ghidează către limba disperată a pisoiului. I-a plăcut mult de el atunci, mai mult decât își imaginase că ar fi posibil.

Trevor a început să urce primul treptele verandei. Nu era înalt, era chiar cu vreo două degete mai scund decât Dial, însă a fost ușurată să vadă că avea o prestață fizică veritabilă, chiar și așa ghemuit, turnând lapte în mâna făcută căuș a băiatului.

Ni s-a răsturnat rulota, a zis acesta.

Te cred, a zis Trevor. Normal.

A țopăit încoace și-ncolo pe verandă, a găsit în pantaloni un briceag cu mâner de lemn și a retezat cu lama lui de jur împrejur papaya, care s-a deschis ca o carte – un afiș color reprezentând *Carica papaya*. A scos semințele negre cu o singură mișcare rapidă și le-a ținut în pumn, să se scurgă zeama.

M-am lovit la braț, a spus băiatul. Am căzut din pat.

Mănâncă ceva, i-a poruncit bărbatul.

Trevor a aruncat semințele peste balustradă.

Bagă-ți fața în ea, i-a zis băiatului, dându-i cealaltă jumătate lui Dial. Nu s-a uitat la ea, însă, în timp ce lua fructul din care se prelingea zeama din mâna lui, ea a simțit în aer un dublu înțeles care nu i-a plăcut absolut deloc. Aceasta a făcut-o să șovăie, însă în același timp s-a trezit gândindu-se la cum trebuia să arate, așa, cu părul slinos și lipit de cap. Am un nas cât casa, s-a gândit, înainte să se afunde în papaya. Însă, când această acțiune a luat sfârșit, n-a mai existat nimic altceva, nici un plan, nici o strategie, și când dirigintele poștei a venit să deschidă oficiul l-a văzut cum se uită cu dispreț la ea, la fața ei mânjită cu zeamă de papaya, la nasul ei grecesc impozant, înălțându-se mândru.

Băiatul a mâncat șase banane pitice, poate opt, până când i s-a umflat burta ca o tobă. La baza treptelor se afla o cișmea și, când s-a spălat pe mâini, a văzut semințele negre strălucind în ărană. Le-a adunat de pe jos și le-a spălat și pe ele, apoi le-a pus pe trotuarul de beton. Când a adunat zece, le-a întors pe partea cealaltă ca să se usuce, după care le-a pus în buzunar, lângă mica lui avere. Pe ele s-au luat niște mici insecte târătoare, cu o sumedenie de picioare.

Când s-a întors pe verandă, a mai turnat niște lapte pentru Buck, care l-a mirosit, apoi s-a îndepărtat, preferând tivul rochiei lungi a lui Dial. În sala de cinema din Seattle, când se duseseră la Cel mai bun western, băiatul o văzuse pe Dial cosând acest tiv violet cu niște fire albastru-verzui, vag cerate. Asta fusese în zilele de după Bloomingdale's, însă atunci trecuseră deja la *Colț Alb*. Avea propriul lui pașaport. Părul îi fusese tuns periută și vopsit și era convins că tivul mamei lui este acum totul, nu doar pentru ea, ci și pentru el. La vamă, i s-a părut că aude conținutul acestuia vibrând ușor. Cel mai probabil, era o tonalitate inaccesibilă urechilor unui adult, însă acum Buck auzise în mod clar ceva, cum ar fi niște cărți de joc amestecate, poate, sau două frunze verzi llipindu-se una de alta. Își ciulise urechile cu dungi gri. A pășit delicat pe dușumeaua verandei. A dat cu lăbuța în tiv, însă mâna lui Dial s-a pogorât imediat asupra-i, ca a lui Dumnezeu din ceruri, cuprinzându-i întregul trup și suflet pisicesc.

Buck a făcut pipi. Băiatul i-a turnat lapte, ca să știe că el îl lubește oricum, însă pisica a ridicat capul și s-a uitat la el cum se scurge.

Buck, Buck, Buck. A dat să-l prindă. Buck s-a ferit în stânga, după care a sărit pe tiv.

De data asta l-a înșfăcat efectiv. Atunci Buck a început să miaune asurzitor. Dial i-a desfăcut ghearele și i l-a înmănat băiatului, care a băgat ghemotocul sălbatic în jachetă și l-a legat cu un nod prietenesc.

Du-l la o plimbare.

Băiatul a coborât treptele cu el, i-a arătat semințele și a spălat două pentru el. L-a învățat să numere. Buck a încercat să omoare insectele și apoi s-a zăpăcit, după care a urcat iar treptele și băiatul a mai spălat niște semințe și le-a aliniat frumos, vreo treizeci, înainte ca Dial să-i spună iar să plece cu Buck de acolo.

Unde să plec?

Voia să spună: Nu mă goni de lângă tine.

Au aici un monument de război foarte interesant, a spus Trevor. Stau foarte bine aici, a spus băiatul.

Du-te, a strigat Dial.

L-a aruncat pe Buck din nou în jachetă și și-a atârnat-o de gât. La celălalt capăt al străzii, în fața barului Wild West, a văzut o statuie solitară înconjurată de iarbă verde înaltă. În vechea capelă de lângă 116th Street văzuse dale de marmură albă cu numele unor studenți de la Columbia care muriseră în Războiul Civil. Bunica lui îl dusesse. I-a zis: Copiii ăștia vor încă un Război Civil.

Se referise la tatăl și la mama lui. Era destul de mare ca să știe că n-ar trebui să-i vorbească în felul ăsta.

Nu se gândesc niciodată că s-ar putea să moară, a zis bunica, iar vocea ei a căpătat din nou acea inflexiune ciudată, un soi de șovăială încărcată de emoție pe care o păstra pentru asemenea momente. N-avea nici cea mai mică idee cum se simte el. Nu știa că noaptea îi asculta respirația.

Știu, a zis el, ca s-o facă să înceteze cu atitudinea asta boemă și să tacă.

Când a coborât treptele poștei, băiatul a trebuit să sară peste Rabbitoh, care-și întinsese acolo picioarele lungi și bronzate.

Cerul era cenușiu, greu și încărcat. Din asfalt ieșeau aburi. Când a ajuns la monument, a văzut o șopârliță de bronz traversând ochii orbi și morți ai soldatului.

S-au ivit lumini galbene intermitente, ca ale unei mașini de poliție – un camion. Șoferul s-a uitat lung la el și a ridicat un deget de pe volan. Era un salut local, însă băiatul nu știa ce fel de semn este acela. Nu era prea îngrijorat, dar s-a întors repede la oficiul poștal, unde Buck s-a eliberat imediat și a sărit pe balustradă. Avea vreo douăzeci de centimetri, cu tot cu gurița roz și părul țepos.

Dial a râs de el, așa că Buck a început să facă tumbe prin aer. Gheruțele lui, ca de sârmă ghimpată, au găsit tivul movului cel frumos și, când Dial a sărit în picioare, a rămas agățat acolo. Nimeni nu-și putea imagina cât de încurcat se simțea. Trevor era rezemat de perete, într-un cot, însă putea să-l apuce fără nici un efort de mijlocul alb ca laptele. Când s-a repezit să-l prindă, Buck a mieunat puternic.

Dă-mi drumul, prostănac mic ce ești.

Însă gheruțele se înfipseseră bine. Trevor a tras mai tare. Rochia s-a rupt. Un val de bancnote verzi de o sută de dolari a invadat aerul cenușiu, ciclonic.

Ochii cu iriși pătați ai mamei au măturat rapid strada, în sus și-n jos, apoi au privit spre ușa deschisă și întunecată a oficiului poștal. A ridicat o singură bancnotă dintre degetele ei lungi și drept de la picioare.

Trevor a îngenuncheat și a desprins gheruțele din tivul rupt, după care i-a dat pisoiful băiatului.

Șterge-o, a zis.

Băiatul avea gâtulejul uscat. S-a apropiat de Dial, s-a lipit de ea, apoi s-a ascuns în spatele ei.

Rabbitoh a înaintat pe dușumea ca o maimuță scâlâmbăiată în timpul unui dans, iar mâinile lui lungi au cules bancnotele împrăștiate, pe care le-a așezat frumos una peste alta și le-a aranjat, în timp ce se apropia de ei.

Nu le uda de transpirație, a zis. E în regulă. I-a încredințat mamei prada adunată, fără nici o expresie. Ea și-a protejat ce-i mai rămăsese din catifeaua sfâșiată cu o mână.

Dacă ne-ai cunoaște, a spus Trevor, nu ți-ai lua fața asta.

Dar ce față mi-am luat? a întrebat mama.

De parcă tocmai ai fi făcut pe tine, a zis Trevor.

Dial și-a aruncat capul pe spate și a râs forțat, ca un copil obez în prima lui zi de școală.

Băiatul nu-i vedea fața, ci doar licărul aprins din ochii celor doi bărbați.

În timp ce-și trăgea pantalonii pe el, Trevor n-a scăpat-o pe mamă din ochi.

Hai să mergem la o plimbare, a zis.

Dial nici nu s-a clintit.

Să stăm puțin de vorbă, a insistat Trevor, vorbind din colțul stâng al gurii.

Băiatul urmărea totul, cu gâtul tot mai uscat.

Mama ținea tivul rupt ridicat, vrând să spună că, dacă se scula în picioare, bancnotele de o sută de dolari o să cadă. Acești bani erau totul pentru ei, erau viață sau moarte; le explicase asta foarte răspicat atunci când îi primiseră de la prietenii tatălui lui. Cu bani poți plăti porcii, poți plăti pentru o cameră cu baie, la un hotel adevărat. Dacă cineva ar fi putut să-ți facă rău, îi dădeai o hârtie împăturită. Exact cum plătea bunica îngrijitorul, pe Eduardo, administratorul, cu un plic în fiecare an, de Crăciun. Crezi că se clau neapărat în vânt după tine?

Nu poți să te miști, a sugerat Trevor.

Îhâm. Obrajii lui Dial erau trandafirii precum guma de mestecat.

Băiatul s-a gândit: Dă-i banii. Fă-l să plece. Și-a dorit să-l fi găsit pe tatăl lui în Sydney, însă drogații care trăiau claie peste grămadă în imobilul ocupat ilegal nu-i știau numele. Și-a dorit ca tatăl lui să apară la volanul unei mașini, chiar pe șoseaua asta, chiar acum.

Trevor a strigat: Hei, Rabbitoh.

Jean Rabiteau era iar așezat pe treptele de la poștă și-și curăța unghiile cu un briceag argintiu. Cuțitul părea ascuțit. Acorda îngrijorător de multă atenție unei sarcini atât de simple.

Vrei să te duci s-aduci tăraboanța, amice?

Rabbitoh s-a descolăcit de pe trepte. Când s-a ridicat în picioare, și-a scos pălăria și și-a dat părul negru strălucitor din ochi. Și-a pus apoi la loc pălăria cu borul bine tras pe ochi, ca să nu-i poată citi nimeni gândurile. Apoi a pornit alene către barul Wild West, fără să se grăbească, dar țațoș, în picioarele goale.

John și cu mine, a spus Trevor, putem avea grijă de lucrurile tale.

Băiatul s-a gândit: Dă-i odată banii să ne lase în pace. Fă-i să plece.

Măcar noi suntem doi, a spus Trevor.

Dial a râs, însă mâna ei era umedă și alunecoasă.

Trevor a ridicat o sprânceană palidă, dezvăluind cicatricea veche de pe la mijlocul ei.

Nimeni nu te obligă să faci nimic, a rostit în cele din urmă. S-a oprit să se uite la soarele care traversa picioarele, superbe și lungi, ale mamei. Te putem duce cu mașina la banca din Nambour, a zis. Orașul ăla mare, cu fabrică de zahăr.

Era un oraș urât; băiatul văzuse mormanele negre, oribile, vagoanele de trestie de zahăr trecând pe lângă ei printre tunete, un vis urât venit dinspre partea întunecată a pământului.

Nambour, a spus Trevor. L-ați văzut ieri.

În timp ce el vorbea, a apărut Fordul, izbindu-și violent bara de protecție de șosea, când a luat curba. Rabbitoh stătea cu cotul ieșit pe geamul mașinii, însă ceea ce i-a atras în primul rând atenția băiatului a fost licărirea argintie din cealaltă mână ascunsă.

Te poți întoarce în Nambour, a spus Trevor. Dacă așa dorești, scumpo. Te putem lăsa acolo chiar acum.

Mama a privit peste umăr, spre locul în care dirigintele poștei, cel cu ochi triști, tria corespondența. A zis: Putem discuta despre asta într-un loc mai puțin public?

Băiatul prefera ca acest lucru să se facă sub ochii dirigintelui poștei, însă Trevor a luat-o pe mamă de mână și a coborât cu ea treptele. Ea se ținea de tiv ca o domnișoară de onoare la nunta vărului său, Branford.

Podeaua mașinii era plină cu apă urâtă și neagră, de la furtună. Băiatul l-a ținut bine pe Buck, în buzunarul lui de lână. Cei doi, pisică și copil, s-au uitat împreună în jos, la apa ce plescăia și sălta.

Când au accelerat în susul șoselei, cinci cărți ude de Uno au ieșit plutind de sub scaunul din față. Buck s-a agitat ce s-a agitat, după care s-a potolit.

Brațul lui Trevor zăcea pe marginea de sus a scaunului, ca un șarpe încolăcit. Au lăsat în urmă șoseaua, au trecut pe lângă cinci căsuțe. Apoi asfaltul s-a terminat, iar Trevor s-a răsucit să se uite în spate la Dial, care-și băgase picioarele sub fusta largă, imprimată cu flori de hibiscus.

Ai putea pur și simplu să-ți repari tivul, a zis el. Ai ac?

Dial l-a privit cumva de sus.

Ai?

Dial nici nu s-a clintit.

Sau ai putea să cobori dracului din mașină chiar acum, a zis Trevor brusc. I-a întors spatele violent. Mie unu' mi se rupe, a zis. Însă de fapt nu i se rupea, fiindcă s-a întors din nou spre ea. Dacă te duci la banca din Nambour, a zis, o să cheme imediat poliția, nici n-o să apuci să pleci. Dumnezeuule, femeie, vino-ți odată în fire.

Băiatul a simțit că i se face greață, că-i vine un gust de conservă de ton.

Te rog, a spus Trevor, și și-a arătat dinții neregulați, n-ai nici cea mai mică idee unde te afli și cine sunt, așa că, te rog, termină cu sarcasmul ăsta idiot. Ești americană. Ai băga-o original pe mânecă dac-ai fi singură aici.

Mașina a încetinit, apoi a oprit. Nimeni nu a rostit nici un cuvânt. Ar fi trebuit să coboare din mașină chiar atunci.

Îmi pare rău, a spus Dial.

Drept răspuns, mașina a început să se strecoare printre ziduri de arbuști, iar cărțile de Uno au dispărut sub scaun și doar trei dintre ele au venit înapoi, două roșii și una galbenă.

Ce se întâmplă? a întrebat băiatul. Nu l-a auzit nimeni.

Mașina a părăsit drumul de pământ pentru ceva și mai rău, un soi de cărare ce șerpuia în susul unei culmi, de-a lungul unui deal brăzdat de urme adânci de cauciucuri.

Mama s-a apucat de scaunul din față. Ce se întâmplă aici?

El s-a gândit: Dă-le odată nenorocirii ăia de bani, Dial.

Buck s-a răsucit și a protestat. Trevor i-a zis să tacă naibii din gură. Mașina s-a izbit de partea laterală a șanțului și pe geamul deschis al lui Dial a intrat o creangă de salcâm, care i-a lăsat o dără lungă de sânge de la ochi la gură. Se aflau în plin slalom abrupt, pe o fâșie lungă și strălucitoare de noroi galben – se avântau, îngrețoșați și alunecând, cu John trăgând inutil de volan, în timp ce băiatul simțea că-i vine să verse.

A urmat o ultimă izbitură și ceva greu a aterizat pe podeaua metalică. S-au oprit într-un loc neted, unde șoferii de dinainte conduseseră în cerc.

Ce-i asta? a întrebat mama.

Banca, a spus Trevor.

Băiatul s-a gândit că, până la urmă, poate nu vomită. A auzit niște ciori, a văzut mașini incendiate, grămezi uriașe, dezolante, de mangal, focuri stinse, pline de cenușă.

Te lăsăm să-i numeri, a spus Trevor.

Stomacul băiatului era o minge de fotbal umplută cu aer stătut și urât mirositor. A rămas lângă mamă, în timp ce aceasta și-a extras bancnotele din tiv.

Le dai lor banii?

Tu ce crezi?

Păi și noi ce-o să facem?

Ea l-a înconjurat cu brațele și l-a sărutat pe gât. Cu stomacul întors pe dos, el s-a tras într-o parte.

N-am timp pentru asta, a zis mama.

Puțin după aceea, le-a dat banii hipioților. Mai întâi, i-a pus pe capota fierbinte a furgonetei. Trevor i-a numărat. Apoi și John. Erau optsprezece mii o sută de dolari americani.

Băiatul a zis: Cred că mi se face rău.

Bine, a spus Dial, unde e seiful?

Trevor a arătat în spate, către pădure.

Trebuie să mergem departe?

Nu-ți bate tu capu' cu asta, a zis Trevor. Băiatul l-a privit cum se strecoară printre puieți, fără fund și șolduri, de te și mirai pe ce stau totuși pantalonii de pijama. Apoi l-a urmat, cu stomacul greu în timp ce alerga.

A vomitat în lantana și pe propriile picioare. A ținut pisioul într-o parte și a vărsat pe un soi de potecă – tulpini secerate, crengi tăiate, banane și papaya. Chestii din burta lui, chestii pe care nici măcar nu le mâncase de fapt, s-au împrăștiat peste tufișurile cu mure.

Nu avea nimic cu care să se șteargă, decât jacheta. A scuipat. În spatele murilor era o mare de ferigi, ca niște oase de pește, acoperind șaua largă a muntelui. A rupt câteva ca să se șteargă cât de bine se putea.

Era urât să verși, un lucru rușinos, amestecat cu sentimentele lui legate de cărțile de Uno îmbibate cu apă și semințe. I-a cerut scuze pisicii pentru miros. Copacii erau foarte răsfirați aici. Aveau scoarța cenușie vărgată și strâmbă. Păsări de mai multe feluri se aflau sub umbrele lor kaki, însă mai era și un alt zgomot, precum apa sau poate vântul.

A mângâiat căpșorul ascuțit al pisioului, însă până și buricele degetelor sale păreau murdare și împuțite. Auzea un râu sau poate era vântul sus în copaci, ori poate amândouă, amestecate.

Simțea în nări umezeala. Știa ce e aceea umezeală. Pădurile de arțari în timpul verii, lucrurile ce putrezeau, nămolul negru. A pornit mai departe spre partea din stânga a depresiunii, fără să înainteze foarte mult. Aici era marginea unei albiei abrupte de râu, nu încăpea nici o îndoială. Căzuse un copac uriaș, rădăcinile sale acoperite cu o crustă de lut și pietricele zăceau golașe în aer, ca niște măruntaie uscate. Trunchiul, care alcătua un pod între limita superioară a albiei și cea inferioară, avea grosimea unui stat de om și, în curând, a găsit un loc, chiar dedesubtul zonei de pământ denivelate din cauza prăbușirii, unde puteai sări pe spinarea

lui generoasă ca pe cea a unui elefant sau a unei foci lunecoase, și băiatul a pornit pe ea, cu pisicul mieunând încetișor, până în locul în care lemnul se despicase, se rupsesse și se înfipsese în pământ. Mirosul de umezeală se confunda aproape cu cel de putrefacție.

Niște cleștișori de oțel i-au străpuns pielea.

A țipat.

A sărit pe pământul moale. S-a lovit la picior. A dat drumul pisicii. În timpul mișcării, și-a sfâșiat tricoul.

Stai potolit, a spus Trevor, ivit ca din pământ, o cârțiță cu aer antipatic, gol-pușcă, acoperit cu nămol și mizerie. Stai potolit.

Băiatul a început să țipe înfricoșat.

Trevor i-a scos tricoul peste cap. Durerea continua și continua, fără motiv.

Am prins-o, a zis Trevor.

Și i-a arătat o furnică strălucitoare, lungă de două degete, împuțită, furioasă, neagră, acoperită cu un strat ca de plastic, o gănganie australiană pe moarte.

Furnică-buldog¹, a zis.

Băiatul a rămas împietrit, plin de vomă, rușinat, încă pulsând de durere, în timp ce Trevor s-a îndreptat prin iarba înaltă și bogată către Buck, care tocmai bea ceva. A găsit și el apă, suficientă cât să-și spele o parte din nămolul de pe corp. S-a scuturat ca un câine. Apoi a înhățat pisica și a ținut-o bine la subsuoară.

Ai venit să vezi unde-am ascuns banii? Avea ochi de un albastru foarte deschis, tăios precum faianța spartă.

Pisoiul era speriat, avea gura deschisă și roz, de parcă ar fi fost la dentist.

Nu, domnule.

Trevor i-a dat înapoi pisica, după care și-a pus amândouă mâinile pe umerii goi și pătrățoși ai băiatului. Nu l-a strâns și nici nu și le-a înfipt în carnea lui, însă era o greutate necruțătoare și constantă, care nu cunoștea iertarea.

---

1 Denumire generică dată furnicilor agresive din specia *Myrmecia*, ce trăiesc în principal în Australia și Tasmania, și a căror înțepătură este foarte dureroasă și periculoasă.

Crede-mă, nu-ți dorești să vezi.

Vreau să mă spăl.

Înțelegi, da, că ar fi foarte rău pentru tine dacă ai vedea?

Am vomitat, a spus băiatul. Trebuie să mă spăl.

Odată, nu cu multă vreme în urmă, făcuse caca pe el. Fusese spălat cu furtunul în public de un individ antipatic, în bocanci.

Vino aici, a spus Trevor.

Băiatului i s-a luat o greutate de pe inimă când acesta i-a luat mâna și i-a strâns-o foarte ușor.

Uite, a zis Trevor.

Băiatul a privit în jos, spre pământ – era umezeala pe care o simțise în nări, un curcubeu mânjit, petece dese de iarbă cafenie.

Șerpi.

Nu vedea nici un șarpe. Nu vedea decât apă.

Acolo. Ce crezi că e chestia aia?

El s-a gândit: Un os?

Nu-i o idee prea bună să vii să vezi unde-am ascuns banii. Sper că pricepi.

Chiar în acel moment, băiatul a zărit efectiv teancul de bani în copacul căzut. Pe latura de dedesubt se afla o scobitură putredă înconjurată de așchii, din care se șteea niște plastic albastru, limpede ca lumina zilei.

Pricepi? Privirea lui Trevor era atât de înghețată, că te putea spinteca.

Da, domnule.

Nu-mi spune domnule, a zis Trevor.

Băiatul și-a spălat brațele, picioarele și pieptul. Nu i-a scăpat nici o privire către locul în care se aflau banii.

Ești OK acum?

Da, mulțumesc.

Nu te întorci aici fără mine, OK? Glasul nu era lipsit de blândețe.

Cu colțul ochiului, băiatul vedea stegulețul de plastic albastru. Era la fel de clar cum se văd chiloții prin prohabul unui șort cu fermoarul deschis.

Privirea doar în pământ, a zis Trevor, în timp ce urcau costișa.

Băiatul s-a conformat.

Unde-i taică-tău?

Poftim?

Unde-i tăticul tău? Trevor a ridicat din umeri, imitând mișcarea băiatului. Ce înseamnă asta?

Nu știu, domnule, a zis el, cu inima bubuindu-i ca o mașină de spălat în urechi. După părerea lui, tatăl său putea fi în Sydney, însă nimeni nu știa cum îl cheamă.

Trevor l-a luat pe băiat de bărbie și i-a ridicat-o spre el, în așa fel încât acesta să nu aibă cum să se eschiveze și să i se uite drept în ochi.

Băiatul își simțea sângele circulând cu viteză și pulsându-i în urechi. Privirea lui s-a întâlnit cu a lui Trevor și l-a lăsat să i se uite până în plăselele sufletului.

Am înțeles, a spus Trevor dându-i drumul. Am înțeles.

Băiatul și-a dat seama că secretul său fusese aflat. Avusese loc un soi de conversație.

În timpul călătoriei prin Sydney și Brisbane trăise doar cu batoane de ciocolată și Coca-Cola, având încredere în forța propriei voințe și energii pentru a ajunge acolo unde trebuia să ajungă. Așa era obișnuită și firește că fusese vorba de mult mai mult decât de ciocolata Hershey. În zilele de după moartea lui Susan Selkirk avusese încredere că absolvenții de la Harvard o vor salva. Cunoștea câteva celebrități, pe Dave Rubbo, Bernadine Dohrn, Mike Waltzer, pe Susan Selkirk, evident. În timpul fugii ei cu Che avusese încredere în Mișcare, mai cu seamă în acel reprezentant de la Harvard al Studenților pentru o Societate Democratică, al cărui penis catifelat îi plăcuse odinioară să-l țină între buze. El, cu mâna lui imensă sprijinindu-se ușor pe antebrațul ei, fusese cel care o convinsese că în Australia vor fi în siguranță și că Mișcarea le va purta de grijă.

Avem oamenii noștri acolo, i-a zis.

Ce baliverne de doi bani se dovediseră a fi vorbele lui.

Mișcarea le făcuse rost de pașapoarte, din câte i se spusese, deși, în funcție de cel cu care vorbeai, Mișcarea era, în 1972, de fiecare dată altceva. Unii, ca Waltzer, făceau acum campanie pentru democrați; Bernadine Dohrn și ceilalți fondaseră Weather Underground. Susan Selkirk aparținuse unei facțiuni care amenințase că-l va împușca pe Mike Waltzer. În loc de asta, trăise ani de zile ascunsă, apoi își dăduse foc, făcându-se bucățele ce zburaseră până la cer.

Dave Rubbo i-a spus că formase o alianță cu Panterele Negre. I-a arătat lui Dial un AK47 și i-a dat bilete de avion de la San Francisco la Honolulu și apoi la Sydney, Australia. O băgase în

sporieți. Dial a luat fișicurile de dolari fără să înțeleagă tranzacția. A cumpărat nuci, dulciuri și cărți de benzi desenate pentru zbor. Nu avea nici un ghid turistic, și nici dolari australieni. Nu știa nici măcar *ce este* Australia. Nu și-ar fi imaginat că în Australia cresc roșii ori castraveți. N-ar fi putut spune o singură lucrare literară sau muzicală australiană. Și de ce ar fi avut nevoie de așa ceva? Era doar o chestie temporară. A continuat să-și spună toate astea în gând tot drumul până la Yandina, prin furtună, și după ce i-au fost furați banii. Abia când Trevor și băiatul au fugit în tufiș, când a rămas singură, cu ochii ațintiți asupra umflăturii din pantalonii lui Jean Rabiteau, a știut că s-a prăbușit într-o prăpastie din care nu-i va mai fi prea ușor să iasă.

A ridicat o bucată groasă dintr-o creangă ruptă, de un metru și ceva.

Iei pilula?

Creanga era pârlită de foc, neagră precum catifeaua în mâinile ei. Uitându-se la ochii excitați ai lui Rabbitoh, s-a gândit: N-are nici cea mai mică idee de ce i-aș putea face.

Rabbitoh a făcut un pas în față și ea a știut că toate astea fuseseră dintotdeauna scrise în destinul ei. Avea un tată cu urme de gloanțe în ambele mâini; ar fi trebuit să știe la ce să se aștepte.

Stai cuminte, păpușă.

Ea i-a văzut clavicula fragilă, a simțit fierbințeala soarelui tropical pe spinare, a auzit insectele încercând să i se strecoare în urechi.

A agitat creanga spre el și bărbatul a făcut un pas înapoi, împiedicându-se. Acest moment o așteptase toată viața ei. Îi era scris să se întâmple, însă de unde ar fi putut ea să știe asta? Cine să-i fi spus? În 1957, când se înghesuisse în pragul Școlii romano-catolice pentru fete, așteptând să vină administratorul, asta era ceea ce se afla dincolo de acea ușă verde aprins, și nu argintăria pe care și-o dorea mama ei pentru ea. Furculiță pentru pește, furculiță pentru salată, furculiță pentru felul principal de la cină. Furculița pentru pește e mai scurtă și are dinți mai lați, pentru a te ajuta să alegi oasele. Furculița de salată e mai scurtă decât cea pentru felul principal și are în partea stângă un dinte mai gros

decât ceilalți. În acest fel, poți tăia salata fără cuțit. Însă ea nu avea timp pentru argintărie. La o adică, era gata să-i facă zob blestemata aia de claviculă. Nu-și putea imagina ce mai urmează. În New York, nu-și putuse imagina Philly. În Philly, nu-și putuse închipui Seattle. În Seattle, nu și-ar fi putut imagina Federația Muncitorilor Constructori din Australia, unde îl adusesese pe băiat, și căreia îi ceruse ajutorul. Stătuse sub neon, gândindu-se acolo cine o lua deciziile în industria de confecții australiană, cine hotărâse să folosească aceste fermoare chinezești cu care se încheie în față uniformele jechoase maronii și verzui. Așa trebuie să fie în Albania, se gândise.

Însă era o femeie atrăgătoare. Le-a zâmbit. Îmi pare rău, a spus un tânăr. Era un malac insipid, cu păr îngrijorător de scurt. Se duseseră să discute într-o cafenea de pe Harris Street, Ultimo. Che își turna zahăr în Coca-Cola. Tânărul i-a vorbit deschis, cu privirea fixată undeva deasupra umărului ei.

Nu ne putem implica în așa ceva. Acesta fusese tonul pe care i se adresase, politicos și plicticos. După accent, lui Dial i s-a părut că e englez și, când tipul și-a apucat ceașca de ceai cu ambele mâini, l-a văzut ca pe un personaj dintr-un film, care ar pronunța „guy' nor“.

Era atât de iremediabil *cinstit*. Era brutal de sincer, cu părul lui de recrut.

Știi cine *este* Dave Rubbo, cred. Și nu greșea când afirma acest lucru. Cei doi trecuseră prin multe după Somerville, se lăsaseră de politică și se apucaseră de revoluție. Era aici fiindcă exista o alianță, așa spusese Dave. Australianul ăsta cu față tălâmbă ar fi trebuit să fie avangarda, însă el s-a mulțumit să fluture din mână, a „Toate astea sunt niște prostii“.

Șeful nostru nu va susține așa ceva, Dial. Nu e ca și cum ai fi fugit de la înrolare și noi ar trebui să te ascundem.

Înrolare pentru ce? a întrebat ea, uitându-se la Cola lui Che, a cărei spumă se vărsase pe masă. S-a trezit că tânărul o fixează cu privirea.

Ce-i?

Glumești! a zis acesta, ștergând Cola de pe masă.

Australia e cumva în Vietnam?

Obrajii lui erau roșii, ochii, albaștri și reci.

Am dreptate? Dial a făcut eforturi să se calmeze. Vietnam.

Însă el era deja în picioare, un băiat sincer și deșirat, cu bărbie grosolană, bocanci grei de muncitor și cămașă cadrilată. Mare păcat, a zis, niciodată nu înveți prea multe despre țările cu care ai ceva de împărțit.

Însă nu înțelesese bine cine e ea. Sunt SSD, a spus ea. Prietena lui Dave Rubbo.

El a rămas așa, ținându-se cu mâinile mari de spătarul scaunului, uitându-se de sus la ea, la rochia ei, la părul ei auriu, proaspăt spălat de dimineață. A pufnit în râs, pe nas. Multă baftă, amice, i-a spus lui Che.

Mulțumesc, a zis băiatul.

Abia când ajunsese pe Bog Onion Road, amploarea înșelăciunii lui Dave Rubbo o păluse cu toată forța, însă atunci trebuia deja să facă față altor ticăloși.

Când Trevor s-a întors în luminiș, ea a aruncat bucata grosolană de lemn la picioarele lui Rabbitoh și a pornit spre băiat. Mâna acestuia era lipicioasă, însă ea l-a ținut strâns.

Unde mergem?

Întotdeauna exista un drum înainte. L-a târât după ea pe băiatul care-i opunea rezistență, către șosea.

Ei, hai. Rabbitoh se furișase deja în spatele ei, cu mâinile întinse. Nu mai fi așa bătoasă.

Vă ducem noi cu mașina, a zis Trevor. A trebuit să ridice vocea, fiindcă aproape urcaseră deja primul deal. Vrei chitanță?

Chitanță pentru tâlhărie la drumul mare, s-a gândit ea. Însă îi mai rămăseseră niște bani, indiferent ai cui or fi fost. Avea să aibă al naibii de mare nevoie de ei și tot ce știa era că trebuia să găsească o hartă, să descopere unde se află. Trebuia să se ducă într-un loc în care nimeni să nu știe despre această comoară, această monedă pe care nu o poate da la schimb.

Numele ei era Anna Xenos. Xenos însemna persoană strămutată, străin, un om care sosise în insula Zákynthos cu mulți ani înainte de nașterea lui Christos.

Trevor a răcnit: Nu vrei să știi unde stau? Era un răcnet din rărunchi și a umplut valea abruptă, cu arbori decojiți.

Ea a tăcut un moment, uitându-se în vale, la cei doi bărbați.

Ar trebui să-i iei adresa, a spus băiatul încetișor.

Dacă ar fi fost mai drăguță, i-ar fi răspuns, însă în mintea ei se duceau mult prea multe lupte. Își imagina trupurile lor, al ei și al lui Che, găsite în stare de putrefacție în pădure.

Și cu banii noștri cum rămâne, Dial? N-ar trebui să-i luăm adresa?

Taci, a zis ea. OK?

L-a lăsat să se târască în sus pe cărare, în urma furiei ei uriașe și neînduplecate.

Ești bun, i-a cerut, ca măcar o dată să nu emiți o părere personală? Pentru numele lui Dumnezeu, ai doar șapte ani.

A așteptat ca el să-i spună că, de fapt, are aproape opt. Însă n-a făcut-o. Au continuat să meargă, puțin mai încet.

Îl știe pe tăticul meu, a spus.

Zicând asta, s-a oprit și s-a proțăpît în fața ei, cu brațele drepte pe lângă corp, atât de războinc, încât ochișorii cenușii îi deveniseră două găuri mici și adânci.

Ba nu, a spus ea. Nu-l știe.

Ba eu cred că da, Dial. Sunt destul de sigur.

Ea s-a gândit: O să te înnebunească treaba asta, să nu știi cine ești.

Atunci știe *despre* tăticul meu, a spus el. Și-a vârât mâinile în buzunărașele strâmte și a ridicat ochii spre ea, cu un surâs înghețat și înfricoșător pe chip.

Nu, scumpul meu.

Îi poate spune tăticului meu unde suntem.

Scumpul meu, nu crede și tu tot ce-ți zice.

Nu avusese intenția de a fi prea aspră cu el, însă bărbia băiatului a început să tremure și ar fi început cu siguranță să plângă dacă n-ar fi auzit Fordul chinuindu-se să urce dealul în urma lor. L-a tras de pe cărare, lipindu-i fața de pântecul ei, însă, în clipa în care mașina a oprit lângă ei, el s-a eliberat din strânsoare.

Haide, a strigat Trevor, cu brațul lui robust scos pe geam. Suiți-vă.

Nu, mersi, a zis ea, însă băiatul era deja lângă mașină.

N-o să se întâmple nimic, a spus Trevor. Îi pare rău. A arătat către șofer. E un cretin.

Ar trebui să fiu un creștin, a spus Rabbitoh, cu ochii strălucindu-i ca ai unui animal în întunericul bârlogului său.

Te rog, Dial, putem?

Ea a deschis portiera și s-a așezat foarte aproape de băiat, cu picioarele în jacheta dintre ei.

Spune că-ți pare rău, a zis Trevor. Ei nu i-a displicut acest ton autoritar, trupul de bulldog, ceafa groasă.

Câteva clipe mai târziu, Rabbitoh și-a cerut scuze și Dial l-a privit cum se face mic la volan. S-a gândit la plăcerea capitulării, un subiect despre care știa mai multe decât ar fi vrut să recunoască.

Șșș, i-a zis lui Rabbitoh, de parcă ar fi fost un copil care tocmai era iertat, și nu un nenorocit cu un cuțit oribil și sentimentul că are dreptul să facă sex unde și cu cine dorește.

Trevor s-a întors în scaun și a fixat-o cu privirea. John și-a scris o chitanță, a zis trăgănat. Tu n-o vrei, OK, dar pot să i-o dau înălțimii sale? Are adresa mea, cu cod poștal și tot ce trebuie? l-a întrebat pe șofer.

Are, a zis acesta.

Trevor i-a întins hârtiuța băiatului, care a părut că o citește, însă putea, la fel de bine, și să joace teatru. În orice caz, a împăturit-o frumos, apoi a desfăcut cu grijă elasticile și a pus-o alături de celelalte documente personale.

Abandonați pe șosea, au privit Fordul cotind spre drumul care se vedea în spate și lăsând o dâră albastră în urma lui, pe asfalt. Au rămas singuri în arșița fără umbră, izbiți de palele de aer iscate de camioanele uriașe, învăluiți în rotocoale de țărână spulberată.

Putem să rămânem și noi într-un loc, Dial?

În curând, a spus ea.

Dacă era să recunoască cinstit, cel mai mult îi plăcuse în Oakland, când erau doar ei doi în camera de motel, mâncau pizza și jucau cărți. Ea îi citea ore întregi, până târziu în noapte. Era mai fericit decât fusese vreodată, acum, că era în fine doar a lui, iar gândul că e posibil să se întâlnească și cu tatăl său plutea deasupra-i ca un nor electric de surpriză, ca un abur ieșind dintr-o cameră de baie. Ea stătea cu picioarele încrucișate pe pat și-și aduna fusta în poală. Avea gura mare și îl săruta des, cu râsuflarea ei plăcută, cu iz de fum.

Putem să rămânem și noi într-un loc, Dial?

A văzut-o cum tace și-l ascultă cu atenție, cu ochii ațintiți cu toată seriozitatea asupra lui.

În curând, a spus. Mai întâi trebuie să mergem la Nambour, scumpule.

Poate nu trebuie, Dial.

Își adunase cu grijă cărțile de Uno ude de pe bancheta din spate a mașinii, iar acum ea le-a luat cu blândețe, a îngenuncheat pe șosea și le-a pus bine în buzunarul exterior al rucsacului.

El a privit-o, gândindu-se că probabil o dor genunchii stând așa.

Trebuie neapărat să mergem la Nambour acum, a spus.

Și dacă ne prind?

Colțurile gurii ei s-au lăsat în jos. N-a știut că el a văzut asta, felul în care întreaga parte inferioară a chipului ei a părut că se prăbușește brusc.

Și dacă mi te iau? a spus el.

Fără măcar să se uite la el, și-a ridicat rucsacul pe umeri și și-a trecut degetele prin păr.

Dacă am putea să ne luăm banii înapoi, Dial?

Șșș.

Fiindcă știu unde sunt.

Ea și-a prins mâna într-o șuviță încâlcită și a tras de ea, strâmbându-se. În mod sigur, o duruse.

Ești un băiat foarte curajos, a spus în cele din urmă, dar mai bine uită tot ce-ai văzut.

De ce?

Fiindcă așa zic eu.

I-a ciufulit părul, însă buna dispoziție îi dispăruse.

E în regulă, Dial, a spus el, încercând să alunge norii dintre ei.

Șșș, a zis ea.

O să ne lăsăm duși de val.

Asta ar fi trebuit să o facă să zâmbească. Însă n-a făcut-o. A luat-o la pas, cu degetul mare ridicat, iar el a rămas să-l care pe Buck prin soarele arzător, de-a lungul fâgașelor mărginite cu pietriș și prin colbul înecăcios de lângă Bruce Highway, unde, până la urmă, s-a milostivit de ei și i-a luat directorul unei crescătorii de cactuși, care i-a lăsat lângă liceu.

Lângă școală mai erau niște copaci, însă toți ceilalți din Nambour fuseseră tăiați în urmă cu mult timp, așa că nu mai era pic de umbră. Pe mamă, ca și pe copil îi mânca pielea și îi dureau tot corpul. Erau nespălați, neiubiți, tâlhăriți, niște „sălbatici“ în ochii localnicilor. Mama avea o mușcătură infectată la călcâi. Avea zece mii de dolari în tiv, i-a șoptit. Acești bani rămași fuseseră puși la păstrare cu ajutorul unei lițe pe care le-o dăduse crescătorul de cactuși.

Băiatul a început să se gândească la un motel. Nu trebuie să fie de nu știu câte stele. Trebuiau neapărat să facă asta acum.

Au ajuns la o companie care vindea și închiria mașini, cu ferestre mari, și el a rămas lângă ea și simțea tot ce gândește, că va încerca să cumpere o mașină nouă cu dolarii americani. Ar fi vrut să n-o facă. Ea a deschis ușa și a intrat. Aerul condiționat era plăcut, dar s-a dovedit a fi singurul lucru plăcut de aici.

Tipii ăștia se uită la noi ca la niște gândaci, a șoptit ea când au ieșit iar în stradă. Să-i ia dracu', a spus și și-a pus din nou mâna tăiată și înnegrită în jurul umerilor băiatului.

Da, Dial, a spus băiatul. Să-i ia dracu', Dial. În curând, urmau să meargă la un motel, unde ea avea să-i citească. Era unul pe strada principală. Și aproape sigur avea și aer condiționat, și televizor color.

Însă, în loc să se ducă acolo, au mers la o spălătorie publică. O hipioată tocmai își deșerta rufele murdare dintr-un sac de gunoi. S-au uitat la ea.

Apoi au găsit o sală de jocuri mecanice, unde mirosul dulceag, de zahăr vechi al Nambourului era acoperit de cel de ulei de patchouli și de banane stricate.

Ne uităm după hipioți, Dial?

Ea n-a vrut să răspundă.

Aici se vând cumva cărți?

Dar era un magazin cu alimente ecologice. Deasupra sacilor de fasole uscată, lângă mormanul de cutii goale de melasă, se afla un panou cu reclame la masaj, meditație și dansuri ale lunii. Și mai erau și patru fotografii color cu două cabane din bușteni, cu acoperișuri drăguțe de șindrilă. Ea s-a oprit în fața lor.

Ce e, Dial?

Mama a citit ce scria acolo, tăcută, încruntată și încrețind din nas.

Cine stă acolo?

E de vânzare.

Hai să stăm la un motel.

Șșș. Fii atent. Sunt paisprezece acri aflați la marginea unei păduri, a spus ea. Apa vine de la un izvor din apropiere. Sunt cinci sute de pomi fructiferi și o grădină de legume în toată regula. Uite, e și papaya, din care ți-a adus Trevor.

Putem sta la un motel, te rog?

Și arbuști de cafea, a spus ea, și pruni, și lămâi galbeni și verzi, și trei varietăți de banane, inclusiv bame.

Ce sunt alea bame?

Nu știa nici ea, însă n-avea chef să recunoască.

E în junglă, nu?

Ea și-a încolăcit brațul pe cotul lui și a început iar să-l mângâie.

Știi ce sunt alea furnici-buldog? a întrebat el.

Era surdă ca un câine cu mirosul bine dezvoltat. Sunt o groază de informații aici, a spus. Totul în afară de un număr de telefon.

Nu există telefon, a spus femeia din spatele tejghelei. Avea un chip drăguț, ca fata din afișul cu Beach Boys, pe care Cameron și-l pusese pe perete. *Good Vibrations* era cel mai important cântec din ultimii zece ani. Știa precis asta.

Sunteți americani? Avea părul lung și blond, ochi albaștri spălăciți și pielea bronzată și lucioasă.

Din Buenos Aires, a spus Dial. America de Sud.

Mda? Fata s-a încruntat. Și cum vă place Sunshine Coast?

Ne interesa acest loc din Yandina.

Nu, s-a gândit băiatul, te rog.

Yand-iina.

Ne interesează.

N-are canalizare. Fata a clătinat din cap și a zâmbit. Nu-i plăcea de ei, iar băiatul era încântat. Nici curent electric, a spus, cu un glas monoton. Nici televizor.

Unde se află proprietatea asta?

Proprietatea asta, a spus fata, ironizând felul de-a vorbi al lui Dial, se află departe, pe Remus Creek Road.

Hai, Dial, a spus băiatul, vreau să plecăm.

Însă Dial și-a încrucișat brațele. Unde se află exact?

Fata a ridicat din umeri. A luat un măr pătat dintr-un castron de plastic și și l-a șters pe burtă. Vă duceți la poșta din Yandina, a spus într-un final. Acolo se strâng oamenii. Îi întrebați pe ei.

A pus mărul frumos în fața ei și apoi a ales încă unul, din același castron de plastic. Ce-ai acolo, în buzunar, o pisică? a întrebat.

Exact.

Fata și-a înclinat capul într-o parte și a părut că admiră merele. Apoi a luat un cuțit și a început să-l taie cu mare grijă pe primul, în felii.

A zis: Mă îndoiesc că ăia de acolo se dau în vânt după pisici.

Băiatul a fost încântat să audă asta.

Dar ce poate avea cineva cu un pisoi? a întrebat-o Dial, trăgându-l afară din buzunar pe Buck, care dormea, și sărutându-l pe nas.

Păi acolo sunt niște păsări cărora noi le spunem *australienne*. Și pisicile omoară păsările. Fata a ridicat privirea, fără să zâmbescă. Și oamenilor nu le place asta.

Ei bine, a spus Dial, mângâindu-l pe Buck pe căpșor, e un pisic australian, așa că bănuiesc că are și el dreptul să trăiască aici.

Fata a continuat să taie merele felii și, în cele din urmă, cei doi au părăsit magazinul.

O să găsim altă casă, a spus băiatul. Una chiar mai bună.

Îi urâsc pe americani, a spus Dial.

Te-ar plăcea, dac-ar ști cine ești.

Dar nu vrem să știe, nu-i așa?

Ne ascundem, Dial?

Îți place asta?

Cameron mi-a zis că o să vii și o să trăim ascunși. Așa că, într-un fel, am știut. O să ne găsim o casă normală, a spus el, gândindu-se că tatăl lui n-avea cum să-i găsească decât dacă trăiau într-o zonă normală și accesibilă. În mod sigur aveau nevoie de telefon.

Mergeau prin arșița cețoasă către motel. Aerul era greu, îmbibat cu un miros dulceag, și în curând au ajuns la autostradă și camioanele și dubițele treceau mugind pe lângă ei, duduind, murdare, cu prelatele fluturând precum velele unui iaht care a început să se scufunde. Apoi a apărut un Peugeot suflând fum, în nori groși ca tunetul, un Peugeot 203. Era cam singurul model de mașină pe care îl cunoștea băiatul, însă a fost cât se poate de amărât când a văzut-o pe Dial că îi face semn să oprească.

Păi și motelul?

Șșș, a zis ea.

De ce, Dial, de ce? a spus el, încă alergând după ea, în direcția opusă celei în care și-ar fi dorit el să meargă.

Însă ea era deja în mașină.

Șoferul Peugeotului era un ciudat, un ins cu fața și dinții lungi și barbă rară. Avea umeri osoși și înguști și brațe păroase, extrem de subțiri, ca ale lui Cameron.

Când s-au strecurat pe scaunul din față, s-a simțit o pală de aer ca o foaie de cort bătută de vânt – un cocoș, cu aripile întinse

cam de doi metri, se ridica în aer din umbra în care era cufundată bancheta din spate.

Isuse! a zis Dial.

Găinile mele! Șoferul s-a plesnit peste umăr, chiar în timp ce demara, și băiatul s-a aplecat pe podeaua plină de praf și ziare mototolite, apucând pisicul de coadă tocmai când acesta voia să se ascundă sub scaun. A primit la schimb o ditamai zgârietura, cât tot brațul, însă, când s-a băgat înapoi între picioarele mamei lui, îl ținea bine pe Buck de ceafă.

Adam, a spus șoferul, pironindu-l cu privirea mult prea atent.

Dial, a spus mama.

Băiatul era mort de supărare că nu mergea la motel. N-a zis nimic.

Și unde mergem noi doi? Șoferul avea o barbă neagră tunsă strâmb și sprâncene foarte groase, pe care le-a ridicat, uitându-se la băiat.

Dial a spus: Trebuie să ajungem la Remus Creek Road.

Băiatul a gemut din toți răunchii.

Șșș, a spus Dial. Mai întâi trebuie să facem asta.

Adam stătea foarte, foarte aproape de volan. Îl ținea la piept ca pe un copil, și nasul cojit aproape că îi atingea parbrizul.

Ce-i asta? A arătat spre o stație de benzină unde se vindeau palmieri, schimonosindu-se tot. Era un dobitoc sadea, însă s-a uitat drept în ochii băiatului, care a simțit că trebuie neapărat să răspundă.

Vă referiți la copaci?

E Ampol?

Băiatul nu pricepea felul de a vorbi al australienilor, de parcă ar fi rumegat carne de vită tocată. În general, nu-i prea plăcea de ei deloc.

Firma, a strigat ciudatul, nenorocita aia de firmă.

Esso, a spus Dial.

A, a spus ciudatul, sigur că da. E în regulă acum, însă era limpede că nu văzuse cu ochii lui. Să-mi spuneți când ajungem la parcul de rulote, a spus. Vă duceți în vizită la Remus Creek?

Am văzut un loc de vânzare.

A-ha, a zis Adam și le-a zâmbit pe rând. Ar fi trebuit să stea cu ochii la șosea.

Paisprezece acri, a spus Adam. Cinci sute de pomi fructiferi. Exact.

Ce-i aia?

E un pisi.

Ăla e parcul de rulote?

Nu vezi? a întrebat băiatul. Nu-i păsa că e nepolitic.

Șoferul se opri în mijlocul șoselei, în fața unei curți în care se afla un tractor. Pe lângă ei a trecut la mustață un semitrailer, claxonând, cu remorca șerpuind ca un șarpe și ridicând nori de praf către cer.

Mai e puțin, a spus Dial.

Și atunci au virat prin pânza prăfoasă și nu au murit și cocoșul s-a ridicat și țeava de eșapament s-a izbit de pământ cu o bufnitură; au pornit zăngănind pe un drum plin de hârtoape și mașina s-a umplut de praf și de pene.

Băiatul nu mergea acolo unde mergea ciudatul ăsta.

Cred că avem o problemă cu pisica, a spus.

Dial l-a împuns tare cu cotul. L-a durut.

Adam s-a uitat în dreapta și în stânga – cum era posibil să fie o problemă o pisică?

E din cauza unei fete de la magazinul cu mâncare ecologică.

Adam a pufnit pe nas cu zgomot. Mâncare ecologică. Of, frate. *I'rate!* Vanzători de melasă. Pesticide, a spus. Insecticide. Bagă toate prostiile extrase din nenorocitele alea de meduze în trestia de zahăr. Asta e mâncarea ecologică.

Acolo am văzut că locul respectiv e de vânzare.

A, da, a spus Adam, păi uite, am ajuns. Poftim. Am ajuns, a continuat, luând-o la vale, în josul unui deal abrupt și plin de lăgăse și traversând un vad îngust.

Nu-ți face nici o grijă, a spus.

Acum se aflau pe un drum cu pământ mai moale, aproape nisipos. Drumul era drept și șerpuia printre copacii înalți ai pădurii, cu trunchiuri albe ca oasele și strălucitoare.

Cunoști locul? a întrebat Dial. Poți să ne lași undeva în apropiere.

În apropiere, a zis Adam, virând violent spre dreapta, unde drumul se bifurca, urcând pe un drumeag abrupt de pământ. Cinci sute de pomi fructiferi, a zis, trăgând frâna.

Dă-i drumul pisicii, a zis. Poate să mănânce ce vrea. Totul e sută la sută organic.

Era îngrozitor. N-ar fi putut să trăiască aici în veci. În clipa în care au intrat în cabana mai mare și au văzut musculițele negre plimbându-se în voie pe scaune și mese și ghemotoacele de scame cenușii adunate în crăpăturile adânci dintre scândurile dușumelei, a văzut privirea șocată a lui Dial oprindu-se asupra cartonului gudronat de un galben murdar. N-ar cumpăra nici într-o mie de ani locul ăsta.

I-ar fi mult mai bine în închisoare. Fără nici o îndoială. N-avea cum să fie mai rău decât să fii ascuns aici, unde în mod sigur pătrundea apa prin acoperiș când ploua. Pe peretele din spate era o chiuvetă de bucătărie soioasă, iar blatul era acoperit de o stivă de oale, cratițe și cutii de vopsea și aici, la lumina posomorâtă a unei ferestruici cu geamuri încastrate în plumb, micul Adam a găsit în cele din urmă un ceainic, după care a răsucit robinetul ciudat de subțire de alamă. A curs o picătură de apă, apoi nimic.

A, a spus, nu e apă.

Și mai bine, s-a gândit băiatul. Adam avea cam un metru șaizeci și doi și mama un metru optzeci. Îl privise politicoasă de la înălțimea ei, însă acum, că nu mai era nici apă, închisese încetișor ochii. A depozitat pisicul pe podea și a ieșit afară pe veranda îngustă, unde s-a așezat picior peste picior, cu ochii pe jumătate închiși.

Tatăl lui n-avea să-l găsească niciodată aici.

Cu Buck era o cu totul altă problemă. Nu știa ce-și dorește cel mai tare să mănânce. A urmărit un fluture argintiu pe masa joasă de lemn, după care a sărit pe o mare de perne, fiecare plină de oglinjoare minuscule. S-a jucat o vreme, dând cu lăbuța în ele.

Adam s-a dus la peretele din față, zdrăngănind în mers cămile. Și-a băgat nasul cojit prin harababura de pe bancul de lucru – o învălmășeală de țevi de irigație din plastic, un motor de drujbă, o bucată de un metru de jgheab și foarte multe alte scule și unelte, un ciocan, șurubelnițe, un cuțit în formă de sabie, o sumedenie de pungi maro de hârtie în care, aveau să afle mai târziu, se aflau șuruburi pentru acoperiș.

Ah! A ridicat un binoclu pentru operă.

Și bunicul băiatului avea binoclu pentru operă. Bunica lui fusese foarte tristă când acesta își luase ambele binocluri și le dusesese în Cuibușorul lui de nebunii.

Adam a rânjit, dezvelindu-și dinții lunguieți. Haide, a zis, după care a ridicat din sprâncene. Să facem un tur.

Dial încă nu intrase și era tot pe terasă, așa că băiatul trebuia să fie politicos. L-a urmat pe Adam afară. A întrebat: Sunt multe furnici care ciupest?

Vezi lantana aia, de deasupra portocalilor? Adam s-a așezat pe vine în noroi și a arătat în sus, spre deal. Ăla e locul de care trebuie să te ferești.

Băiatul avea de gând să se ferească de absolut tot.

Adam a zis: Întotdeauna să te uiți în pantofi înainte să ți-i pui în picioare.

Însă el însuși era desculț. Arăta ca un boschetar dement, cu tălpile lui mari și late și degetele lungi, ca niște degete de la mână. Băiatul a pășit cu atenție în urma pașilor lui pe solul moale și cald, în jurul așa-numitei grădini de legume, o junglă cu vițe sălbatice de fructul-pasiunii crescute în sus, pe gardul de sârmă ghimpată. De la stâlpul cel mare din colț au luat-o pe o cărare îngustă, și lăstărișul gâdila genunchii goi ai băiatului, ca niște chestii vii, cu ochi și picioare, care mușcau.

Aici ținem câteodată caprele, a spus Adam. Era limpede că habar n-are despre ce vorbește. Abia după ce traversaseră zona umbroasă, care te băga în sperieți, a plantației de banane și coborâră un zăgaz abrupt a ridicat, în fine, binoclul la ochi.

Asta e partea cea mai bună a terenului, a spus în cele din urmă. Băiatului îi era milă de el, pentru faptul că era atât de sărac încât acest loc i se părea bun la ceva.

Adam s-a lăsat pe vine și a fixat ustensila deasupra unei bucăți de plasă împotriva insectelor, legate de capătul țevii, într-un soi de gaură acoperită cu pământ.

Trebuie săpat, a zis Adam, pânda freatică s-a lăsat mai jos.

Auzind cuvintele „pânda freatică“, băiatul și-a imaginat ceva imposibil, ca o bijuterie, însă s-a ciucit lângă bărbatul numai piele și os și au săpat amândoi cu mâinile goale, dând la o parte pământul fărâmicios și azvârlindu-l spre păduricea de bananieri, și, după o vreme, au dat peste o apă murdară.

E apă bună, a spus bărbatul, uitându-se la mîzga gălbuie.

A găsit o cutie ruginită de vopsea și i-a spus băiatului să toarne apa galbenă din cutie în țevă, în timp ce el stătea cu burta goală pe pământ și își lipise urechea de metal, apoi, la un moment dat, s-a ridicat. A împins țeava sub apă și a legat la loc plasa contra insectelor.

Așa, a spus. Crezi că poți să faci asta singur?

Băiatul știa că nu va putea niciodată. Cred că da, a spus.

Ești un băiat de nădejde, a spus Adam.

Pe drumul înapoi spre cabană, Adam i-a arătat vrejurile de roșii sălbatice, care se răsuceau ca niște vene prețioase prin iarbă.

Mereu o să se găsească ceva de mâncare, a spus Adam culegând roșiile, micuțe precum cele de la magazinul de delicatese Zabar.

Vă puteți ascunde aici pe vecie, a zis el, uitându-se gânditor la băiat.

Peste tot în jurul lor erau așa-numite albilițe, ale căror aripi prindeau ultimele raze ale soarelui, și deasupra fluturilor se aflau bananele, cu frunzele lor spintecate mișcându-se precum degetele, deasubt se afla verdele ca de cerneală al pădurii tropicale, în care lujeri groși cât brațul se răsuceau în jurul copacilor cu scoarțe precum pielea de elefant. Dincolo de cabană, în spatele mașinii, într-un eric singuratic sângera de-a lungul pâraului și se revărsa deasupra dealurilor toropite de umezeală și zăduf.

Când s-au întors la cabană, era timpul să scoată lămpile de uragan și acolo, în lumina gălbuie de kerosen, bărbatul a umplut un ceainic cu apă jechoasă, după care a început să scoată aracii de la vrejurile de roșii. Băiatul se gândea că Dial e probabil tot acolo, pe verandă, și se simțea copleșit de mâhnire, îi părea rău pentru Adam, care era prizonier într-un loc pe care nu l-ar dori nimeni niciodată. A rămas să-i țină companie, ca un băiat bine-crescut ce era, și s-a uitat cum roșiile se preschimbă în sos, topindu-se în cerculețe care bolborosesc ușor.

Pisoiul adormise, ghemuit pe perne, ca o omidă. Pe ușa care dădea afară a intrat un liliac, care a dat rotocol camerei și a dispărut. Băiatul s-a întrebat oare când o să poată pleca.

Stătea culcată în fosta albie a râului pendulând undeva între coșmaruri și ziua necunoscută ce se întindea în fața ei, ca o frânghie. Cânta o coțofană. În noiembrie, îi spusese acel înfricoșător Rabbitoh, coțofenele te ciupeau de cap și-ți scaldau fața în sânge. Doamne, în ce țară o mai trimiseseră și ăștia.

Dial! a zis băiatul.

Ea dormea într-un culcuș improvizat din perne și preșuri mucegăite, sub un tavan din lemn îngrijorător de îmbibat cu apă. Nu voia să se trezească și să se confrunte cu ceea ce făcuse. Era deja mult prea arșiță.

Dial!

O furnica pielea, părul îi era tot murdar. Dormise cu capul băgat în unghiul îngust și întunecos unde tavanul se întâlnea cu mansarda.

Dial!

Băiatul ăsta cerea prea multe, mult prea des. Și-a ascuns fața în mâini, făcându-se că se joacă de-a cucu-bau, dar încercând în același timp să se ferească de răsuflarea lui. Era musai să-i cumpere o nenorocită de periură de dinți.

Dial, când putem pleca?

Ea și-a deschis brațele, iar el s-a îngropat în peștera caldă de lângă gâtul ei. Indiferent ce i se întâmplase, se vedea limpede că fusese un copil iubit. Indiferent cât de vacă fusese bunica lui, îl cocoloșise și îl pupase. Băiatul îi spusese lui Dial numele budincilor

pe care i le gătise regina: regina¹, cu caramel², budincă răsturnată de ananas, incredibil de victoriană.

Când putem pleca? a întrebat el acum, însă ea nu era în stare să răspundă la această întrebare. Îi simțea fragilitatea infinită, însă ce putea face? Poate că locul ăsta era unica lor șansă. Era în fundul țării, din câte înțelegea ea, nu exista nici telefon și nici poștă. Era locul perfect în care să se ascundă de cei care îi căutau. Cum ar fi putut folosi altfel banii ca să fie în siguranță?

Putem, Dial, indiferent ce se întâmplă? Putem pleca?

Ea i-a iscodit fețișoara hotărâtă, căutătura încruntată, inteligența scrutătoare ce i se citea în ochii cenușii.

E *îngrijorat*, a zis, imitându-l cu ironie pe Adam, nu atât pentru a schimba subiectul, cât pentru a începe să conducă încet-încet băiatul către chestiunea cu adevărat importantă care trebuia discutată. Nu aveau de gând să se lase duși de val.

Auzi la el, trebuie neapărat să *se consulte* cu cineva, a zis și și-a dat ochii peste cap.

Putem sta la un motel? Putem?

Idiotul e *îngrijorat* că o să-l înhațe porcii, fiindcă are dolari americani.

În cele din urmă, a văzut că înțelege. Și cum înțepenește. Ai de gând *să cumperi locul ăsta!*

Scumpule, chiar tu ai zis că vrei să ne stabilim într-un loc.

El s-a tras deoparte. Ea nici n-a apucat să-l vadă plecând, l-a auzit doar pe scară, la un pas de a cădea, aterizând greoi. Când a încercat să se ridice din pături, odată cu ea s-au ridicat și muștele, și a simțit una dintre ele târându-i-se pe braț. S-a lovit cu palma.

Che? Încerc să am grijă de tine.

Și-a tras pe ea niște chiloți, ca să poată coborî scara fără să fie indecentă. Treptele erau subțiri și ascuțite. Îi răneau tălpile.

---

1 *Queen of puddings* (Regina budincilor), desert tradițional britanic, constând în cremă de vanilie îngroșată cu pesmet și coaptă la cuptor, acoperită cu un strat de gem și ornată cu beza.

2 Budincă pufoasă, cu bucăți de curmale fin tăiate și acoperită cu sos caramel.

N-am decât dolari SUA. Nu am prea multe opțiuni.

El n-a răspuns.

Ea a zis: N-au ce să facă cu ei, ai auzit? Suntem bogați, dar banii noștri nu valorează nimic.

I-a luat mâna. El și-a tras-o înapoi. Haide, a zis ea. De fapt, îl implora să încerce să înțeleagă ce s-a întâmplat cu viața ei.

Haide, a zis ea, arată-mi tot ce ai găsit ieri.

El nu i-a dat mâna, însă a condus-o afară în iarba înaltă și udă și a simțit o mare plăcere să-i arate, cu o față mahnită, așa-zisa baie, un cazan ruginit de patru galoane aflat într-o cutie pătrată de lemn.

Haide, a spus ea, nu poți să spui că locul în sine nu-i drăguț. Hai să ne uităm și în cealaltă cabană.

Fără îndoială, o fi fost drăguț, în fotografii, cu varietatea de tonuri de verde, cu cabanele îmbrăcate în bușteni și verandele lor joase, aplecate. În cea de-a doua cabană au găsit cămăși și pantaloni atârnați de niște cuie de zece centimetri. Un pat cu plasă de țăntări vizavi de un perete cu două ferestre. Între ferestre se afla o ușă ce se deschidea către o verandă joasă și întunecată, unde liliecii stăteau agățați ca niște cârpe rupte.

E o adevărată junglă, a spus. În ochii ei, totul părea otrăvit.

Mai e o cabană, a zis. Vrei s-o *videm*?

Ai zis *videm*, a spus el.

Ba nu-i adevărat. Ea a râs, dar îi ura pe cei care-i făceau asta, care o corectau atunci când Bostonul ieșea pe neașteptate la suprafața limbajului ei. Tânărul vlăstar al înaltei societăți îi mai făcuse asta la vama australiană, anunțând-o că spune *al mieu* în loc de al meu. Ei bine, foarte curând urma să aibă de-a face cu lucruri mult mai complicate decât pronunția unui cuvânt.

Asta urma să fie casa lui, nu doar acrii ăștia ori cele două cabane, ci și această a treia cabană ascunsă în inima întunecată a pădurii tropicale, și mai înfricoșătoare decât celelalte, înăuntrul căreia nu se afla nimic altceva decât un borcan de murături gol.

Afară, pe veranda deschisă, cineva cioplise un chip într-un bloc de piatră. Nu era tocmai sinistru, însă avea un aer de superstiție,

de vrăjitorie și te făcea să te gândești la o viață singuratică și pierdută, redusă la un colț ascuns al pământului.

Ce înseamnă *să se consulte*? Băiatul a răsturnat piatra, ca să nu se mai vadă chipul de pe ea.

Dă-l naibii, e căcat pe el de frică.

Știi, nu-i frumos să înjuri.

Era foarte supărat. Și ea era, la rândul ei, extrem de supărată, însă ea era adultul și nu putea s-o arate.

Care-i problema, scumpule?

N-ar trebui să înjuri.

Nu mai zice nimic, s-a gândit ea. L-a scos din pădure, ieșind la lumină exact lângă temelia unei cabane imense și șubrede, cu tavanul găurit, lângă un tufiș cu frunze lucioase și fructe roșii, despre care ea a zis că sunt boabe de cafea. Nici măcar nu era sigură că e adevărat.

Haide, a spus, curăță una. O să vezi.

Dincolo de pielița roșie era o sămânță albă și umedă, alunecoasă și, cumva, ciudată. Băiatul tocmai decojea o a doua boabă, când Dial a auzit un motor și a văzut fumul jegos albăstrui, urmat de mașina însăși. Chiar și după ce fusese oprit, motorul continua să duduie și să tușească. Îl aștepta pe Adam, nu pe Trevor. Acum, amândoi traversau iarba în direcția lor, iar Trevor îl fixa pe băiat mult prea intens pentru gustul ei.

Salut, băiete, a spus el, unsuros, la bustul gol, cu coapsele lui foarte înguste în bătaia soarelui.

Bună, Trevor.

Ea a văzut cum băiatul ridică bărbia și se lasă interogat.

A zis: Nu mă așteptam să te văd aici.

Trevor și-a rumegat surâsul în colțul gurii. Păi, *cineva* trebuia să schimbe banii de la tine.

Sigur că da, s-a gândit ea.

A priceput și băiatul. Urletul lui s-a auzit din senin, un urlet de vietate stârnită și agresată într-o cușcă. S-a năpustit asupra lui

Trevor, de parcă înnebunise. I-a tras una în pântecul tare și fără păr și între picioare.

Che! a țipat ea, însă Trevor îl ridicase deja și copilul lovea și zgâria acum aerul.

Când s-a liniștit, Trevor l-a lăsat înapoi jos și băiatul s-a uitat cu ură la Dial, așteptând ca ea să facă ceva. Când a înțeles că ea n-are de gând să facă nimic, i-a dat una arbustului de cafea, a rupt o mână de frunze, după care a luat-o la goană prin iarba înrou-rată, sărind înspăimântat de ceva din calea sa, apoi continuându-și drumul prin hățișul des de lantana, care avea, fără doar și poate, să-i sfâșie pielea.

Îmi pare rău, i-a spus ea lui Trevor, însă acum era înspăimântată de tot ce făcuse. Mai bine mă duc să stau de vorbă cu el, a spus.

Nu, a zis Trevor, lasă-l, că n-are nimic. Cu mine trebuie să vorbești.

Și ea s-a supus. A pășit alături de ei pe cărarea trădătorilor, gândindu-se la băiat, știind exact unde se află acesta, ce simte în șopronul pustiu, doar el și borcanul de murături, ghemuit pe podeaua slinoasă ce se răcea tot mai tare, din ce în ce mai rușinat.

Oare chiar avea de gând să cumpere aceste vițe sălbatice și această lantana scăpată de sub control, acești palmieri, acest haos presărat cu arbuști de cafea? La fel de bine ar fi putut cumpăra un elefant – însă într-un elefant nu te puteai ascunde, în timp ce aici era ascunzătoarea perfectă. Asta era singura calitate a locului, că o arunca pe o brazdă de pământ aflată fix în fundul pământului.

Băiatului nu-i plăcea aici, însă nu era în măsură să-și hotărască singur soarta. Ea era adultul. I-a urmat pe cei doi bărbați în cabană, total confuză, neștiind dacă ar trebui să cumpere ori să plece, dacă ei au venit s-o jefuiască ori s-o ajute. Sigur, îi putea înfrânge dacă trebuia – un bărbat care nu vedea și altul care nu știa să citească.

Stătea în cabană, picior peste picior, vedea prin fereastra cu geam încastrat în plumb o păsăruică galbenă plutind. Era o imagine de o frumusețe fără sens sau seamăn.

Adam a „localizat” ceaiul și a „organizat” ceainicul, iar Trevor s-a fricționat cu zeamă de papaya pe tăietura lungă și îngustă pe care unghia de la piciorul băiatului i-o făcuse pe pieptul bombat de inaniție și lipsit de păr. Era o cârțiță, un șoarece de câmp, un pitbull, o vidră, o focă, pur și simplu nu era genul ei, deși el încă nu pricepea asta. Stăteau cu toții pe perne și Adam turna ceaiul, zâmbind la amintirea îndepărtată a unui lucru pe care îl știa doar el. Era uscat ca un ascet indian, la fel de departe de viața pe care o cunoștea ea cum era colibriul cel galben de dincolo de fereastră.

Deci! a zis ea, fiindcă voia să pară sigură pe sine.

Deci? a spus Trevor.

Își bătea joc de ea?

Deci bănuiesc că ne aflăm aici pentru a vorbi despre afaceri. Era un copil care se juca de-a împărțitul banilor, nu ai ei, însă erau mii de dolari, aproape fără număr. ²

Deci vrei să duci un *Stil de viață alternativ*, a spus Trevor.

Chiar *își bătea joc* de ea, însă ea era mult mai puternică decât el. Alt lucru pe care el nu-l pricepea.

Deci, Dial, știi că există unele probleme.

L-a auzit spunând *ezistă* în loc de *există* și *brobleme* în loc de probleme. Era absolventă de Harvard. Iar el nu știa nici să scrie, nici să citească. Dial a ridicat o sprânceană.

Îl dai lui Adam bani străini, ce să facă el cu ei?

Văd că ție, unul, îți plac foarte mult banii mei străini. De câteva zile, dau de tine peste tot.

Trevor a lăsat să-i iasă aerul din plămâni cu un șuierat, ca și cum ar fi fost jignit. Însă firește că era un delincvent, un îns aparținând claselor dubios de volatile, pe care fratele ei mai mic le găsea atât de admirabile.

Bine, a zis, acum ascultă-mă.

Ascult.

Ba nu ascultî, ești sarcastică și nu poate omu' să-ți zică nimic că sari de trei metri. Tu nu știi cine sunt eu. Crezi că sunt o jigodie. Nu înțelegi la ce am renunțat eu ca să vin aici.

La ce ai renunțat?

Poftim, a spus el, la asta m-am referit. Tocmai eram pe punctul să construiesc o poartă nouă.

Ei bine, ea tocmai fusese pe punctul de a primi un post la Vassar.

O poartă? a zis, luându-l peste picior.

O palisadă, a zis Adam, încordându-se tot. O nenorocită de palisadă, Dial, și-a continuat el argumentația.

În glasurile lor era ceva ciudat și monoton, ca de pe altă lume, de parcă ar fi fost niște spirite ale naturii, s-a gândit ea.

Aveam șase inși cât ușa gata să lucreze cot la cot cu mine, a spus Trevor, și acum au plecat. Mersi, Trevor, a adăugat. Foarte frumos din partea ta, Trevor.

În acest timp, mușchițele dezgustătoare se târau pe tăblia mesei. Ea și-a acoperit pielea cu rochia, simțind din plin greutatea

banilor rămași – tot ce exista acum între ea și Sing Sing. Nu-l putea întreba dacă o jefuise deja.

El a zis: Știi cât *iaste* un dolar american?

A zis *iaste*.

Australia are propriul ei dolar, Dial. Acum ești în Australia. Un dolar australian, a spus el, face mai mult decât un dolar american.

O, Doamne, s-a gândit ea. E exact ca la magazinul de mâncare biologică. Ne urăsc. Noi nici măcar n-am avut habar că există, și idioții ăștia de aici ne-au urât tot timpul. Ce naiba le-am făcut?

Pun pariu că ți se pare *greșit*, a spus el. Știi că fiecare țară are un cod telefonic. Știi care e codul Americii?

Era unu, firește. A priceput. A zis: Ce-ar fi să nu mă mai luați așa pe după vișin. Vrei să zici că va trebui să-i plătesc lui Adam mai mult decât ne-am înțeles. Așa-i?

E numărul unu, a zis el. Dumnezeu să binecuvânteze America. Vrei să umfli prețul.

Nu.

Spune-o odată, omule. Uită-te în ochii mei și spune-o.

Însă Trevor nu avea de gând să se întâlnească cu ea. A scos din buzunar un săculeț de tutun Drum și s-a apucat să-și răsucescă o țigară. Părea lovit și ofensat, și de ce n-ar fi fost, dacă era ce spunea că este? Dar și dacă era un escroc, tot așa ar fi reacționat.

Nu te înțeleg deloc, păpușă. De ce faci tot posibilul să mă calci pe nervi?

A pironit-o cu privirea. Mult prea agresiv. Ea nu i-a putut-o susține prea mult timp.

Cine altcineva o să te ajute?

Ea s-a uitat în altă parte, ca și cum și-ar fi pierdut răbdarea, însă temându-se să nu se înșele, de fapt.

Poate că n-ar trebui să cumperi locul ăsta de la Adam, a spus el. După părerea mea, nu prea ești genul de femeie de la țară.

Ei bine, nu erau banii ei. Și era tot ce avea.

Dă-mi doar o sumă, a spus. Zi-o și gata.

Șase mii de dolari australieni sunt șase mii șase sute de dolari americani, a spus Trevor. A zis *șasă*.

Zece la sută din asta vine șase sute șaiszeci și șase.

Și a ținut-o tot așa, însă ea nu putea deloc să-l urmărească. Era absolventă de Harvard, însă nu putea să facă nici măcar o socoteală simplă. Între timp însă, el, un autodidact, învățea cifrele în aer ca la circ.

Bine, s-a gândit ea, o fac.

A scos lița și și-a sfâșiat tivul. A numărat banii, dezvăluindu-și piciorul superb în toată splendoarea lui și trântind bancnotele pe masa soioasă ca pe niște bucăți de aluat.

Băiatul avea s-o urască – grea hotărâre!

Trevor a rânit – dinți ciobiți, ureche beteagă.

Scuzați-mă, a spus ea.

Era o proastă, o dobitoacă sadea. Înainte să-și dea seama că plânge, a simțit umezeala pe obraji. Trevor a strigat după ea, însă ea ieșise deja în fugă din cabană, cu pași grăbiți. În clipa în care a pus piciorul pe pământ, lacrimile au început să-i curgă șiroaie. Atunci a fugit în susul potecii spre bananieri și în josul dealului către pârau și de acolo în pădurea tropicală, unde s-a dus să se ascundă în șopron.

Băiatul stătea în picioare. Diane Arbus¹. Maxilar încleștat. Cu brațul întins, pentru a-i arăta mușcăturile de insecte. Peste tot în jurul lui pe podea erau bucățele de hârtie, nici măcar una ruptă frumos, unele albe, unele împăturite iar și iar și iar, și mai erau pietricele și semințe și un pachet de cărți de joc care-i dispăruse din rucsac.

Mami!

Puterea întunecată a confuziei i-a strâns stomacul într-o gheară. Și-a simțit trupul încordat, atât de familiar și atât de străin. În timp ce îl strângea la piept, s-a uitat la cuibul lui de coșofană. Era o poză de-a lui Dave Rubbo, care a făcut-o să-i stea inima în gât, și un pachet rupt de semințe de sporul-casei, care făceau ca totul să fie cumva și mai trist.

---

¹ Fotografă americană (1923-1971), sora poetului Howard Nemerov, celebră pentru portretele de oameni aflați la periferia societății, precum travestiți, pitici, giganți, prostituate și muncitori obișnuiți, aflați în posturi și decoruri neconvenționale.

O să ne obișnuim, a zis el.

Ești un băiat curajos, a spus ea. El s-a aplecat asupra bunurilor sale împrăștiate și le-a adunat. A răsturnat borcanul. Acesta s-a rostogolit pe podea și a căzut undeva în pădure, cu o mică bufnitură surdă.

Podeaua nu e dreaptă, a spus ea, cu voce smiorcăită.

O să mai am parte de surpriza promisă? a întrebat el.

Surpriză? Dial a râs, ironizându-se singură, cu disperare.

Știi, aia de care mi-ai zis când am plecat la Philly.

Prin ce porcării ai mai trecut și tu, sărmanul de tine.

Băiatul a lovit nervos tivul de catifea distrus, legat în jurul taliei ei.

Și cum o să ne mai găsească vreodată tata? a întrebat.

Deodată, venise clipa adevărului.

Tatăl tău nu vrea să ne găsească, scumpule. Știi asta. În secunda în care a rostit aceste două cuvinte, ele i-au rămas în gât, ca o piatră uriașă și cenușie de râu, de sub care ieșeau insecte minuscule.

Nu, a zis el, strângându-se în sine. El ne vrea. Mă vrea. Îi vedea tendoanele de la gât, maxilarul micuț și încordat.

Îți amintești, scumpule. În Seattle...

Nu, a țipat el.

Ea s-a gândit: Nu pot face asta, nu acum. E mult prea vulnerabil.

Șșș, a zis.

Nu era decât pisiul. Era un pai de care se putea agăța. A întins mâna după el.

Șșș. Ascultă.

L-a făcut să se târască, fără prea mare chef, lângă ea, până când au ajuns lângă ușă și au rămas acolo, ca niște lemne ce așteaptă să fie puse pe foc.

Nu era nici un pui. Pământul se povârnea sub ei și acolo, în umbra întretăiată de fâșii de lumină ce făceau covorul pădurii să arate ca un fel de piele cu pete exotice, era o pasăruică dolofană, cu o coadă în formă de ciot și o spinare de culoarea smaraldului, turcoaz în zona umerilor, cu un dos roșu și un albastru încântător sub aripi. Toată această frumusețe dezvăluită pe neașteptate l-a întristat. Și-a dorit ca pasărea să fie moartă.

Am vorbit cu tata în Seattle? a întrebat.

Ea a ridicat din umeri, obosită.

N-am vorbit, a spus el. Nu l-am văzut niciodată pe tata. Ce vrei să spui, că el n-o să vină aici?

În tot acest timp, pasărea părea să joace într-un vis mut. A cules de pe jos o cochilie de melc și a lovit-o de o piatră. Pentru o fracțiune de secundă, scena a fost scăldată într-o rază de soare. O clipă mai târziu dispăruse, înghițită de lantana sălbatică.

Unde era tata?

Pe peluză, cu furtunul.

Ăla era tata? Nu!

Când au ieșit din pădurea tropicală, băiatul nu știa ce simte cu adevărat. L-a văzut pe Adam apropiindu-se la pas. Era un ratat. Avea un fișic gros de bani, prea colorat ca să aibă vreo valoare.

Ăla era tata? Ăla cu furtunul?

Mama nu i-a răspuns. El a văzut-o cum se uită în jur, ca și cum abia s-ar fi trezit din somn. Și-a frecat nasul transpirat cu dosul palmei, mijind ochii în susul dealului din spatele cabanelor întunecate, unde soarele lumina arborii sălbatici. Trunchiurile netede ale acestora se decupau cu precizie din umbră, albe ca ceara,

cu licăriri verzui, și era absolut limpede, chiar și pentru un puști
ca el, că mama nu putea avea grijă de el. Nu avea nici cea mai
mică idee unde se află și la ce se înhămasse.

Cea mai frumoasă amintire a lui de la Seattle era un *sundae* de înghețată. Tocmai veniseră cu avionul din Oakland. Luaseră un taxi. Stăteau împreună lângă teighea și ascultau Jefferson Airplane¹, în vreme ce fulgii de ciocolată se topeau în înghețată.

L-a întrebat: Ești fericit, scumpule?

El nu a înțeles că era pe cale să fie lăsat fără tată. Așa că era foarte fericit. Pe perete erau afișe. A spus: Zici că le-au făcut niște drogați.

Și ea a râs și i-a pus o mână pe spate.

După *sundae*, Dial era destul de stoarsă. Așa că au pornit pe bulevard spre frizeria unisex, mână în mână. I-a spus frizerului că ea nu vrea să-și facă nimic. El a zis: OK. Acesta era Joel, un ciudat la bustul gol, cu păr negru, lung și cârlionțat și nas mare, evreiesc.

Mama i-a spus că băiatul trebuia să fie aranjat.

Doamne, Dial, nu mă pune să fac asta. Vorbea pe nas, ca un newyorkez și băiatului i-a plăcut de el, fără să știe de ce.

E în regulă, a spus Dial. I-a făcut cu ochiul băiatului.

Acesta și-a simțit părul ridicat cu capătul unui pieptăn și apoi lăsat din nou pe ceafă.

Nu mă face să-i tai frumusețea asta, scumpo.

Nu te prosti, omule. Știi bine ce se întâmplă. Tu știi cine e?

Hei, Che!

Bună ziua.

---

¹ Trupă americană de rock, creată la San Francisco în 1965, pionieră a mișcării de rock psihedelic.

Ai un păr minunat, Che. E chiar frumos. Ești sigur că vrei să ți-l tai?

Băiatul își dorea asta atât de tare, că nici măcar nu era în stare să vorbească.

Tu *ce crezi*, omule? a spus mama.

Joel a șters fața băiatului și l-a așezat pe o cutie.

Când foarfeca i s-a apropiat de ureche, băiatul a așteptat cu ochii strânși.

Am înțeles, a spus frizerul. Nu te deranjează, parcă așa ziceai, puștiule, nu? Nu e o perioadă prea veselă pentru tine.

Nu mă deranjează, a spus el. A deschis ochii și a văzut-o pe mama cum iese pe bulevard și trage ușa de sticlă în urma ei. Era agitat din cauza tuturor lucrurilor care i se întâmplaseră, de hotel, de avion, de *sundae*, dar mai ales de chestia care bâzâia, apăsându-l pe ceafă. Era eliberat, cum zicea Cameron. O să te elibereze, omule. Și viața ta va începe, în sfârșit. Dial era atât de ca lumea. Bărbații întorceau capul după ea. Acum unul mergea cu spatele, zâmbitor. Dial și-a răsucit o țigară – cu degete lungi, a lins-o scurt, cu vârful rozaliu al limbii. Când a terminat-o de fumat, toată copilăria lui zăcea pe podea.

Frizerul a răsucit scaunul și băiatul a văzut că se preschimbase într-un țăranoi din Jeffersonville. În adâncul sufletului, era însă un greiere care țopăia de mama focului.

Dial s-a întors în inspecție. L-a atins pe obraz și i-a făcut cu ochiul. Dă-i o culoare, a zis.

Haide, scumpo! E doar un puști, Dial.

Fă-l brunet.

Frizerul a ridicat din sprânceană și a părut că era gata să-i propună o cu totul altă nuanță, însă o clipă mai târziu a revenit amestecând o chestie într-un castronaș.

Să știi că nu-i organică.

Băiatul a simțit chimicalele reci îmbibându-i-se în scalp și nu i-a fost teamă, nici de ele și nici de nimic altceva. Asta era soarta lui, așa i se spusese. Acum îl dăduseră la televizor. În curând, avea să fie cu tatăl și cu mama lui, cu ai lui. Într-una din zilele astea, avea să se trezească dimineața cântând.

În timp ce vopsea lucra, s-a uitat printr-o carte de benzi desenate, cu foi moi și poroase, mângâiate de atâtea și atâtea mâini. În Batcave, Bruce Wayne purta pe rând toate costumele de Batman, printre care și unul alb ca laptele, cu care se făcea nevăzut în zăpadă. Era prima carte de benzi desenate pe care o vedea în viața lui, și i-a dat niște fiori atât de puternici, că s-a trezit cu pleoapele strânse. În clipa în care a terminat-o, devenise o *cu totul* altă persoană, cu părul negru ca tușul, părea cu cel puțin doi ani mai mare. Frizerul a închis salonul și i-a dus cu mașina la un adăpost al celor din mișcarea underground, care s-a dovedit a fi o casă cu veranda plină de covoare vechi și cutii de cărți pe care plouase și care se fărâmițau ca ciocolata de la căldură. Asta l-a umplut de încântare – cărțile –, de parcă era un semn limpede că nimic din lucrurile care contaseră nu aveau să mai conteze de acum încolo. Se afla pe o stradă cu case din șindrilă colorată, cu copii care jucau stickball¹ și hispanici slinoși care lucrau la mașinile lor.

Dacă tatăl lui se afla acolo, ar fi trebuit să i se spună.

El și Dial au pornit de-a lungul unui coridor pustiu, unde nu mătura nimeni niciodată, după care au intrat într-o cameră imensă cu tavan înalt, din care fusese scos orice ar fi putut aminti de o viață normală. Nimeni nu zâmbea niciodată, nici bărbații bărboși, cu figuri crâncene, nici femeile care păreau că nu s-au mai spălat de mult. Băiatul avea ochiul bun, avea un ochi *excelent*, pe care și-l dovedise la Guggenheim. Fără ca nimeni să-i spună nimic, a bănuț că acesta este un loc *underground*. S-a uitat în jur după tatăl său cel chipeș, liderul lor, stând cât mai aproape de Dial, în timp ce ea se tot fâțâia prin încăpere, traversând ecourile și trecând printre păreri aspre ca pietrele și tăioase precum cărămidile sparte. Când se uita cineva la el zâmbea, gândindu-se că, dac-ar fi aici, tatăl lui i-ar întoarce zâmbetul. Însă nimeni nu zâmbea, ceea ce era destul de ciudat, fie și pe strada principală din Jeffersonville, New York.

---

¹ Formă de baseball de amatori în care, în locul mingii de baseball și a bătei, se folosesc o minge de cauciuc și o coadă de mătură sau alt băț improvizat.

Toți cei din casă erau încordați și mânioși pe el, se părea. Erau stresați de faptul că fusese dat la televizor. Erau stresați de faptul că și Dial fusese dată la televizor. N-ar fi trebuit să vină aici, fiindcă aici era locul lor secret. Nu o lua pe după vișin, cum spunea bunica. Spuneau deschis, în față, ce gândeau.

În timp ce el o ținea pe Dial de fustă, cu mâna încleștată pe materialul ei, tăbărăseră pe ea. Dial făcuse toate astea din pur orgoliu. De ce le arunca acum praf în ochi? Câștigaseră cumva vietnamezii? Părăsiseră porcii ghetourile?

Nu asta se așteptase el să audă, după toate cele pe care i le spusese Cameron. În spatele unei canapele împruțite descoperise un sac de dormit alunecos, verde-praz, și se strecurase în el, băgându-se cât de mult putuse sub canapea. Ar fi vrut să se ducă la baie. Însă Dial continua să se afle sub tirul lor necruțător. Era o aventurieră mic-burgheză. Și acum îl aduce și pe nenorocitul ăsta de plod cu ea. Pur și simplu, făcuse primul lucru care îi venise în minte. Așa crede ea, că revoluția e o slujbă part-time?

Băiatul trebuia neapărat să facă treaba mare.

Și acum ce avea Dial de gând cu puștiul? Voia să-l dea pe mâna porcilor?

Nu putea să facă treaba mare. Era foarte cald în sacul de dormit.

A auzit-o pe Dial plângând. Era o uriașă printre ei, și aveau tupeul s-o facă să plângă.

A țipat la ei, i-a făcut nenorociți fără pic de inimă. Poate că ei vorbeau despre băiat. Acestuia îi era frică să nu cumva să-i vină de petrecanie.

Un tip a cerut să fie lăsată în pace, și ăsta a fost momentul când a făcut pe el. S-a trezit efectiv că i se deșartă mațele și conținutul lor i se lipește de chiloți, fierbinte și înțepător, și și-a băgat capul în sac și a tras de șiret să-l închidă, ca să nu știe nimeni.

Dial a zis: Nu trageți în mesager.

Băiatul a început să plângă și încă mai plângea când l-au tras afară din sac și l-au dus pe peluza din față, unde un tip masiv cu fața și capul acoperite de păr i-a scos hainele murdare și l-a pus să stea cu fața la perete, în timp ce el îl spăla cu furtunul. La început, apa era caldă pentru că furtunul stătuse în soare, însă

după-aia s-a făcut rece și tăioasă și i-a rănit pielea și abia când Dial a venit alergând și țipând din casă a lăsat tipul furtunul jos.

Nenorocitele, a zis ea.

Copilul n-avea să-și mai amintească nimic despre acel bărbat, în afara ochilor lui cenușii și apoși. Individul l-a mângâiat pe Che pe cap. I-a întins mâna lui Dial, însă ea i-a întors spatele și l-a fricționat blând cu săpun pe trup, apoi l-a privit cu brațele încrucișate, după care și-a scuturat picioarele, a dat un ocol prin iarbă și s-a mai întors o dată să se uite.

În jurul lor era o vară blândă, cu mașini trecând pe stradă, iarbă verde; dinspre dubița de înghețată se auzea cântând „Greensleeves“.

Bărbatul îi întindea un prosop mare albastru, nu băiatului, ci lui Dial.

Îmi pare rău, i-a spus Dial. Se pare c-am sărit calul.

L-a înfășurat pe băiat în prosop și apoi a început efectiv să plângă, luând guri mari de aer și trăgându-și nasul, iar bărbatul a înconjurat-o cu mâinile, pe la spate.

Bărbatul a zis: Nu-ți face griji, scumpo.

Avea ochii blânzi și umezi. Fiul său se afla poate la vreo opt degete de propria-i piele. Mai târziu, băiatul s-a gândit că era probabil un cod după care tatăl lui trăia, care spunea că, indiferent cât de tare îl durea inima, nu putea vorbi cu propriul lui fiu, nu-i putea nici măcar atinge mâna, și tot ce putea face era să-și trăiască viața lui secretă, scărpînându-și claia uriașă de păr.

Într-o grădină jilavă de la celălalt capăt al pământului, copilul lui era pierdut pentru el, ca și el pentru copil. Nori de insecte se zăreau în soarele aflat la asfințit. Băiatul era ajutorul unui hipiot muritor de foame. Băiatul rămăsese fără aer. Nu mai avea nici un chef de viață, și nici speranță. Când a fost rugat să dea o mână de ajutor, a tăiat tulpina unui dovleac portocaliu uriaș, însă doar pe jumătate. A tras din pământ două cepe și a cules o vânăta.

Dacă ar fi avut cea mai mică idee cât de nefericit e, tatăl lui și-ar fi făcut, fără îndoială, apariția.

Înapoi în cabană, cu tristețea adunată în gât ca noroiul într-un canal colector, băiatul l-a privit pe hipiotul numai piele și os cum „localizează instrumentele de lucru“, cum unge o tigiaie cu crustă

neagră și o umple cu dovleac, cartofi și ceapă tăiate bucăți. A văzut cum atârnă lămpile de uragan, una sub patul suspendat, alta deasupra ușii care dădea în verandă și încă una lângă perete, după cât se pare la locul ei obișnuit, pentru că se vedea dâra lungă și subțire de cărbune de deasupra ei, pe cartonul gudronat galben. Băiatul avea să ducă o viață și mai proastă decât cea din rulotă. În viața lui nu aveau să existe întrerupătoare.

Adam a aprins un bețigaș în spirală împotriva țăntarilor și au trebuit să se strângă toți în jurul acestuia. Proprietatea fusese a lui, însă acum scăpase de ea. A răsucit un joint din trei foițe de hârtie și fumul spiralei era ca tămâia, greu ca și cum ar fi fost balegă de vacă arsă, ceea ce și era, după spusele lui.

S-a lăsat întunericul și aerul a rămas fierbinte și înăbușitor, iar după o vreme au început să simtă mirosul de legume prăjite și băiatul și-a pus capul în poala mamei. Erau tandri unul cu celălalt, însă în pieptul lui bâzâia mocnit o mânie secretă, o vibrație crescândă. Ar fi trebuit să-i spună că acela era tatăl lui.

A auzit un mieunat și l-a văzut pe Buck ridicându-se. S-a înfuriat și mai tare. În gura pisoiului se afla o creatură moartă, aproape jumătate cât el.

Isuse, a spus Adam.

Buck i-a dat drumul chestiei lipsite de viață și i-a arătat băiatului gura lui trandafirie și umedă.

Pe podea, o pasăre pitta și-a dezvăluit secretul bine păzit în timpul vieții – albastrul de sub aripa făcută bucăți. Băiatul plângea. Tatăl lui era furios pe el. Toate lucrurile din viața lui erau făcute bucăți și moarte și, pe lângă asta, faptul că pitta era o specie protejată sau că oamenii nu apucau să zărească acel albastru ascuns decât în timpul zborului sau după moarte – nimic din toate astea nu însemna nimic.

I-a dat un șut lui Buck, proiectându-l în aer ca pe o minge de fotbal care a aterizat tocmai în pragul ușii deschise.

Ai văzut pisica, i-a spus Dial lui Adam. Ba chiar ai și mângâiat-o, omule. A stat în poala ta. Nu poți să-mi iei banii și pe urmă să zici că nu am voie aici cu pisici. Dacă așa stau lucrurile, foarte bine, dă-mi banii înapoi. Și-am încheiat discuția.

Adam stătea cocoșat și răsucit ca un coșar pe pervaz. Îmi plac pisicile, a zis, uitându-se într-o parte la avocatul lui, implorându-l să vină și să-l salveze.

Avocatul se numea Phil Warriner. Era înalt, cu umeri de surfer. Avea o cravată lată și insipidă cu picățele, guler lung și răsfrânt, favoriți deși și o mustață neagră care-i cădea peste colțurile gurii.

Și mie îmi plac pisicile, a zis Phil Warriner.

Atunci dă banii înapoi, a spus Dial, aproape exultând de ușurare. Oricum, nu avea nici cea mai mică dorință să locuiască aici. Clientul tău a știut de pisică de la început, a zis.

Apoi a așteptat să vadă ce spune avocatul, privindu-l cum își mângâie mustața ca un tembel. Nu-și putea imagina cum ajunsese acest individ în biroul minuscul și sărăcăcios, cu pâslă pe jos. După toți anii ăia de drept să ajungi să-ți petreci viața în nenorocitul ăsta de *Nambour*, uitându-te pe fereastră la depozitul din spatele magazinului Woolworth's.

Problema nu sunt pisicile, a spus el. Ci păsările.

Dial s-a întors către Adam, care stătea cu brațele strânse la piept și se legăna. Când ne-am urcat în mașina ta, a stăruit Dial, când ne-ai luat cu tine, tu aveai un cocoș, Adam. Noi aveam o pisică.

Avocatul a luat un blocnotes galben și a trasat o linie pe foaie, de sus până jos.

Întrebarea e, scumpo, a zis Phil Warriner, ai sau nu de gând să-ți onorezi angajamentul pe care ți l-ai luat în fața Comunității Crystal?

A închis ochii la *scumpo*. A zis: Nu, nu începe cu asta. Nu am nici o obligație față de nimeni. Adam e cel care are obligații. Nu ți-a spus adevărul.

În timp ce ea vorbea, băiatul, care stătuse cu o privire hotărâtă în spatele ei până atunci, l-a ridicat pe Buck din buzunarul jachetei și și-a lipit fața de blana lui. Deci acum săruta pisica. Extraordinar. Seara trecută îi dădea șuturi.

Avocatul și-a rulat o țigară subțire și dreaptă. O să transferăm acțiunile lui Adam pe numele tău, i-a spus lui Dial. De-asta ne-am adunat cu toții aici.

Dar nu înțelegi că nu poți face asta? a zis Dial. Acum îi zâmbea. Serios? A băgat capetele țigării înăuntru cu un chibrit roșu și a aprins-o, inhalând mult prea mult fum.

Există o regulă împotriva pisicilor.

Nu există nici o regulă, a zis avocatul. Sunt hipioți, ce Dumnezeu.

Am mai fost în comune de genul ăsta, domnule Warriner. Au reguli peste reguli, crede-mă.

Phil, a spus avocatul.

Noi suntem hipioți *australieni*, a intervenit Adam. Aici e altfel.

Dial a început să geamă. Băiatul îi lipea fața pisicii de gât. Pisicul a lins-o. Încetează! a țipat.

Cumperi acțiuni, Dial. Ai propriul tău teren, casa ta. Sunt ale tale. Spune-i, Phil. Poate să facă tot ce vrea, omule. Oricum, a plătit.

Phil a coborât privirea spre birou, zâmbind. Dial s-a gândit: Îți bați joc de mine? L-a privit pe avocat, care-și mătura firele de tutun de pe birou în poală, și din poală pe jos.

O să descoperi, a zis el, fără să ridice ochii, că aici, pe Remus Creek Road, nu sunt chiar așa de multe reguli și că regulile care există au fost încălcate de foarte multe ori. Apoi i-a zâmbit, cu încrețituri în jurul ochilor. Ea s-a gândit: Se dă la mine.

Parcă tu trebuia să fii avocatul.

Sunt un avocat organic. A rânjit, cu țigara în colțul gurii.

Nu pot să cumpăr terenul ăsta, a spus ea.

Uite. Phil Warriner și-a unit mâinile în fața prohabului. Deja i-ai dat lui Jimmy Seeds prețul de cumpărare.

Jimmy Seeds?

Adam. Același lucru.

Același lucru? Ei bine, *persoana asta*, în clipa în care s-a văzut cu banii mei în buzunar, mi-a spus că n-am voie cu pisica. Așa că înțelegerea mea cu el cade automat, a spus Dial.

Sunt tot soiul de familii, a zis Adam. Știm bine asta, omule. Noi suntem împotriva patriarhatului, omule.

Poftim?

Pisica face parte din familia voastră. Trebuie să trăiască și ea aici.

Ce vrea să spună Jimmy, a zis avocatul, e că nu prea ai voie cu pisica, dar n-o să te oprească nimeni s-o ții aici. O să zică doar: Asta-i Dial. Îi plac pisicile. E o tipă de treabă.

Atunci la ce te-ai referit când ai zis că trebuie să fac ceva cu pisica aia?

Eram drogat, păpușă, ce Dumnezeu!

Deci avem voie cu pisica.

Da, a zis Adam, D-a.

Mama s-a întors către băiat și a oftat.

Băiatul și-a închipuit că va fi rugat să hotărască el. Aveau să treacă mulți ani până când să-și dea seama că toate astea erau complet aberante. Își amintea și acum felul în care își încrunta ea sprâncenele negre, ca de vrăjitoare. Trebuia să răspundă dacă iubește sau nu pisica. Voia să trăiască unde-a-nțărcat mutu' iapa, fără toaletă sau întrerupătoare electrice, unde nu avea să-l vadă nimeni niciodată? Nu era drept. A privit spre carosabil. O foaie de ziar flutura încoace și-ncolo, suflată de vântul fierbinte. Apoi a venit un camion și el s-a uitat din nou în încăpere, fără să privească pe nimeni în ochi, fixând o poză de pe perete. Avea culoarea familiilor moarte cu mult timp în urmă.

Îl cunoști pe Bo Diddley? a întrebat din senin avocatul, dând rama jos și întinzându-i-o băiatului. Eram prieteni pe vremuri, în Sydney.

Mama a luat poza de la băiat și a pus-o pe biroul avocatului.

Ei? l-a întrebat pe băiat.

Îl acuza, dar ce făcuse el? Îi părea rău că i-a dat un șut pisicii. O iubea. Însă nu mai mult decât își iubea tatăl. Nu era corect ca toată lumea să se uite așa la el. Era doar un băiețel.

În orice caz, a zis Phil Warriner, ridicând un dosar, se pare că aveți o înțelegere verbală. A așezat dosarul în picioare pe masă și a privit cum conținutul acestuia se revarsă pe masă.

Trage scaunul și stai jos, i-a spus mamei.

Cât ea a citit documentul, băiatul a auzit hârtia de pe platforma de încărcare fluturând ca un lucru stricat și rupt, prins în capcană.

Mama a întrebat: Cine e James Adamek?

Eu sunt, a spus Adam.

Avocatul a împins un Bic de duzină către mamă.

Băiatul a privit-o cum examinează pixul de plastic transparent, apoi fișetul și poza lui Bo Diddley, și în cele din urmă documentele împrăștiate ce zăceau acum în soarele prăfos. Ea a întrebat: Unde-ai făcut facultatea?

Phil Warriner a râs.

Toate astea sunt legale? Asta vrei să-mi spui?

Warriner a luat documentul și l-a citit rapid încă o dată. A deschis grăbit pașaportul lui Dial, l-a citit, a comparat-o cu cea din fotografie, apoi l-a închis.

Semnează odată, Anna, a zis. Ce mai stăm atâta la discuții?

Hipiotul șarlatan se afla acum într-un autobuz ce mergea către capătul de nord al Queenslandului, iar ea rămăsese cu paisprezece acri și o bucată de hârtie pe care scria: *Îi dau mașina mea lui Dial*. Lângă Bruce Highway din Nambour, în vălătucii de fum scuipați de țeava de eșapament a autobuzului, băiatul a întrebat-o: Acum putem să mergem la un motel?

Auzi la el, să mergem la un *motel*!

Însă imediat ce a rostit aceste cuvinte i-a văzut cuta de încruntare de la nas și privirea alunecoasă și indescifrabilă.

Dumnezeule, s-a gândit, ce-am făcut? Fusesse un băiat neprihănit și lucrul cel mai grozav la el era nu faptul că părea bucătică ruptă din tatăl său cel chipeș, ci încrederea lui fără de fisură, felul în care-și punea mâinile într-ale ei și cum stătuse lângă ea în autobuz, atât de aproape, cu obrazul sprijinit de brațul ei. Ochii lui fuseseră limpezi și cenușii, în funcție de cum se schimba lumina un albastru frumos, bătând în verzui. Avea părul cârlionțat și ciufulit. Era greu să nu-l atingi tot timpul. Și iată-l acum, cu sufletul încolăcit și înfricoșat de perspectiva unui atac iminent.

Putem, Dial?

S-a uitat în ochii lui și s-a întrebat dacă în căpșorul ăla ardea oare o furie egală, la fel de pregătită de ripostă.

Putem? Te rog.

Ea era deja stresată, gândindu-se cum vor ajunge înapoi pe Remus Creek Road. Nu avea carnet de conducere, nu știa să manevreze schimbătorul de viteze.

Putem?

Băiatul s-a agățat de degetul ei cu pumnul, ca puiul unui marsupial. Cum putuse oare să îndure toate astea? În mașină, Dial a găsit o hartă mototolită și pătată cu ulei.

Ia uite, a zis, ce-o fi asta?

E marea, Dial? El s-a lipit și mai tare de ea, și i-a mângâiat brațul cu obrazul.

Suntem foarte aproape de plajă, a spus ea. Era prima oară când înțelegea perfect unde l-a adus. Ai vrea să mergem, scumpule? I-a pus o mână pe creștet, iar motorul sufletului lui se afla acum în palma ei.

Și să stăm la un motel!

De ce nu? Încă nu era lefteră de tot. Avea *Huck Finn* în rucsac. Puteau să joace pocher, să mănânce pizza și să înoate toată ziua.

OK, întinde-te pe jos, i-a zis. Să se întindă pe jos? Micuțul n-a zis nici păs, s-a încolăcit doar cu pisiul lui în colbul presărat cu chibrituri, pe preșulețele de cauciuc.

Apoi ea a condus mașina, cum s-a priceput mai bine. Pe partea greșită a drumului.

Cât despre băiat, acesta n-a părut să fie deranjat că strănută din cauza prafului și a chibriturilor fără măciulii, n-a părut cătuși de puțin iritat de faptul că ea își tot mută mâna de pe schimbător pe umărul lui și înapoi. Bietul pisi zăpăcit a așipit într-un final sub parbrizul din spate, însă băiatul a rămas la cutie, acum când știa că mama lui îl iubește din nou.

E adevărat că ai condus singură până în Montana?

Acum vorbea despre mama lui adevărată.

Nu sunt obișnuită cu mașina asta, a strigat ea. Îmi pare rău.

Dar atunci aveai hartă?

E un nenorocit de schimbător de viteze, a stăruit ea. O să mă obișnuiesc cu el.

Dial?

Da.

Cu tăcerea lui încăpățânată, o forța să se uite la el. Ea s-a întors scurt spre el, în adâncul sufletului înfricoșată de seriozitatea lui.

Ți-e frică să nu mă aresteze, Dial?

Nu te prosti, a spus ea. Conducea mult prea încet. Vedeă mașinile din spatele ei și se uita după un loc în care să poată trage pe dreapta.

Ne ascundem. De-asta sunt eu acuma pe jos?

Nu vorbi acum. Mă concentrez.

Ai zis că trebuie să mă întind pe podea.

Șșș! a făcut ea. În față era o curte cu un tractor, și a oprit. A numărat șapte mașini trecând pe lângă ei. Chiar era nevoie să-i spună asta?

Ești mai în siguranță așa, a spus. În general.

Pot să mă ridic dacă-mi pun centura?

Sigur că poți, a spus ea, încadrându-se iar pe banda de mers.

Așa l-ai dus pe tata în Montana, nu-i așa, Dial?

De unde dracu' știa oare chestia asta?

Aveam manetă automată, scumpule.

Era o mașină închiriată, Dial. Și mai aveai și un glonț în braț.

Parcă o făcea dinadins, ca s-o sâcâie. Poate că dintr-un moment în altul avea să-i ceară să-i arate și cicatricea.

Uite, a zis. Uite ce frumos e. Treceau pe lângă ziduri verzi de trestie de zahăr. Deasupra ierbii înalte se înălța o căsuță mică de lemn, suspendată pe niște pari.

Era un pistol de calibrul 32, așa-i?

După trestia de zahăr, a venit o pădure de copaci uscățivi cu scoarța noduroasă, ale căror trunchiuri albe păreau semne făcute cu creta în întuneric.

Așa e, Dial?

Cameron ți-a băgat toate prostiile astea în cap, a spus ea într-un final. Câți ani are?

Șaisprezece. E maoist.

Ei bine, a spus ea, ziarele sunt pline de prostii. Ar trebui să știe atâta lucru.

Zicând asta, a oprit pe marginea drumului, incapabilă să meargă mai departe. Nu se putea uita la el. S-a oprit în dreptul unei bucăți de pământ cenușiu răscolit și plin de cioturi, o pădure tristă, parcă retezată cu un cuțit.

Ce facem?

Puțin a lipsit să nu-i spună: Nu sunt mama ta, însă s-a dat jos din mașină și s-a făcut că se uită după ceva. Nu putea să trăiască așa, zi după zi. Un barbar răsesse pădurile astea cu buldozerul. Nu era nici o floare pe care-ai fi putut-o culege, nimic altceva decât acești copaci suferinzi, a căror priveliște te băga în sperieți, cu scoarța ca o piele descuamată, de parc-ar fi avut psoriazis. A tras de scoarța unuia, și aceasta s-a desprins fâșie, ca o coală de hârtie.

Găsise soluția. Avea să-i ducă asta.

Uite, a zis, nu-i mișto?

El s-a uitat mai mult la ea decât la scoarță. Oare știa că o luase razna?

Ce e aia, Dial?

Scoarță de copac australian, scumpule. Poți să scrii pe ea, dacă vrei.

El a întors-o pe toate fețele, încruntat. Ce să scriu? a întrebat în cele din urmă.

Desenează-l pe Buck, a zis ea veselă, suindu-se iar la volan.

O să scriu un cuvânt, a spus el.

Să-mi arăți când termini.

Îl simțea cum se muncește lângă ea, extrem de serios și hotărât.

Ai terminat?

Scrisese ANA.

Ea s-a gândit: Nu pot să suport asta. Are doi de n, a zis.

Te-ai supărat pe mine iar, Dial?

Nu, scumpule. Te iubesc.

L-a sărutat pe creștet. Știi, unele pisici sunt înnebunite după plajă.

Te cheamă Anna? a întrebat el.

Uite ce e, a țipat ea. Ajunseseră la o colină și în fața lor se afla marea, kilometri și kilometri întregi de mare, cu plaje galbene dispărând în ceața cretoasă.

Plajă! a zis el.

Obosiți, arși și plini de nisip, au luat-o de-a lungul coastei spre câmpia de la vest de Coolum, la ora când coroanele și rădăcinile arborilor de hârtie se înecau deja în melancolia nopții. Cerul era încă verde închis. Farurile erau aprinse, însă mama făcea mari eforturi să vadă ceva prin sticla devenită pâcloasă de la insecte. Sub bolta cerului nu se vedea decât un petic de drum și niște trunchiuri albe șerpuitoare ca niște viermi în lăstăriș.

Lumina înserării l-a făcut pe băiat să-i fie dor de bunica lui. De obicei, seara, se plimbau așa amândoi cu mașina, unul lângă altul, până la Ted's Diner din Jeffersonville. O vreme, într-o vară, luaseră cu ei bicicleta și el dădea câte ture voia în jurul parcurii goale de la Peck's.

Prin zonă se aflau câțiva puști, însă el nu era prieten cu ei. Aveau părul scurt și ochi mijiți și tăioși și la un moment dat, când el mânca ceva la Ted's Diner, i-au furat bicicleta. Știa cine a făcut-o și unde locuia, așa că, după aceea, de fiecare dată când venea în oraș, se ducea pe străduțele de lângă Pete's Auction Barn și, într-una din zile, chiar după asfințit, și-a văzut în cele din urmă bicicleta culcată pe o mică peluză. Nu încăpea nici o îndoială, era a lui. Pe la mijloc, bara transversală îi era legată cu o bucată de izolir-band negru.

'Tocmai dispărea cu ea, când puștiul respectiv a ieșit din casă și l-a întrebat ce crede că face.

E bicicleta mea.

Pe naiba!

Oa, e a mea.

Mincinosule.

Celălalt băiat avea probabil în jur de opt ani, însă, când acesta a coborât pe peluză, Jay a lăsat bicicleta și s-a năpustit la el cu așa o forță, că l-a trântit la pământ, după care s-a aruncat pe el cu genunchii și l-a burdușit bine de tot cu pumnii și nu s-a oprit până n-a venit tatăl puștiului și i-a despărțit.

Dumnezeule, ce faci aici?

Mi-a furat bicicleta.

Tatăl era un tip înalt și vânos, cu tatuaje pe brațe și pe gât. Avea favoriți negri și sălbatici și pungi sub ochi.

Măi băiete, a zis, e doar o amărâtă de bicicletă.

Da, domnule.

Băiatul nu fusese bătut de nimeni, niciodată. A așteptat ca mâna bărbatului să se pogoare asupra-i. Însă acesta și-a luat fiul, care plângea, pe după umeri și au urcat încet pe verandă, și băiatul a văzut o femeie venind în goană spre ei, ca o molie fluturând din aripi spre lumină. Atunci a țipat, un soi de sughiț neplăcut.

Când s-a întors la Ted's, a văzut-o pe bunica lui.

Ai găsit-o!

Ar fi trebuit să-i spună: L-am învățat eu minte să mai fure, ceva de genul ăsta, însă era rușinat și murdar și nu știa ce să zică. Îl vedea întruna în fața ochilor pe tată, vedea tandrețea din ochii acestuia în timp ce-i înconjura umerii fiului său.

Ești treaz? a întrebat Dial.

Sunt OK, a zis el.

Peugeotul a tușit o ultimă dată și s-a avântat încă un metru în față, în beznă absolută de sub salcâmul pletos și lantana. În fața lor ardea o lumină, lumina de acasă.

Acum, băiatul avea *Huck Finn* într-un buzunar al jachetei. Nu mă cunoașteți, asta în afară de cazul în care ați citit o carte care se numește *Aventurile lui Tom Sawyer*. Pisicul se afla în celălalt buzunar, și a traversat așa cu el oaza adâncă a întinericului – între două cabane –, apoi a urcat treptele de lângă papaya și a intrat în cabana cea mare unde n-aveau să fie decât ei doi și pături și o carte, nu-și putea imagina nimic mai plăcut decât asta. Înăuntru era o lumină slabă și gălbuie, nu suficient de puternică pentru a străpunge obscuritatea tavanului, însă destul cât să dea în vileag chipurile ciudate de la masa cea joasă.

S-a oprit în prag, neștiind ce să facă. Mama și-a încolăcit brațele în jurul pieptului lui și l-a lipit de ea, fără să respire, storcoșindu-l ca pe o pungă de hârtie. Era atât de obosit, că îi venea să plângă.

Erau hipioții – cine altcineva? Brațe și chipuri cufundate în penumbră, ca un tablou plicticos de la Met. În jurul lor era un nor gros de insecte, unele zburând, altele pe moarte, unele sărind de pe lampă. Mirosea a droguri. Insectele s-au așezat pe nasul transpirat al băiatului și de pe masă s-a ridicat brusc o molie neagră și ștearsă, care s-a izbit scurt de becul luminos.

Nimeni n-a zis nimic.

Pot să vă ajut cu ceva? a zis Dial. Singurul pe care l-a recunoscut a fost Rabbitoh, cu un ochi ascuns de părul negru ca pana corbului.

Mâna unei femei i-a oferit un joint. Raza lanternei a prins pietrele verzi de la încheietura mâinii ei, clopoșei minuscule de argint. Dial continua să stea cu brațele în jurul băiatului.

Îl așteptăm pe Jimmy Seeds, a spus femeia cu drogurile.

Adam a plecat, a spus mama.

Dacă a plecat, a zis un tip, o să se întoarcă.

Credeți-mă, a spus Dial, nu se mai întoarce. Tocmai am cumpărat locul ăsta azi. Serios, oameni buni. Îmi pare rău. Trebuie să mergem la culcare. Am avut o zi foarte încărcată.

Erau doar cinci persoane la masă și tot ce aveau era o pungă cu droguri și un ceainic, însă în aer era o tensiune rău prevestitoare, care duhnea mai tare ca drogurile.

Ea e Dial, a spus Rabbitoh, în cazul în care nu știți.

Eu sunt Dial, a spus mama pe un ton belicos. Iar el e Jay, fiul meu.

Dial? Cel care vorbise acum era un individ subțiratic, cu o față frumoasă și rasă și o claie de păr încâlcit. Buza de sus părea de cauciuc, lucru care ar fi putut fi amuzant, în caz că erai prietenul lui.

Îl știu pe Jimmy de mult, de *foarte mult* timp, Dial.

Un râs stupid de drogat. O femeie. Băiatul o vedea în întuneric – păr des, negru și cărlionțat și sâni mari, lăsați liberi pe sub tricou.

Mama a zis: Adam a plecat în după-masa asta cu autobuzul la Cairns.

Băiatul a scos cartea și i-a întins-o mamei lui, pentru eventualitatea că ea uitase cumva care era planul lor.

Hipioata și-a dat părul spre spate și și-a arătat maxilarul lung și puternic în lumină. Nu vreau să fac scandal, Dial, a zis ea, dar Jimmy Seeds nu poate să-și vândă acțiunile fără ca noul cumpărător să fie prezentat comunității.

A ridicat lanterna. Buck a închis repede ochii, orbit de lumină.

În orice caz, n-aveți voie cu pisica.

S-a ridicat, era cu un cap mai scundă decât Dial. Era dolofană bine și avea picioare voinice și bronzate.

Tu n-ai nici o vină, i-a spus lui Dial.

E în regulă, a zis Rabbitoh. Nu trebuie decât să ne așezăm cu toții și să discutăm ce e de făcut.

Înțeleg, a zis Dial, dându-i cartea înapoi băiatului.

Băiatul i-a dat drumul lui Buck. Apoi, tăcut ca o umbră înotând în întuneric, a urcat scărița cu trepte înguste către mansarda deschisă. Acolo, s-a vârat în mijlocul culcușului și și-a tras un preș cu ciucuri înnodeați peste cap. A așteptat să plece, încercând să nu mai audă glasurile străine care nu se mai opreau.

S-a întins lângă el în lumina albastră, ascultând exploziile metalice ale căcărezelor de oposum pe acoperiș. Așa cum era acum, cu buzele negre ca noaptea, semăna și mai tare cu un copil de pripas. Să continue să-l păcălească i s-a părut prea crud, să-i spună adevărul era însă și mai rău. Dacă s-a strâmbat în întunericul jilav, închipuindu-și cum ar fi să simți că-ți trage cineva covorul de sub picioare și tot eșafodajul vieții tale se prăbușește într-o clipă. Și mama lui adevărată fusese un copil la fel de adorabil, atât de dăruită de Cel de Sus, încât ajungea să o vezi făcând cel mai simplu lucru, de pildă să-și tragă pe ea un pulover sau să înceapă să alerge, că deveniai conștient de faptul că ai în față o ființă de o armonie perfectă, cu picioare perfecte, ochi albaștri la fel de frumoși, dinți albi care nu aveau nevoie de nici o intervenție stomatologică. Venise la Radcliffe la șaisprezece ani, după ce terminase Dalton *summa cum laude*, și vorbea la perfecție trei limbi. Când s-a întors la Belvedere, la Crăciunul anului 1964, acest copil se afla în pântecul ei, un pește cu aripioare, o inimă de mormoloc.

Erau anii '60, însă abia peste câțiva ani fetele de la Radcliff aveau să înceapă să folosească pilula contraceptivă, și, în nopțile de vineri, băieții obișnuiau să doarmă cu ele. Era o sarcină adolescentină umbrită de rușinea anilor '50, cu ilustrații trase pe planșe de linoleum¹ într-o revistă de femei.

---

1 În original *linocut*, tehnică tipografică în care se folosește o folie de linoleum, uneori așezată pe un panou de lemn, pentru a da relief unei suprafețe. Imaginea dorită e desenată pe suprafața linoleumului cu ajutorul unui cuțit ascuțit, al unei dalte în V sau semirotunde; părțile ridicate

Oare știa că e gravidă? N-a spus nimic în sensul ăsta, însă lui Phoebe Selkirk nu i-a luat prea mult timp să pună diagnosticul. Momentul adevărului a venit în dimineața de Crăciun, iar vestea i-a oferit lui Buster Selkirk toate motivele de care avea nevoie ca să bea o votcă. Și, odată tonul zilei dat, așa a și continuat, cu strigături și vaiete, cu aruncat tăvile și cutiile de la firma de catering, și cu Susan încuindu-se în dormitor, singură cu o tavă cu piure de cartofi și usturoi.

La miezul nopții, trează, ascultând cum fiica ei vomită în baie, Phoebe Selkirk încă nu avea nici cea mai mică idee cine este tatăl sau cum își închipuia fiica ei că va fi viața ei de acum încolo, ci doar că ideea de a face „ceea ce era convenabil“ pentru „situația“ ei nu era de conceput. Și, date fiind împrejurările, faptul că nu fusese menționată drept opțiune sinuciderea părea un semn încurajator.

Până acum, doamna Selkirk afirma sus și tare că are prea multă energie ca să poată sta atâta timp pe un scaun în avion, însă a doua zi, pe care a insistat să o numească Ziua Răfuielii, a luat o singură pastilă de Valium și a călătorit de la Idlewild la Boston și de acolo la Harvard, facultate pe care tatăl ei o dotase cu o bibliotecă și o catedră. Nu s-a consultat cu nimeni referitor la această călătorie, nici cu fiica și nici cu soțul ei, cel din urmă fiind oricum plecat să doarmă la clubul Harvard, care era pe jumătate gol în timpul vacanței. Și-a lăsat fiica dormind și a chemat-o pe Gladys din concediu ca să curețe mizeria și să-i țină de urât. În Quigley House s-a întâlnit cu decanul și cu președintele și i-a convins că sunt capabili să se ocupe de acest mic „hop“, la care ea se gândea ca la un soi de sughiț, însă care n-a fost receptat în același fel de cei doi bărbați. Nimeni nu s-a interesat dacă tatăl era cumva absolvent de Harvard și, în anii următori, în care ea își bea primul martini la ora șase fix, doamna Selkirk avea să

(necioplite) reprezintă imaginea în oglindă a părților care vor apărea imprimare pe hârtie. Folia de linoleum e dată cu cerneală cu ajutorul unui roler, apoi imprimată pe hârtie sau țesătură. Această activitate se poate face fie manual, fie cu ajutorul unei prese.

comenteze caustic despre cei trei bărbați care veniseră atunci să discute despre nașterea virginală.

Doamna Selkirk nu s-a grăbit să facă un cadou, însă i-a îndemnat pe decan și pe președinte să se gândească ce i-ar fi prins bine Școlii de Artă de Crăciun. La momentul respectiv, nu-și imagina că va ajunge vreodată să învinovățească Harvardul pentru ceva.

Phoebe Selkirk era, foarte blând spus, curioasă în legătură cu identitatea tatălui, însă de fiecare dată când era pusă această întrebare, fata devenea tot mai retractilă, și camera ei, de obicei atât de luminoasă și de ordonată, a fost năpădită treptat de o dezordine sumbră, mult mai potrivită unui adolescent decât fetei care anunțase, la cea de-a douăsprezecea aniversare a ei, că dorește să devină ambasadoarea americană în Franța.

Deci n-ai nici un gând să te măriți? a întrebat.

Râsul fetei a șocat-o atât de tare, încât a început să se întrebe dacă nu cumva schizofrenia, și nu sarcina, era adevărata ei problemă.

Într-un fel, acest dezastru a fost o adevărată mană cerească pentru Phoebe Selkirk, oferindu-i un puseu de energie tocmai în momentul când începea să le dea foarte mult de furcă celor din consiliul de administrație al clădirii în care locuia. În timp ce cartilagiile băiatului se transformau în oase, mama a găsit o casă, aflată la distanță de două ore de New York, pe malul lacului Kenosha, în Sullivan County, la un milion de kilometri depărtare de oricine ar fi putut-o cunoaște.

Le-a adus acest lucru la cunoștință fiicei ei, care nu a făcut nici un comentariu, și soțului ei, care a zâmbit și a ridicat ambele brațe spre cer, obicei cât se poate de enervant, care părea că-l absolvea de răspunderea pentru absolut orice lucru, chiar și pentru achizițiile lui de artă, pe care întotdeauna le vindea ori prea devreme, ori prea târziu. Devenise relativ celebru, deși ea ar fi vrut ca el să nu se mai laude atâta cu asta, când reușise, în fine, să „scape“ de Pollock.

Măine plecăm, a zis.

Mai târziu, toată lumea avea să afle că Susan era prea tânără pentru Radcliffe, așa că fusese un an la Sorbona, o poveste pe care mama ei a retușat-o ulterior, când a aflat că fetele Kelvin și

Goldstein aveau să facă același lucru și voiau să împartă un apartament în arondismentul șase.

A luat Peugeotul și i-a lăsat soțului ei acel Alfa Romeo Spider decapotabil, stil criza vârstei a doua. Era soare și cer senin pe Palisades Parkway, însă imediat ce au trecut de Bear Mountain, vremea s-a schimbat și au străbătut ultimii kilometri pe 17B printr-o ploaie înghețată. Pe autostrada 52, mașina a derapat de pe șosea, însă erau suficient de aproape ca să poată merge pe jos. În tot acest timp, ciudata creatură, fiica ei, odinioară guralivă și veselă, n-a scos nici un cuvânt. A căzut pe gheață și și-a umplut genunchii de sânge.

Vrei să-mi omori copilul, a zis.

Când Che nu dădea semne c-ar fi avut de gând să înceapă să vorbească, bunica lui a zis că e din cauză că mama lui nu voise să schimbe nici un cuvânt cu ea în timpul sarcinii.

Păstra legătura cu tatăl, desigur. Phoebe Selkirk era cât se poate de sigură de asta, însă nu avea nici cea mai mică idee cum anume se întâmpla acest lucru. Pe numele fetei soseau tot soiul de cărți, cărți de cu totul alt gen, filozofie, economie, cărți care altădată n-ar fi interesat-o absolut deloc. Ani și ani la rândul după aceea avea să-și dea cu pumnii în cap că nu a fost atentă la conținutul otrăvitor al acestor cărți – Marx, Sartre, Marcuse –, când își petrecea tot timpul ăla citind toate însemnările făcute de ea pe marginea paginilor, în încercarea de a descifra un cod. Însă nu exista nici un cod. Vorbeau la telefon, însă când a primit prima factură detaliată, care pe vremea aceea venea trimestrial, băiatul avea deja chip și măruntaiele lui funcționau așa cum trebuie. Apoi, cele două femei au venit cu mașina în oraș și s-au cazat la hotelul Gramercy Park, unde nu exista riscul să dea peste vreun cunoscut de-al familiei Selkirk.

De aici, din capătul bulevardului Lexington, mama a luat un taxi și-a mers la Beth Israel, unde a dat naștere băiatului pe care l-a înregistrat în acte cu numele de Che David Selkirk.

Numele a stârnit mare scandal la spital, însă David a fost cel care i-a dat bunicii primul indiciu. Mult mai târziu, când David Rubbo i-a arătat pumnul secretarului de stat, bunica l-a recunoscut **pe loc**.

Ha, a strigat ea, cunosc nasul ăsta.

Mama n-a reușit să-l vadă pe tată din decembrie 1964 și până pe 23 iulie 1965, noaptea în care s-a născut băiatul. Avea să fie descoperit în zori, cu capul pe sânii ei plini de lapte, adormit. Avea părul lung și cârlionțat, gene lungi, frunte lată și nasul cu o vagă cocoașă, de tip roman. Coroiat, avea să spună bunica mai apoi, ceea ce reprezenta o îndulcire a primei ei păreri. Era un nas tip New England, hotărâse atunci. Asistentele, care aveau deja propriile lor opinii despre cum trebuie să fie tatăl unui Che, și le-au revizuit după ce l-au văzut. S-au adunat în semicerc și, când acesta s-a trezit, i-au adus bebelușul să-l vadă. Era el însuși încă un copil; femeile și-au suflat nasul, de emoție.

Băiatul, mama și tatăl aveau să fie din nou împreună abia la începutul anului universitar 1966, când domnișoara Selkirk și bona – o bursieră de la școala romano-catolică – au închiriat pe șest un etaj al unei vile cu trei niveluri din Somerville, iar mama s-a înscris din nou la Radcliffe.

Decanul Gilpin le-a urat bun venit fostei sale studente și mamei ei și au băut împreună un ceai. Cu acea ocazie, l-a lăsat acasă pe Che și, deși decanul Gilpin nu i-a pus în vedere să-și ascundă copilul, la asta s-a referit atunci când a folosit cuvântul *discreție*.

Așa că, într-un fel, Che se ascundea de când se născuse. Întâi la Kenoza Lake și apoi la Somerville, și în amândouă aceste locuri se aflase în grija fetei din Southie.

Decanul se pregătea pentru lucruri mult mai importante decât niște copii. În Haight-Ashbury trăiau cincisprezece mii de hipioți. Beatles-ii spuneau despre ei înșiși că sunt mai cunoscuți decât Isus Christos. Dave Rubbo și-a ars livretul militar la NBC. Erau cu toții pregătiți pentru orice și totuși, așa cum a remarcat Anna Xenos, „tipilor“ de la Harvard încă „le mai curgeau balele când vedeau un corp de puștoaică“ și-și ciocneau paharele când în sala de mese intra o fată. Credeau că e o nouă lume, însă de fapt copiii erau ei. Harvardul nu era pregătit atunci când prima mamă a venit cu bebelușul ei la Ec 1.

Che a audiat, de asemenea, și cursurile din Gov 146. Astăzi e greu să-ți închipui cât de ieșit din comun era lucrul ăsta atunci.

Absolvenții de Harvard cu memorie infailibilă îți vor spune că nu se poate să se fi întâmplat așa ceva, însă a doua zi a și apărut o fotografie în *Crimson*. Volumul 23, numărul 3. Tatăl se regăsea și el adesea în aceleași pagini, mai întâi din cauza livretului ars și apoi fiindcă era lider al SSD.

În septembrie 1966, când Robert McNamara a venit la Harvard, SSD a fost cea care a condus protestul. În SSD existau extreme de stânga, însă abia trei ani mai târziu avea să aibă loc celebra sciziune în urma căreia s-a creat Weathermen. În 1966, tatăl lui Che nu avea armă. Avea doar zece întrebări pentru secretarul apărării.

Mulțimea era bine ținută în frâu, însă maoiștii urmăreau atent ieșirea din spate de la Quincy House și unul dintre ei a strigat: *Ușa din spate!*

Băiatul nu avea să-și amintească nimic din toate astea, firește. Însă mulțimea s-a spart, năpustindu-se în direcția respectivă. Mama se afla în față, cu Che în brațe și părul revărsat pe umeri, cu celebrul și „superbul“ ei șal tibetan fluturând în urma ei. Oamenii au început să se împingă. Mama s-a împiedicat. S-a avântat în față, în timp ce Lincolnul negru dădea în viteză colțul. Mulți aveau să comenteze apoi incidentul, însă toți cei care au văzut-o au zis că a căzut ca o atletă, rostogolindu-se și aterizând pe spate, cu copilul în siguranță pe burtă, în timp ce aluneca, nu ca la baseball, ci sub bara din față a mașinii ce se legăna. În acel moment, mulțimea a amuțit. Ce a urmat știe toată lumea. Un bliț a luminat de cinci ori. Totul a fost înregistrat. Mama a rămas nemișcată, cu capul înainte, sub radiatorul din care ieșeau aburi. Apoi băiatul a început să plângă și, când ea a ridicat încet privirea, a văzut un tip scund cu mustață ca a lui Hitler. Era Bill Hicks de la *Boston Globe* și tocmai făcuse cea mai cunoscută fotografie a anului 1966.

Spinarea lungă și bronzată a mamei era toată numai răni și sânge, însă nimeni altcineva nu se alesese nici măcar cu o zgârie-tură, în orice caz nu Che. Așa că nu avea importanță, te-ai gândi, s-a gândit tatăl lui, s-a gândit mama lui, mai ales când priveai totul în lumina tuturor acelor morți din Vietnam.

Bunica Selkirk fusese de cu totul altă părere, și celebra fotografie a lui Bill Hicks a făcut să-i fie mult mai ușor să obțină custodia băiatului. După asta, băiatul nu și-a mai văzut niciodată mama.

El obținuse o parte din aceste informații de la Cameron. Însă tot ce avea el erau bucățele de hârtie și elastice. Bona, care se uita uneori la el în lumina lunii din Queensland, era cea care i-ar fi putut spune restul. Însă ea a păstrat tăcerea, imaginându-și că nu te ajută cu nimic să afli că mama ta a luat pastile ca să i se usuce laptele în sâni, că a hotărât să-și împietrească inima, ca tu să nu poți ajunge la ea.

Pisica, beată de căldură, a leșinat în buzunarul urât mirositor al jachetei lui, fără să acorde nici cea mai mică atenție celor zece persoane aflate la doar câțiva metri de ea, care încercau să ajungă la un consens asupra modului corect în care să se țină de mâini și să alcătuiască un cerc. Doi dintre aceștia erau dați în urmărire generală în America, iar ceilalți opt erau hipioți. Cei din urmă aveau șorturi kaki, tricouri Kmart de 2 dolari 95 sau 4 dolari și 25 de cenți, saronguri Kuta Beach, salopete, pijamale indiene de la o prăvălie de droguri din Caloundra. Stăteau cu toții turcește în ceea ce se numea Crystal Community Hall, deși nu era decât o podea roasă și denivelată de lemn, sprijinită pe niște stâlpi de trei metri, o extravaganță și în egală măsură o ofrandă adusă ploii și soarelui din Queensland.

Jacheta era făcută ghem în mijlocul cercului, chiar în fața lui Dial. Băiatul stătea aplecat în față lângă ea și asculta foarte atent cum vecinii lui continuau să discute care braț ar trebui să fie deasupra și care palmă întoarsă în sus și care în jos, în așa fel încât să fie siguri că cercul va fi străbătut de o minge aurie de energie.

Dial emana suficientă enervare încât să aprindă o minge aurie ca singură.

E vorba de Buck, a șoptit către băiat. Ai încredere în mine.

El nu s-a întors spre ea.

M-ai auzit?

Era surd la vorbele ei, total absorbit de agitația din jur.

Ține-mă de mână, i-a cerut ea. Îți arăt cum.

Însă el a preferat să se ia după Trevor și ea a trebuit să întoarcă palma invers. Sentimentul de înfrângere pe care l-a trăit era mai mare decât ar fi fost cazul.

Sara Gruen, *Apă pentru elefanți*
Niccolò Ammaniti, *Cum vrea Dumnezeu*
Zeruya Shalev, *Viața amoroasă*
Madeleine Thien, *Certitudine*
Lesley Downer, *Ultima concubină*
Irvin D. Yalom, *Minciuni pe canapea*
António Lobo Antunes, *Ordinea naturală a lucrurilor*
Jay Parini, *Ultima gară*
Yasunari Kawabata, *Vechiul oraș imperial*
Jeanette Winterson, *Sexul cireșilor*
Daniel Kehlmann, *Eu și Kaminski*
Richard Ford, *Ziua Independenței*
Douglas Coupland, *Miss Wyoming*
Pablo Tusset, *În numele porcului*
Kate Morton, *Casa de la Riverton*
Teru Miyamoto, *Brocart de toamnă*
Amos Oz, *Rime despre viață și moarte*
Yukio Mishima, *Zăpada de primăvară*
Steve Sem-Sandberg, *Ravensbrück*
Janice Y. K. Lee, *Profesoara de pian*
Cormac McCarthy, *Drumul*
Kurt Vonnegut, *Pușcăriașul*
J.M. Coetzee, *Jurnalul unui an prost*
Jennifer Johnston, *Bărbatul de la gară*
Herta Müller, *Încă de pe atunci vulpea era vânătorul*
Hong Ying, *K. Arta iubirii*
Jennifer Cody Epstein, *Pictorița din Shanghai*
Eric-Emmanuel Schmitt, *Evangelia după Pilat*
Ismail Kadare, *Mesagerii ploii*
Yukio Mishima, *Tumultul valurilor*
Chang-rae Lee, *Zbor peste Long Island*
Daína Chaviano, *Insula iubirilor nesfârșite*
Peter Carey, *Viața mea clandestină*

În pregătire

John Updike, *Rabbit e bogat*

I-a șoptit băiatului: Nu-ți face griji. Nu e nimic.

Șșș, a zis el. Și și-a îndreptat spinarea, imitându-l fără să-și dea seama pe Rabbitoh cel îngrozitor, aflat chiar în fața lui.

Șșș? s-a gândit ea.

Rebecca i-a surprins și i-a captat privirea zâmbitoare, iar Dial i-a remarcat dantura și vena umflată în zona de umbră de sub ochiul ei.

Lângă Rebecca stătea o femeie tunsă scurt, a cărei salopetă îi dezvăluia oasele pieptului scobit; probabil nu era dușmanca ei, însă cine putea ști? Alături, se afla un tip cu nas lunguiet și bărbuță rară, care, după cât se părea, se numea Chook. Apoi Trevor, ai cărui ochi deveniseră opaci și alunecoși. Ea s-a gândit: Trevor se culcă cu Rebecca. Lângă Trevor se afla cuțitul lui, o macetă. Lângă cuțit era Roger cel frumușel, care era fie gay, fie balerin, fie pur și simplu un hipiot veritabil. Avea dinți albi și mărgele la gât. Mai erau și doi băieți, Sam și Rufus, care alergau încoace și-ncolo cu așa viteză, că Dial era sigură c-o să cadă și-o să moară. Cine și-ar fi dorit să fie mamă?

În clipa în care au considerat că om¹-ul fusese realizat, Dial era atât de încordată că trebuia neapărat să vorbească, pentru a se descărca.

Deci, a zis, pisica, Buck.

Ei s-au mulțumit s-o privească doar, zâmbitori.

M-am întâlnit cu Phil Warriner. E avocatul vostru, da?

Sigur că da, a zis Roger. Phil Warriner, sigur.

El zice că am voie cu pisica.

A văzut-o pe Rebecca gata să intervină și n-a lăsat-o. Uite ce, a zis, vrea careva dintre voi să cumpere proprietatea de la mine? O vând chiar acum.

Comunitatea Crystal nu avea nici un ban. Membrii ei au privit-o, apoi s-au uitat în altă parte. Un copil bălai în fundul gol a făcut pipi din picioare, la marginea terasei. Pișatul a fost

---

1 Sau *Aum*, silaba sacră a genezei în hinduism, echivalentă cu a logosului din creștinism.

proiectat în lantana cea sălbatică, un jet lung și limpede, ca un arc de cristal.

Femeia cu piept de subnutrită a zis că sora ei e înnebunită după pisici. Sora ei nu se afla într-un stadiu de dezvoltare care să-i permită să se descurce fără pisica ei. A zis că nu toți oamenii cresc în același ritm. Era de părere că Dial va reuși, dar în timp. Apoi a zis: Da, un sunet ce se stingea încet. Apoi a zis: Deci...

Roger avea pomeți ca niște tălpi de topor. A zis că problema e că nu sunt în stare să se adune cum trebuie. Era suficient doar să se uite la acest loc de adunare a comunității și o să vadă imediat care e problema. Pisica era doar un simptom, a zis Roger. Era de părere că ar trebui să-i cheme pe cei din Nimbin, ca ei să facă o incantație, un dans al lunii, ceva, și să-i învețe cum să pună bazele unei brutării sau unui ziar. Dacă nu se puteau hotărî ce e de făcut cu pisica, comunitatea era de vină, și nu animalul.

Adevărata problemă, a zis Rebecca, e că avem o regulă care spune că nu e voie cu pisici. O aplicăm sau nu?

Roger a zis că exact asta a vrut să spună și el. Exact asta.

Fata cu piept de subnutrită a zis că nimeni nu vrea să impună nimic cu forța altcuiva. Mulți se aflau aici pentru simplul fapt că se săturaseră de atâtea reguli și legi.

Conversația a continuat, ca apa prelingându-se dintr-un furtun. Ascultați, a zis Dial în cele din urmă.

Roger tocmai spunea ceva, însă a tăcut.

Băiatul a simțit tăcerea, greoaie și prăfoasă ca arșița.

Îmi pare rău să aud despre pisică, a spus Dial. Sincer îmi pare rău. Însă cred că știți că, în timp ce noi stăm aici și ne certăm din cauza ei, Nixon tocmai bombardează Cambodgia și Laosul. Vreți să știți ce impact cred eu că va avea acest lucru asupra păsărilor? Vreau să zic, tocmai m-am întors dintr-o țară în care prietenii mei mor încercând să pună capăt acestui război. Așa că vă rog să mă scuzați dacă vă zic asta.

Ce anume, Dial?

Dial a scuturat din cap și a oftat.

Sunteți niște oameni drăguți, a spus într-un final. Iar locul ăsta e chiar frumos. Sunt încântată că nu aveți de gând să vă dați

foc vouă sau altora. L-a mângâiat pe băiat pe spate. A făcut-o absent, fără să se gândească.

Tu ai idee unde te afli, Dial?

Hai, terminați.

Știi că te afli într-un stat polițienesc?

Da, da, a zis ea. Nu i-a trecut prin cap, nici măcar o secundă, că acest lucru ar putea fi, din multe puncte de vedere, adevărat. În mod sigur, numele de Bjelke-Petersen nu-i spunea nimic. Nu auzise niciodată de Cedar Bay, de raiduri de elicoptere și incendieri puse la cale de poliția din Queensland. Nu știa că în Queensland există o Lege a Sănătății care permite poliției să-i percheziționeze casa fără mandat.

Bine, a zis.

Și-a vârât mâna într-un buzunar și l-a scos pe Buck, moale, suplu, lucios și adormit; din celălalt buzunar a luat un clopoțel de argint și o bucată de ață și, sub privirile tuturor, a legat clopoțelul la gâtul pisoifului și l-a pus pe podea.

Buck a pornit în jurul cercului, frecându-se de picioarele și genunchii celor prezenți.

Trevor a fost singurul care a întins mâna să-l atingă, să-l mângâie pe cap. Când a văzut cum îl primesc ceilalți, Buck și-a ridicat coada în aer, a coborât treptele late și a dispărut în tufe de lantana, în timp ce clopoțelul lui clinchenea încetișor printre păsările ciripitoare.

Dial s-a ridicat, și umbra ei lungă s-a întins peste dușumeaua denivelată.

Păi, a zis, ne mai vedem pe-aici.

Apoi ea și băiatul au coborât treptele ținându-se de mână și au început să urce drumul aspru de pământ, prin aerul fierbinte și greu, către căminul ai cărui proprietari erau.

De ce e rău să fii american, Dial?

O să se obișnuiască ei cu noi, a zis ea. Și știi ceva, ia mai dă-i dracu'.

Trăsăturile feței tatălui său îi rămăseseră în minte ca un chip desenat pentru o clipă de crengile unui copac în bătaia vântului, însă avea și o fotografie care avea să-i rămână pentru totdeauna și aceasta se afla în buzunarul său din spate și, uneori, în după-amiezile fierbinți, cobora în inima pădurii tropicale și se uita la ea fără să-l vadă nimeni. Acolo, în căbănuța prăfuită și abandonată, cu sculpturile ei înfricoșătoare în pragul ușii, se culca pe podeaua de la care îi venea să strănute, cu toate hârtiile și elasticele lui. Lumina strălucea în părul cârlionțat al tatălui lui, chiar și în locul ăsta întunecat. Hipiot cu cap de înger, zicea Cameron.

Nu era bărbatul din Seattle. Nu era individul cu furtunul. Acela avea o mustață ce se ridica și tresărea de parcă ar fi fost dezgustat de viața din fața lui. Nu exista nici cea mai mică asemănare între el și cel din poza de pe podea.

După-amiezile treceau lent și greoi, ca furnicile. Din ușa cocioabei părăsite, băiatul vedea norii melancolici de deasupra dealului, ce se înghesuiau unii în alții, se contopeau și se preschimbeau din moși în fete frumoase, apoi în femei ce plângeau, cărora le creșteau negi, își pierdeau dinții, un dezastru. S-a gândit că-i place asta, însă nu-i plăcea. Și-a adunat hârtiile și le-a pus bine la păstrare, legate frumos cu elasticul. Sub treapta de la intrare, a găsit un tomahawk ruginit cu care a cioplit furios într-un salcâm australian, apoi a privit sângele negru ieșind din miezul alb și umed. Ura locul în care se afla. Furase un briceag din cutia lui Adam și acum ascuțea la un băț și, deși n-a simțit tăișul lamei, cuțitul i-a alunecat de vreo douăzeci de ori și s-a tăiat la degete. Nu era

propriu-zis sânge, doar ceva lipicios și acru, nu foarte diferit de sudoarea cauzată de arșiță, totul sfârșea prin a se murdări, preschimbându-se în altceva.

A rămas în pădure, ascunzându-se de Dial, în eventualitatea că ea ar vrea să se ducă iar la Yandina.

Lui Dial nu-i plăcea să șofeze. Trebuiseră să meargă șase kilometri pe un drum colbuit, și încă șase înapoi. Aerul era atât de fierbinte, că putea ucide un păianjen. Hipioții n-au oprit să-i ia. Când au ajuns acasă, Trevor n-a trecut pe la ei. Toate mamele singure ar fi putut spune că e un lucru foarte ciudat, însă nici o femeie singură n-ar fi vorbit cu ei. Nu le plăcea Buck. O să se obișnuiască până la urmă cu noi, a zis băiatul.

A străbătut orașul cu inima cât un purice, holbându-se ca un nebun la oricine se uita spre el. După ce scăpase totuși nearestat, s-a târâit înapoi spre casă, pe Remus Creek Road. Nu era *acasă*, oricum i-ar fi spus ea, însă când și când el constata că regăsește aici părți din căminul lui pe care ar fi preferat să le uite – culoarea tristeții, aceeași lumină pe partea acoperită de mușchi a copacilor.

Curățau buruienile amândoi. Când soarele ardea prea tare, dormeau. Au găsit roșii cherry sălbatice încolăcite în iarba înaltă până la genunchi. Roșiile le explodau în gură, ude și fierbinți, ca niște legume din cosmos. Dial era blândă cu el, însă dimineța avea ochii în lacrimi.

Pădurea din jurul cabanelor era înconjurată de poteci înguste și șerpuitoare, ca venele unei creaturi fără nume. Când le-a descoperit pe primele, el nu i-a pomenit nimic de ele lui Dial. Uneori, auzea ecourile unor voci de copii, limpezi ca loviturile de ciocan sau scrâșnetul de ferăstrău, însă nu vedea nici un copil jucându-se, și nici nu și-ar fi dorit. Fiind crescut singur, în stil victorian, nu era obișnuit cu alți copii.

Între ciorchinii bananierilor a găsit pungi albastre de plastic, identice cu cele în care își ascunsese Trevor banii. Erau legate în jurul fructelor de sus, pentru a împiedica păsările să le ciugulească, a presupus. Bananierul era înalt și curbat și murea ca o buruiană prea îmbibată cu apă. Băiatul și-a julit coapsele și și-a însângerat

genunchii până când a reușit să rupă punga albastră de pe fructe și apoi, în livada umbroasă și fără iarbă, și-a reîmpăturit hârtiile și le-a băgat bine înapoi la păstrare.

Tatăl său avea să vină după el, urmând rețeaua dantelată a potecilor. Băiatul era prea timid pentru a o porni singur pe aceste cărări, așa că nu știa care dintre ele duce la vechea cotitură de pe Remus Creek Road. Dacă nu era Buck, ar fi aflat despre locul pentru scăldat. Toată ziua-bună ziua, s-ar fi trezit cu hipioții pe cap, veniți la un ceai de plante.

Dial nu avea nici cel mai mic chef să vadă vreun hipiot. Nici măcar nu era dispusă să ceară ajutor. Când a găsit-o încercând să taie cu ferăstrăul o bucată de lemn de zece centimetri pe zece, trasată cu creionul, băiatul a zis că ar trebui să-l roage pe Trevor sau pe Rabbitoh să vină și s-o ajute.

Apoi, într-o zi, ea a izbucnit efectiv în plâns. Voia să trăiască într-un loc drăguț, însă nu știa cum să facă asta. Tot ce voia era să construiască un raft pe care să pună linte și orezul. Se dovedise mult prea stresant. Dimineța, în zori, făcea niște schițe. L-a pus să meargă cu ea la cumpărături la Day and Grimes, magazinul de metalo-casnice, ca s-o ajute să aleagă șuruburi și cleme.

Bărbații în halate albe, cu nasul de culoarea căpșunei, au întrebat-o: Vă putem ajuta cu ceva, domnișoară?

Nu, mulțumesc.

Ea nu pricepea – și nici băiatul, cel puțin nu încă. Era o hipioată, prin urmare venise să fure din magazin. Bărbații cu nas de bețivani se mai gândeau de asemenea la fundurile goale de hipioate de la scăldătoare. Tații aceștia ireproșabili se duseseră acolo după slujbă, parcându-și mașinile lângă drumul de acces în caz de incendiu.

Noaptea, Buck se întorcea să se culce sub lampa zgomotoasă cu propan, iar mama și băiatul îi scoteau puricii din blană, unul câte unul. Erau purici de vite, atât pe spatele cât și pe burta lui, și purici minusculi de iarbă ce se aliniau în jurul urechilor lui ca niște prunci ce sug la țâța mamei lor. Foloseau penseta, un pic de kerosen. Tandrețea acestor clipe când erau unul cu altul nu poate fi decât palid redată de cuvinte.

Dial îi citea *Huckleberry Finn* cu voce tare, și aerul se făcuse înăbușitor ca în Jackson, Mississippi, iar în jurul lămpii șuierătoare începeau să mișune furnici albe, și toată lumea trebuia să-și salveze pielea cum putea.

Abia la sfârșitul sezonului umed, la începutul lui martie, a sosit primul vizitator, care a bătut în ușa deschisă, și n-a fost Rabbitoh, pentru care se pregătise sufletește Dial, ci Trevor. Acesta s-a așezat turcește la masă, cu pânțele devenit proeminent împingându-i nasturii cămășii hawaiiene; băiatul era fericit să-l vadă. Plesnea de sănătate, și sub pielea lui se ghicea un nou strat de grăsime.

Am fost plecat, a zis Trevor.

Ai fost în concediu?

Cel mai probabil, Trevor fusese în închisoare.

Da, a zis, și ochii lui s-au rotit prin cameră, oprindu-se, într-un final, asupra raftului.

Știu că nu e perfect drept, a spus Dial.

Atenția lui Trevor s-a îndreptat apoi asupra perdelelor și chipul i s-a despicat în două, în ceea ce, pentru el, era un rânjet imens.

Mama și-a trecut scurt mâna zdrelită prin păr. Du-te naibii, a zis. Acum sunt proprietară. Nu știa dacă să fie ofuscată sau flatată.

Drăguț, a zis Trevor, luându-și ochii de la perdele.

Mersi, a zis Dial, și pielea din jurul gâtului i s-a colorat în trandafiriu.

Și ce-i cu țepușele-astea? a întrebat Trevor, fără să se uite la băiat.

Ce mă-ntrebi pe mine, întreabă-l pe el, a spus ea, zâmbind atât de larg, că-l făcu pe băiat să se rușineze.

Ce zici, crezi c-ar vrea să vină și să-mi dea o mână de ajutor în grădină?

Băiatul a fost încântat că-l vede pe Trevor, a cărui vizită era primul eveniment care sfâșia vâlul nesfârșit de arșiță și muște. În mod categoric, nu avea nici cea mai mică intenție de a-l lua peste picior. Și nu și-a dat seama că îl privește cu buza răsfrântă, că-i arată gingiile rozalii și strălucitoare și dinții albi și pătrășoși.

Altă dată, a zis Trevor.

Isuse, a spus Dial mai târziu, nu trebuie să fim în război chiar cu toată lumea.

Îmi pare rău, Dial. N-am știut. Dar îl încerca un sentiment ocnit de gelozie, așa că se vede treaba că totuși știa.

Să te faci că te interesează grădina aia a lui nenorocită...

Băiatul s-a speriat când ea a țipat la el.

A zis: Îmi mai citești?

Drumul până la ascunzătoarea lui Trevor Dobbs era așa cum i se lăudase deja băiatului – inaccesibil oamenilor legii, foarte abrupt, brăzdat de șanțuri, spălat de ploi, plin de hârtoape, fortificații antitanc¹, stânci ucigașe, dintre care una pătată cu ulei, ce amintea de moartea unui autoturism al cărui proprietar și-o căutase cu lumânarea. Se afla pe un drum care nu te voia, așa cum nici tu nu-l voiai pe el. Pe versantul mai înalt al porțiunii excavate se afla un tufiș sălbatic, însă nu exista nici pic de umbră la acea oră, iar pământul era tare ca piatra și supărător la tălpi.

Nu existau mesaje de avertizare sau desene cu capete de mort și oase încrucișate agățate de trunchiurile copacilor, însă la un moment dat au trecut pe lângă un Volvo abandonat într-un copac. Părea că a alunecat de pe deal și apoi a fost aruncat în spate, până când se oprise aici, cu roțile dinapoi înțepenite într-un salcâm bătrân. Roțile din față alunecaseră dincolo de marginea drumului și mașina stătea extrem de precar agățată de drumul de lut galben. Dacă te uitai ce era sub ea, te lua amețeala.

Volvo-ul luase foc, în momentul accidentului sau mai târziu, nu-ți puteai da seama; era negru de la incendiu, maroniu de la rugină și subțire ca o foiță de țigară, ca o viespe pe jumătate mâncată, abandonată în plasa unui păianjen. Când mama și băiatul s-au apropiat, au auzit un soi de foșnet în gâtleele întunecat al

---

¹ Sau „dinți de dragon“, linii de fortificații sub formă de piramide cu vârful tăiat, înalte de 90-120 cm, menite să oprească înaintarea armatelor mecanizate în cel de-al Doilea Război Mondial. Adesea, între „dinți“ existau și mine de teren.

acestui – un fel de fluturare ori plesnet. Părul băiatului era prea încărcat de umezeală ca să se ridice, însă acesta a simțit cum îi îngheață scalpul și cum i se pune un nod uriaș de frică în gât.

Apoi o pasăre neagră uriașă – un vultur, s-a gândit el, însă de fapt era un curcan – a zburat pe geamul din față, lăsând carcasa de rugină să se clatine și să se legene ca o floare moartă pe o tulpină neagră fragilă.

Băiatul își simțea inima în gât și îl dureau picioarele. A întrebat: De unde o să știe unde să mă găsească?

Cine, scumpule?

Tăticul meu, a spus el, simțind cum ceva îl pișca de gât.

Dial s-a ghemuit în fața lui, privindu-l cu ochii-ei-prea-mari de parcă ar fi fost un șoricel prins în capcană, o vietate pe care nu știa cum s-o ucidă.

Te gândești mult la tăticul tău?

Dar la ce credea ea că se gândește? La el se gândea fără încetare, în nopțile pline de zăpușeală și în zilele arzătoare.

Vai, scumpul meu, a zis ea, și a dat să-l îmbrățișeze. El s-a tras înapoi și a pornit în susul dealului, simțind cum i se strecoară pietrișul aspru și tăios între tălpi și șlapii de cauciuc. În fiecare zi, pielea îi era julită sau zdrelită.

Vorbește cu mine, Che.

Mă cheamă Jay, a spus el. Nu erau multe feluri în care s-o poată răni.

Jay, o să-i spunem tăticului tău unde ești.

Lui i-a fost teamă să nu fie cumva o minciună, însă în același timp spera că nu e.

Cum?

O să-i trimit o scrisoare.

Acum se afla la vreo trei metri și ceva mai sus și privirea i-a coborât, în cele din urmă, spre ea. Când?

Diseară.

Îl iubești pe tăticul meu? a întrebat.

Ea și-a ridicat mâinile mari și zgâriate la piept. El a înțeles, sau a crezut că înțelege, dar i-a întors spatele și a continuat să urce dealul și nu s-a uitat deloc la ea, deși știa că suferă, până când,

într-un final, au ajuns pe o creastă lată, unde părea că drumul se înfundă și au dat peste cinci canistre mari de motorină.

Și acum ce facem? a întrebat el fiindcă era încă furios, fiindcă ea trebuia să știe.

Ea a arătat într-o direcție și el a văzut mai multe urme șterse de roți, care nu urmau un singur curs clar, însă duceau, fără îndoială, în aceeași direcție și se sfârșeau într-un petic cenușiu, undeva printre copacii uriași, un loc care nu însemna nimic și care a făcut să i se usuce foarte tare gura. A urmat-o către această porțiune nedeslușită și abia când s-au apropiat destul de mult au văzut că era o plasă grea ce fusese aruncată aici, ca o pânză de păianjen deasupra unei clădiri.

Apoi a văzut un zid înalt întărit de grinzi cenușii groase, ce se ridicau asemenea unor trunchiuri de copaci, iar spațiul dintre ele era umplut cu lut galben și, deasupra zidurilor, a deslușit un acoperiș de tablă ondulată și vopsită în negru.

Nu voia să intre acolo.

Dial l-a luat de mână. Însă nu știa nici cât el ce era acolo.

Nu cred că e asta, a zis el, dar s-a lăsat convins să meargă mai departe. Au înțeles cu greu ce era locul în care-au intrat, poate un șopron, un hambar, o cabană, un garaj, un fort – toate acestea, de fapt –, osatura construcției având să se dovedească în cele din urmă a fi un fânar pe care Trevor Dobbs îl furase de la Conondale în ajunul Anului Nou; îl desfăcuse din bolțuri și transportase grinda din zăbrele și acoperișul într-un camion „împrumutat”. Urcase cu el dealul plin de hârtoape și descărcase fânarul, apoi înapoiasse camionul înainte de primele ore ale anului 1968. Cine au fost complicii săi, n-a zis niciodată. Și-a făcut un bârlog, o baracă. Ziduri de chirpici, groase de un cot, de nu intra nici glonțul prin ele.

Băiatul avea un sentiment foarte limpede că o s-o pățească pur și simplu pentru că a intrat aici, însă poarta înaltă de lemn era deschisă și putea ori s-o urmeze pe Dial, ori să rămână în spatele ei. A descoperit bușteni cât copacul gata tăiați și rezemați de zidurile interioare, ca și multe geamuri pe care scria TELECOM.

Într-un colț, era parcată o mică rulotă argintie. În fața ei se aflau mormane de nisip, pietriș, rumeguș, o chestie neagră și împuțită cu care băiatul avea să facă foarte curând cunoștință. Jumătate din podea era din ciment, iar cealaltă din pământ și, acolo unde pereții nu erau încă terminați, privirea îți cădea direct asupra legumelor, dintre care unele – salata verde, de pildă – creșteau în voie înăuntru.

Dial l-a strigat pe Trevor.

Asta e ascunzătoarea lui, a șoptit băiatul.

Șșș, a zis ea.

El a urmat-o la scurtă distanță printre căpățânile de salată și apoi afară, în grădină, care era punctată de grămăjoare de legume nou plantate printre bostanii sălbatici, dovleceii și pătlăgelele ce răsăreau, vinete și înfoiate, dintr-un răsad de flori galbene.

Și acolo se afla și Trevor Dobbs, acoperindu-și cu niște verdețuri proaspăt tăiate penisul dolofan și murdar de pământ.

Băiatul nu voia să-i vadă penisul, nici măcar o părticică din el, și a fost ușurat când și-a dat seama că și Dial îi împărtășește punctul de vedere.

Ți-am adus ajutorul, a strigat ea. Încercase să-și ia un ton vesel și relaxat, dar simțea cum se înroșește la față și i-a întors pur și simplu spatele și a plecat.

Dial fugea de el. N-ar fi trebuit să facă asta. A alergat după ea, înapoi printre umbrele șopronului, însă ea dispăruse. S-a așezat pe un morman de nisip galben strălucitor și a făcut eforturi să nu izbucnească în plâns.

După un timp, și-a dat seama că Trevor venise înăuntru și apoi se dusesse în rulotă. A încercat să nu se uite la el, însă a văzut că nu prea are deloc fund și, atât cât are, e plin de pământ. S-a întors îmbrăcat într-un șort.

Apoi Dial a apărut din nou.

Ești bine? l-a întrebat pe băiat.

El nici măcar nu s-a uitat la ea.

Trevor spăla acum verdeța cu un furtun. Apa inunda podeaua, sau poate că era de fapt grădina.

Poți să stai, i-a spus Trevor lui Dial.

Ea s-a lăsat pe vine, în așa fel încât acum se afla la înălțimea băiatului. Era o încercare penibilă de a se gudura pe lângă el.

La ce oră vrei să mă-ntorc?

El era furios că ea fusese capabilă să-l sperie atât de tare. I-a întors spatele și a plecat în grădină și s-a făcut că se uită pîmprejur.

Cînd?

Cînd termin, a zis, vrînd s-o rănească, însă nevrînd ca ea să plece.

Apoi, Trevor s-a apropiat de el trăgînd un soi de sanie, cu o frînghie agățată în jurul gâtului.

Asta e un palet, a zis Trevor. Ceea ce era greșit. O paletă era chestia aia cu care picta bunica băiatului, însă Trevor nu știa nici să scrie, nici să citească, așa spusese odată. Acum a legat capetele frînghiei de șipca din față, așa că aceasta se transformase acum într-un soi de hamuri mai lungi, după care i-a arătat băiatului cum să și le pună pe piept și să tragă de ele. Ca un câine.

Trevor nu a pierdut timpul așezându-se pe vine ca să-i vorbească. L-a dus pe băiat la un morman alcătuit dintr-o chestie care arăta destul de oribil și a zis că e ciuma apelor¹ și că a recoltat-o din nu-știu-care lac și acum o s-o folosească pe post de compost. Știi ce-i aia compost?

În acest moment, era limpede că Dial îl părăsise.

Nu sunt decît un copil, a spus.

Compostul e o chestie care împiedică apa să se scurgă în pământ, a spus Trevor. Îl punem în jurul legumelor și el nu lasă nici buruienile să crească. Deci ce poți face tu ca să mă ajuți e să pui cît de multă ciuma apelor poți să cari pe palet, după care să îl tragi lângă conopidele astea mici. Știi ce-i aia conopidă?

Și cît timp trebuie să fac chestia asta?

Cît dorești.

O jumătate de oră, a spus.

După care o să se ducă acasă.

O juma' de oră e perfect, a spus Trevor.

---

1 *Elodea canadensis*, plantă submersă cu tulpina ramificată, cu frunze mici, ovale.

Mai târziu, băiatul l-a văzut în fundul grădinii, legănând un târnăcop. Se dezbrăcase iar, însă acum băiatul era ocupat cu planta cea întunecată și grea, cu frunze încâlcite între ele și zdrobite ca părul când se înfundă scurgerea de la duș. A nivelat bine chestia împâslită în jurul răsadurilor de conopidă unde, spre tulburarea lui, nările i s-au umplut de mirosul jilav și abia perceptibil adus de undele îndepărtate ale lacului Kenoza. Și atunci a plâns într-adevăr, în taină, jelind tot ce pierduse, toate acele goluri reci și pustii, măduva furată din oasele lui.

Ar fi putut foarte bine să-l lase în fața unei secții de poliție. Însă nu-l putea lăsa oriunde, nici măcar, până la urmă, cu Trevor Dobbs. Ura faptul că era o fată bună, însă asta fusese de când se știa, cea care era în stare să toace carnea până târziu în noapte sau să livreze cârnații în tot blocul I-95. Era un câine ținut în lesă, chiar și acum, când urca spre canistarele de motorină și apoi se întorcea la fileu, apoi iar la canistre. Era legată de acest băiețel bogat. În același timp, știa că nu poate și nu are de gând să permită ca asta să fie viața ei.

S-a ghemuit cu spatele rezemat de trunchiul unui arbore de gumă, făcând să se desprindă bucăți din coajă, care i-au căzut pe spate. Apoi furnici mici și negre s-au urcat pe picioarele ei, așa că s-a întors la bârlogul lui Trevor.

Din prag, îl vedea cât se poate de limpede pe Che Selkirk, copilul dispărut, încărcând o chestie vâscoasă pe o sanie și trăgând-o de-a lungul unei poteci spre o parcelă de legume, unde a dus-o într-o parte. Era un omuleț tare ciudat. Avea un zâmbet minunat, timid și șiret în același timp, care amintea mult prea tare de surâsul tatălui său. Era mișcată de seriozitatea lui, de felul în care puneau magma verzuie pe solul proaspăt udat. După ce-a ajuns la concluzia că băiatul e în siguranță, a coborât iar coasta dealului. După foarte puțin timp, a început să grădinărească și ea, însă pământul se usca incredibil de repede și nu avea semințe. Nu se putea concentra la nimic. Din când în când, se ducea înăuntru să verifice, însă acolo nu se afla nici un băiat, doar o pustietate apăsătoare și vâscoasă, o pătură de aer, suprafețe inerte din care se ridicau musculițe negre, furiile ei.

Afară, în grădină, Buck a prins o broască și a chinuit-o până când a trebuit s-o omoare cu lopata și broasca a orăcăit tare, rămânând nemișcată și zdrobită. Toate micile forme de viață, care se zvârcoleau și se agitau, opunând rezistență, îi aminteau de băiat.

Când s-a făcut foarte cald, s-a întins sub plasa de țăntări și Buck a mieunat până când l-a ridicat de pe jos și l-a lăsat și pe el să vină lângă ea. În ciuda clopoțelului, avea o pasăre albastră înfioată în bot.

Dial a dormit prea mult. În clipa în care a părăsit cabana a și început să alerge, în josul drumului, în sus pe deal. Cu gâtleejul și buzele uscate, s-a strecurat printre plasele bunkerului lui Trevor. Iată-i, stând în fața rulotei, băiatul într-un scaun mare de frizer, bărbatul pe o lădiță de fructe. Trevor a luat un cuțit și a tăiat o felie de pepene verde, pe care i-a întins-o, cu zeama prelingându-i-se, băiatului. Murmurul vocii acestuia i-a provocat o convulsie nervoasă. Oare ei îi vorbea vreodată atât de mult?

Nu știa cum fac mamele adevărate, cum pot trăi fără să înnebunească.

Așa că a plecat furișându-se pentru a treia oară, gândindu-se că o mamă nu ar aștepta ca o bucată de pește mort în cabana ei, în timp ce lumina din vale se stinge treptat. Era aproape noapte când a urcat pentru ultima oară dealul, iar acum era furioasă pe băiat că o chinuie în halul ăsta și pe Trevor fiindcă nu știe că ar trebui să-l trimită acasă înainte de lăsarea serii, și pe ea însăși pentru că a fost atât de neglijentă cu viața ei.

Întunericul a prins-o pe drum. Imediat după ce a trecut de Volvo-ul ruginit, a trebuit să dibuie cu mâinile prin spațiul orb din jur ca să-și dea seama unde se află. După un timp, a văzut o lumină infiltrându-se și strălucind printre copacii cu trunchiuri palide ca mătasea și abia a apucat să se bucure, că lumina s-a și stins. A așteptat ca aceasta să coboare pe drum și să o găsească, stând în ceea ce considera, în mod eronat, că este mijlocul drumului.

Apoi lumina s-a fixat asupra ei, orbind-o, albastră precum fulgerul.

A ridicat mâinile, ca să se apere de valul ei brutal.

Cine-i acolo?

Nu a primit nici un răspuns, însă lumina era dură și rece ca gheața. I s-a făcut, încă o dată, frică.

Trevor?

Bună, Dial, a zis băiatul.

Ticălos mic ce ești, a strigat mama. Rahat cu ochi. Acestea au fost cuvintele ei. În timp ce le rostea i-a dat o palmă, și a izbit atât de tare lanterna, că aceasta i-a sărit din mână și s-a rostogolit în prăpastie, învârtindu-se și răsucindu-se prin tufișuri până când n-a mai fost decât o vagă licărire în lantana de dedesubtul lor, foarte jos, și cei doi au fost nevoiți să meargă spre casă în tăcerea întunecată și încordată.

Îmi pare rău, Dial, a spus băiatul.

E în regulă. Și mie îmi pare rău. Îi simțea fragilitatea, inima lui de băiețel bătându-i tare.

Te-ai lovit la mână.

Ea nu era în stare să articuleze nici un cuvânt, clătina din cap în beznă, rușinată.

În cabană, el i-a arătat ce ducea în spate, papaya, pepene, dovleac și vinete. Când a pus darurile pe masă, ea a aprins lampa șuierătoare de propan cu flacăra ei intensă și i-a văzut zâmbetul pieziș.

Ia zi, a spus ea, când s-a apucat să pregătească masa. Ce-ați vorbit, tu și Trevor?

N-am prea vorbit, a spus el.

Te-ai distrat?

A fost în regulă.

Ca o proastă, s-a simțit jignită de reticența lui. Era însă suficient de deșteaptă ca să știe că e o prostie din partea ei. A făcut un ghiveci de legume, însă el a adormit înainte să fie gata mâncarea, cu brațul aruncat peste pernă și gura cu buze roșii, copie fidelă a gurii tatălui său. Era plin de taine zumzăitoare, în valoare de un miliard de dolari și i-a spus încetisor, în taină, că îl iubește, apoi l-a dus în brațe în cealaltă cabană, unde era mai ușor să-l culce.

Zisese că a fost în regulă, însă nu fusese. În realitate, soarele arsese dincolo de orice închipuire. Îi sfârâise pe spate, ca și cum nici n-ar fi avut tricoul pe el. Trăsese sania încoace și-ncolo pe poteca de rumeguș de cel puțin o sută de ori, cu încărcătura zvâcnind și lovindu-l peste picioare și funia tăindu-i ca un ferăstrău pieptul și brațele, ca și cum i-ar fi putut reteza sentimentele ca pe un strat de grăsime de pe un cotlet de miel. După ce a acoperit cu compost toate conopidele, a continuat cu celălalt răsad. Nu avea nici cea mai mică idee cât durase asta.

Să tragem un fum!

Domnule?

Luăm o pauză.

Arșița îl făcea pe Trevor să arate așa cum băiatul nu mai văzuse pe nimeni niciodată, în toată viața lui – un om de noroi, un trunchi de copac, un pepene verde fără talie și fără șolduri. Și-a mânjit fața roșie cu dosul mâinii și a inspectat munca băiatului. N-a zis *bravo* sau *mulțumesc*.

Vrei să te speli?

Băiatul nu avea de gând să se dezbrace aici, în nici un caz. A zis: Poftim?

Trevor i-a arătat dușul, care se afla chiar acolo, la vedere, într-un soi de groapă aflată sub un bazin de ciment.

Băiatul a zis: Sunt OK.

Însă l-a urmat totuși pe Trevor afară din bătaia soarelui, sub un acoperiș unde mirosea a rumeguș și pământ și a ceva dulce și îmbătător, ca în depozitul unei biblioteci.

Trevor a făcut duș și s-a întors îmbrăcat în sarong, cu părul șaten ud și scurt ca al unui câine, și s-a scuturat de apă împrôșcând

pielea prăfuită a băiatului. Băiatului i-ar fi plăcut un pahar de lapte rece și bun. I-a cerut apă, însă Trevor i-a spus să folosească furtunul de grădină, care era negru, hărtănit și lipit cu izolirband. Apa venea destul de rece și a lăsat-o să-i curgă intenționat pe picioare, apoi și-a dat cu puțină apă pe față, după care și-a șters mâinile pline de noroi pe șort.

Trevor l-a întrebat dacă-i place pepenele verde.

Nu-mi displace, a zis el.

Așază-te acolo. Știi ce scaun e ăla?

Scaunul era ciudat și înspăimântător. A clătinat din cap.

În New York nu aveți frizeri?

Avem foarte multe chestii, a zis el.

Trevor avea privirea ațintită undeva deasupra ochilor băiatului. Acesta știa că i se vede părul blond, la rădăcina care-i trăda deghizarea.

Trevor l-a întrebat: Nu știi ce e ăla un frizer?

Băiatul a așteptat impasibil să fie scrutat de privirea acestuia. Nu?

Trevor a desfăcut o masă pliantă de jucat cărți, pe care a pus apoi un pepene, o franzelă și un castron cu măslina. A ridicat o măslină, ținând-o între degetul mare și arătător, iar gestul lui l-a făcut pe băiat să se gândească la bunica lui și la martiniul de la ora șase al acesteia. El făcea un martini al naibii de bun, cel mai bun din tot Sullivan County. Așa spunea ea.

Știi ce-i asta?

O măslină.

O mănânci cu pâine și pepene.

Băiatului nu-i suna bine deloc.

Deci, a zis Trevor, cu fața vârată aproape în întregime în pepene, ca un animal. Deci Dial e mămica ta. Și taică-tău? E în America? Băiatul a mușcat cu poftă din pâine și a mestecat.

Eu sunt orfan, a spus Trevor. S-a șters pe față cu dosul brațului vânjos. Știi ce-i ăla un orfan?

Băiatul și-a făcut de lucru cu o măslină. Era neagră, și nu verde, și țuguiață la un capăt. Și-a scuipat sâmburele în palmă.

Înseamnă că n-ai nici mamă, nici tată. Tu știi de unde sunt eu?

Băiatul a luat o gură de pepene, doar ca să aibă gura plină. N-ar fi trebuit să fie lăsat singur cu Trevor.

Acesta mânca măslina din căușul palmei. Ești un băiat foarte norocos, a spus în cele din urmă.

Pepenele cu măslina avea un gust ciudat și bun, sărat și dulce. Te simți trist noaptea?

Poftim?

Ochii lui Trevor erau mici, însă vioi și păreau ușor umezi. Acesta a scuipat ostentativ sâmburii de măslină, ca pe niște flegme. Te simți trist noaptea? am zis.

Băiatul l-a pironit cu privirea, simțind că-l arde gâtul.

Vrei să-ți spun despre tatăl meu? a întrebat Trevor.

Băiatul era acum de-a dreptul înfricoșat.

N-am tată, a zis Trevor. Vrei să-ți spun despre mama mea?

N-ai mamă?

Să-i ia dracu' pe toți, a spus Trevor. Nu-ți face griji. Uite unde sunt azi. A arătat cu cuțitul și s-au uitat amândoi la mormanele de chestii din jur, apoi priveliștea.

Fiule, când toate astea sunt gata, o să fie o fortăreață. Am douăzeci de mii de galoane de apă în rezervoarele alea. Pot să-mi fac o nenorocită de fântână în mijlocul casei, dacă vreau. Am legume proaspete, droguri ca lumea. Nimeni nu mă poate atinge, omule, mă înțelegi? Nimeni nu știe măcar că exist. Nu mă pot vedea cu sateliții lor. Sunt un nenorocit de orfan, sută la sută orfan. Asta-i partea bună în chestia asta. Pricepi?

Cred că da.

Și ce-a făcut, s-a despărțit de taică-tău?

Tata o să vină aici, a spus băiatul grăbit, o să vină cât de curând. Acum e ocupat cu o treabă și nu poate să vină până nu termină.

Ce fel de treabă?

N-am voie să spun.

E în pușcărie?

Poftim?

E închis pentru ceva?

E plecat la Harvard, a spus băiatul. Știa că replica asta impune imediat respect.

Trevor a plescăit din limbă și a clătinat din cap.

Băiatul a zis: Poate că ar trebui să ne apucăm iar de lucru.

Vrei să faci *mai mult de-atât*?

Nu mă deranjează.

Așa că i s-a arătat cum să arunce sâmburii de pepene în compost și au continuat să muncească multă vreme după asta în soarele fierbinte. Apoi Trevor a hotărât că e suficient, așa că băiatul a făcut un duș și și-a pus iar pantalonii scurți pe el, fără să se șteargă.

Vrei să vezi ceva frumos?

Nu știu, a zis băiatul.

Zi da, a spus Trevor, e un cadou.

Din întâmplare, băiatul primise deja un cadou, zece dolari pe care-i văzuse pe bancul de lucru al lui Trevor. Vârâse bancnota albastră și strălucitoare în buzunar, lângă comoara lui. Haide, a zis Trevor, și băiatul l-a urmat printre copacii cu scoarță căzută, cărându-și darul, în timp ce vreascurile uscate explodau ca niște artificii furioase sub tălpile lui.

Ca să te-nveți minte, șobolan nemernic, te dau de mâncare la motan, că-i dornic.

Au pornit de-a lungul crestei dealului, care la început a fost destul de blândă, însă apoi a devenit abruptă și aspră, cu rocă argilooasă sfărâmată ca niște solzi, ca șira spinării a cine știe cărui balaur bătrân și răpciugos. Apoi au ieșit la lumina soarelui și au ajuns la un platou drept ca-n palmă, cu iarbă ca niște pene, presărată cu lăstari de culoare mov, ce străluceau ca argintul. Băiatul și-a imaginat că, printre firele ce se legănau în vânt vede niște dâre galbene, mai deschise la culoare, ca de poteci vechi năpădite de vegetație sau urme de cauciucuri, însă poate că se înșela. A ascultat fășâitul pe care îl făceau lăstarii când se atingeau de pielea lui. Stătea mai mult cu ochii în pământ, uitându-se după șerpi.

Ce avea să-i arate? Ceva legat de tatăl lui?

În curând, au dat peste un gard de sârmă ghimpată. Parii acestuia erau cenușii și tiviți la capete cu licheni verde-deschis. Sârma era ciocolatie, cu excepția unei porțiuni unde cineva adăugase niște bucăți noi și strălucitoare, pentru a alcătui un mecanism

complicat de cârlige și pârghii, cu ajutorul căruia gardul se putea deschide și închide ca o poartă improvizată. Puțin mai departe, terenul cobora iar, spre un mic podiș unde creșteau puieți de arbori, cu flori gălbui și frunze bătrâne și rezistente, ce se rupeau precum pielea de marochinărie.

Salcâm, a spus bărbatul.

Băiatul nu voia să meargă mai departe, însă îi era frică să rămână în spate, așa că s-a grăbit în urma lui Trevor, până când au ajuns la o chestie ca un soi de cucui sau neg de mărimea unei case de dimensiuni reduse și, odată ajuns aici, bărbatul s-a oprit, și-a legat mai bine sarongul și a amușinat în jur, asemenea unui câine.

Și acum ce facem?

Ochii lui Trevor erau mici și foarte albaștri și, când s-a întors să-l privească, erau intenși și ca de sticlă, iar băiatul s-a temut că avea să ajungă la închisoare pentru furt. Fără un cuvânt, Trevor l-a luat de mână și l-a condus spre baza negului, printr-o iarbă ce părea a fi un culcuș ideal pentru șerpi, apoi la un morman de crengi moarte. A dat la o parte rămurelele și crengile, cu un gest care-l invita pe băiat să intre. Acesta nu voia.

Unde mergem? Avea gâtul uscat și îndurerat. Nu știa ce ar fi putut avea un bărbat de arătat unui băiat.

Trevor l-a împins ușor, așa că a înaintat și a dat peste un șopron grosolan construit, acoperit cu aceeași plasă ce proteja casa lui Trevor, cu singura diferență că ochiurile acesteia erau împletite cu cârcei de viță de vie și butași uscați, ca și cum ar fi fost o grămadă de gunoi.

Băiatul s-a gândit: N-ar fi trebuit să mă lase singur.

Haide, a zis Trevor. Nu te mușcă.

Înăuntrul acoperământului, băiatul a găsit o foarte frumoasă mașină bleu-deschis, cu osiile puse pe butuci de lemn. Între mașină și plasă era cam un metru și ceva, așa că era destul loc ca s-o poți admira cum trebuie.

Știi ce fel de mașină e asta?

Nu, a zis băiatul, extrem de ușurat în adâncul sufletului său.

Îți place, să-nțeleg.

E mișto, Trevor.

În interiorul plasei era ciudat și întunecos, însă câtuși de puțin înfricoșător – mașina era de un albastru-argintiu strălucitor ca gheața, sau ca o bucată desprinsă din cer. Simțai în nări mirosul produselor de curățat și vedeai micile ploi de scânteii de lumină solară – rame de faruri într-un cuib de vreascuri sălbatice.

Are niște rezervoare uriașe de benzină, a zis Trevor. Era mașină de raliu. Poți să mergi cu ea șapte sute de mile fără să te oprești. Trevor și-a făcut un pistol din degete. Bang, a zis. Vrei s-o pornești?

Poftim?

Să pornești motorul.

Mulțumesc, Trevor.

Ușa nici măcar nu era încuiată. Băiatul s-a suit primul și s-a strecurat în spatele volanului.

Vezi cheia? Întoarce-o, pur și simplu.

Doar atât a făcut și motorul a prins viață, iar Trevor i-a arătat cum să se lase mai jos și să împingă pedala ca să apese ambreiajul ca lumea. Era curat acolo jos, nu era pic de praf, nimic în afară de o monedă de argint pe care a luat-o și a pus-o în buzunar, lângă bancnotă. După un timp, s-a săturat să stea atâta pe podea, așa că au luat o cărămidă de pe bancheta din spate și au pus-o pe pedală.

Trebuie să ții bateria încărcată. Trevor i-a explicat cum funcționează. Ar face bine să țină minte asta, dacă trebuia să aibă grijă de Peugeotul ăla de doi bani al lui Adam.

Băiatul n-a spus că vrea să se ducă acasă. A învățat despre generator și s-au așezat amândoi pe vine în tufiș, la oarecare distanță de mașină, și s-au uitat cum se ridică fumul de eșapament în lumina soarelui și apoi dispare. Trevor a scos niște tutun din betelia sarongului și a început să-și ruleze o țigară.

Toată lumea crede că drumul se oprește la casa mea, a zis Trevor. Dacă te uiți pe o hartă, asta vezi. Întrebi poliția, asta îți zice, însă nu e câtuși de puțin adevărat.

Băiatul a ciulit imediat urechile când a auzit de poliție.

Există un vechi drum de supraveghere care ajunge până aici. Asta e ușa mea din spate, înțelegi? Pot să merg cu mașina pe toată porțiunea pe care am venit cu tine pe jos. Acum e practicabilă. Nimic nu mă împiedică să ies direct pe Bruce Highway, exact

înainte de Eumundi. Așa că, atunci când vor veni după mine, a spus Trevor, o șterg de-aici. Sunt orfan, să ții bine minte asta. De-asta ai noroc că mă cunoști. Noi învățăm de mici să avem singuri grijă de noi.

Eu nu sunt orfan, a zis băiatul. Nu sunt!

Hei, nu te supăra așa. Trevor i-a ciufulit părul.

Băiatul s-a eliberat din mâna lui. A simțit mâhnirea bărbatului, ochii acestuia fixându-i mânioși scalpul, deși poate că era totul doar în închipuirea lui.

N-o să-ți fac nici un rău, a spus bărbatul.

Tata o să te omoare, a zis băiatul.

E taică-tău, a zis bărbatul. Ce altceva ar putea să facă?

Pielea băiatului s-a înnegrit ca scoarța de copac. A urcat dealul în picioarele goale. Dial rămăsese la poalele acestuia, neștiind ce să facă. Aștepta; ce aștepta? Nimic. Dincolo de ferestrele deschise lumea era verde, fecundă, totul putrezea sau se năștea, însă ea nu știa cum să se ocupe de grădină și s-a simțit captivă în noua ei locuință, cu bariera ei atât de precară de umezeală galbenă și mizerabilă dintre șindrila rustică și tocăria interioară. Înăuntru, cabana era și mai amărâtă decât locul în care se născuse – șubredă, plină de pânze de păianjen, fără nici un zid sau colț drept, și totul făcut să pară otrăvitor de hârtia galbenă și lucioasă. Asta era arhitectura alternativă, elementul ei cel mai de încredere, produs de Dow Chemical, Monsanto, 3M.

Fără prea mare tragere de inimă, a început să se plimbe cu mașina. Trebuia să se ducă undeva, însă a pornit pe Remus Creek Road fără să știe încotro se îndrepta.

În Nambour a trecut de două ori pe lângă secția de poliție. A parcat la vreo sută de metri de ea, încă neștiind unde vrea să meargă. Avea gura uscată; îi era rău de la mirosul de plastic din automobil. A închis geamurile și a încuiat mașina, cu mâini tremurânde.

Avea de gând să facă întâi un pas, apoi încă unul. Își adusese cu ea pașaportul. Nu știa în ce direcție trebuie s-o apuce ca să se întoarcă la Brisbane.

A ajuns la un punct de vânzare a presei, cu o verandă într-o rână, închisă la culoare și o ușă scundă. Voia să întrebe încotro e sudul, însă privirea i-a fost atrasă de pereții plini de rafturi cu literatură de consum. A întrebat dacă au cumva *Lupul mărilor* și,

după ce a frunzărit politicos *O mare de probleme și Fetișcane de la mare*, a fost îndrumată către o bibliotecă publică prăfuită, găzduită de Școala de Arte. Biblioteca nu i-a fost de nici un folos, însă bibliotecara auzise că în Noose Junction ar exista o librărie absolut minunată, unde, din păcate, ea nu fusese niciodată.

Ce loc oribil în care să-ți petreci viața!

Întorcându-se la Yandina, a redus viteza, de parcă ar fi vrut să provoace soarta, ca să i se întâmple ceva, încetinind în fața camioanelor agresive cu pietriș, sfidându-le s-o facă afiș. Când s-a apropiat de bifurcația către Remus Creek Road, și-a dat seama că nu o poate face. A mai mers un kilometru jumătate, apoi cinci. Undeva lângă Eumundi a tras pe dreapta și a rămas acolo, cu motorul pornit.

Parcase pe un soi de cărare ce ducea către tufișul pricăjit. Prin parbrizul pătat a zărit grămezi de rumeguș, câteva stive de bușteni proaspăt tăiați. În fața ei erau două mașini abandonate, un șopron deschis care ar fi putut fi un atelier de cherestea și un bărbat scund și fusiform, de vreo șaizeci de ani, care a ieșit să se uite la ea. Purta pantaloni scurți și un șorț care se oprea chiar deasupra genunchilor lui tăbăciți.

Bărbatul a făcut un pas înapoi, ca să o lase să intre.

Ea a fluturat din mână că pleacă. El s-a tras și mai mult înapoi.

Ea s-a gândit: Oare asta trebuie să fac? O altă aruncare de zar.

O clipă mai târziu, Dial intra pe un drum plin de hârtoape, împroșcând cu noroi în jur și alunecând într-o parte și-n alta, în fâgașele adânci săpate de roți. Bărbatul a așteptat, între două grămezi de rumeguș de un cenușiu mort, stâlpii de la poarta acestei lumi străine. În spatele lui, se afla o stivă de scânduri galben-aprins, încă mustoase de sevă, o tușă generoasă de galben, ca pictată de un mare maestru.

Avea o gură ca o păpușă din șosetă și o pipă de lut, mică și îndesată. A ridicat ușor din cap spre ea.

E un joagăr?

Mata ce impresie-ți faci?

Galbenul intens o atrăsese ca un magnet și o făcuse să coboare din mașină.

Ăsta-i eucalipt, a zis el, văzând la ce se uită.

Ea se afla suficient de aproape ca să-i simtă mireasma bogată și atât de proaspătă.

Vreți să faceți un gard? Ăsta e pentru gard.

Vreau să dublez un zid cu bușteni, s-a hotărât ea.

A, nu, drăguță, nu merge. E pentru gard, pentru un gard ieftin.

O să se usuce și-o să se scofâlcească de-o să zici ce-i aia.

Ea își și imagina cum ar arăta pereții din jurul ei, aurii în lumina lămpii.

Dacă i-aș fixa bine, a zis, n-ar avea cum să se strângă.

O să se văturească exact ca slănina.

Nu-i nimic, o să am eu grijă să-i îndrept la loc.

Ești de-alde ăștia, cum le zice, *alternativi*?

Cred că da.

El a ridicat din sprânceană, flirtând. Poți să iei un cui și îl răsucești, a zis, ca să rămână drept, chiar dacă se strânge. Într-un soi de L. Nu e greu, poți s-o faci și singură. Doar că o să bați la cuie toată noaptea.

Nu-i nimic.

El a dat din cap. Avea gura mică și zâmbetul subțire. Hei! a strigat.

Din umbra șopronului uriaș deschis pe o latură a apărut un uriaș în jur de patruzeci și ceva de ani, cu burta și picioarele goale.

Urge, a zis proprietarul joagărului, mișcă-ți superbitatea aia de corp încoace.

Apoi cei doi bărbați au legat scândurile de gard pe Peugeot, iar ea a plătit pentru ele douăzeci de dolari și a plecat spre casă, cu achiziția troncănind și izbindu-i capota. I-a venit în minte pacientul cu astm al lui Camus, care muta mazărea dintr-o cratiță în cealaltă. Apoi Beckett. Era mult mai amuzant să faci un zid.

N-a desfăcut legăturile cum trebuie, motiv pentru care băiatul avea să vadă mai târziu vânătăia gălbuie și zgârietura vânăt-sângerie de pe gleznă și partea de sus a labei piciorului ei. Când i-a mai trecut puțin durerea, a ridicat vreo șase scânduri pline de așchii fără să-și protejeze brațele, le-a dus direct în cabana cea mare și

le-a trântit cum i-a venit pe podea, în zona cea mai accesibilă. Nu pot să continui. Trebuie să continui.

Bună, Dial.

Rebecca și un copilaș stăteau ca la ei acasă pe perne.

Bună, a zis Dial, cu inima bătându-i cu putere.

Ce faci, renovezi?

Da.

Dublezi pereții pe dinăuntru, în fine?

Da, a zis Dial, sau ceva de genul ăsta.

Da' cheresteaua se strânge, știi asta, nu?

Da, știu.

Dacă le pui una lângă alta, o să-ți rămână găuri de câte un deget între ele.

Cine dracu' credeau oamenii ăștia că sunt, să intre la tine acasă și să se scarpine ca nesimțiții în fața ta pe picioarele păroase și să-ți mănânce papaya? Dial nu s-a așezat. Nu putea. Corpul nu voia deloc să o asculte. Atunci asta e, s-a gândit. Nu trăise niciodată în vreun loc lipsit de conflicte.

La scurtă vreme după aceea, a remarcat o duhoare pentru care, după estimarea ei, se făceau vinovate subsuorile brațelor dolofane ale Rebeccăi. Musafira avea sâni mari și transpirați, care-i pătau tricoul gri.

Deci, Rebecca, ai venit în legătură cu pisica?

Rebecca a arătat din cap spre un sac de făină scăpat lângă ușa ce dădea în terasă. Se poate spune și așa, a zis.

Dial s-a gândit: Dumnezeuule, să vezi că mi l-a omorât, nenorocita!

Uită-te, a zis împruțita, de ce nu te uiți?

De ce aş face-o?

Pentru cultura ta generală.

Dial s-a apropiat de sac fără grabă, cu un fel de zumzet nedeslușit în creier. Glezna ei rănită a fost imediat invadată de musculițe.

Conținutul sacului se revărsase pe jos, și ce era acolo? Flori. Smocuri de iarbă. Niște compost urât mirositor. Apoi a înțeles la ce se uită de fapt: păsărele moarte, unele cu penaj vesel colorat,

altele în culori șterse, unele pline de furnici și poate – a văzut mișcarea, de parcă stomacul respectiv încă ar mai fi fost viu – viermi. *Nașul*, s-a gândit. Capul de cal în pat.

Ce dracu' vrei, Rebecca? Nu ți-am făcut nimic niciodată.

Ei, aici te cam înșeli, Dial.

Rebecca s-a ridicat și odrasla ei bălaie și holbată s-a ridicat imediat și ea, iar ochii spălăciți ai copilului s-au umplut pe loc de indignare oarbă.

Asta e ce mi-ai făcut, a zis Rebecca. Adu-ți pisica în vale. Asta aștept să faci. Sunt ființe simțitoare, a zis, mișcând ușor un corp acoperit cu pene, cu degetul ei mare.

Ce sunt?

În budism, a început Rebecca.

Știu ce-i aia *simțitoare*.

Rebecca a mijit ochii. Atunci poate că ar trebui să știi că pisica ta ne distruge ambientul și ai de ales. Ori scapi tu de ea, ori scăpăm noi de tine.

Rebecca, știi bine că am vorbit cu Phil Warriner.

Nu suntem în America, Dial. Aici nu reglăm chestiunile etice cu ajutorul avocaților.

Și zicând acestea i-a întors spatele și a plecat, călcând greoi pe călcâie, în timp ce băiatul rămăsese deja cu trei pași în urma ei și începuse să se smiorcăie.

Scândurile zăceau în întuneric sub corpurile pline de viermi, ca niște tulpini încâlcite de coada-șoricelului, pe podeaua prăfuită.

Când era prea cald ca să muncești, băiatul se spăla și se urca în scaunul cel vechi de frizer. Astfel întronat sub acoperișul ce se cocea în soare, se uita peste valurile de tufișuri argintii în zare, unde copacii își foșneau coada, precum extraterestrii.

Atunci, Trevor îi aducea pâine, măsline și papaya sau pepene verde ori galben. Odată, a fost o sacoșă mare plină cu mango. Fructele de mango erau „musafiri“, categorie din care făceau parte și băiatul, și calul cel bătrân și inert, care își alunga mereu muștele de la fund cu coada lui nervoasă, un animal trist care își petrecea diminețile condus în jurul joagărului în timp ce Trevor dădea pământul cu lopata și băiatul, a cărui sarcină era să mâne calul, îi șoptea acestuia în urechile speriate și îi dădea morcovi din palmă, ținându-și degetele departe de dinții lui lați și tociți. Calul era împrumutat în taină de la o crescătorie din apropiere, de dincolo de mașina de raliu. În arșița după-amiezii prăfoase, băiatul l-a curățat de purici și a spart între unghii punguțele cu sânge ale acestora. Uneori, drept mulțumire, calul încerca să-l muște.

Băiatul se ocupa cu sfințenie de calul cel trist și mușcător, însă aproape că uitase complet de pisica pe care și-o dorise atât de mult. Firește, când era cu Dial își amintea de Buck, însă acum era mult mai interesat de o pisică de mult răposată care-i făcuse probleme lui Trevor pe vremea când era orfan, abia furat de la părinții lui englezi, după spusele lui, și adus în Australia de niște preoți, la Căminul Dr. Barnardo's.

Băiatul știa că nu e suficient de mare ca să asculte poveștile pe care voia să i le spună Trevor, însă de asta venise. Și probabil că de-asta și fusese invitat. Poveștile erau savuroase și îi se lipeau

de creier, ca sângele și zahărul, ca un lucru care avea să-i cadă greu la stomac mai târziu. La ferma-orfelinat fuseseră multe pisici. Se întâmpla în sudul Australiei. Băiatul nu știa unde e asta, știa doar că era un loc înghețat și lipsit de dragoste și că, pentru „un pic de dragoste“, adică să li se dea voie să mângâie și să drăgălească o pisică, băieții de la Londra trebuiau să facă herpes, râie sau să li se tragă o mamă de bătaie.

Bășinoșii ăia râioși erau exact ca el. Mereu i se spunea asta, deși nu era adevărat. Urcaseră într-un pod, căutând o anume pisică. Știau că e acolo, fiindcă o auziseră mieunând în timpul nopții. Din cauza spațiului strâmt prin care se târâseră, își juliseră genunchii și se dăduseră cu capul de grinzi, frângându-și glasul: pis-pis-pis; însă secretul ascuns aici în întuneric era un eveniment public în dormitorul de dedesubt, unde Fratele Kiernan aștepta, așezat pe un pat de fier, deja lovindu-și bastonul de gheată. Băieții aveau să fie pedepsiți cât de curând.

Care era vina lor? Trevor a scuipat sămburii de măslina, care au ricoșat în rulotă. Bang! Bang! Bang! Care era blestemata aia de vină?

Acest dormitor, în care Fratele Kiernan aștepta cu bastonul, nu era prea departe, a zis Trevor, de locul în care băieții aveau să se alinieze doi ani mai târziu, pentru a-l vedea în coșciug. Adultul de azi încă își mai amintea perfect această scenă: tivul vinețiu al trandafirilor veștejiți, de-a lungul potecii de pietriș alb, ca de cuarț, mirosul de îngrășământ din sânge și oase, duhoarea morții. Chipul Fratelui Kiernan era de ceară, părul îi era în întregime alb. Băiatul Trevor era sfârtecat de durere, din cauza pantofilor pe care fusese forțat să-i poarte pentru această ocazie, pantofi ce le fuseseră confiscați orfanilor atunci când puseseră piciorul pe pământ australian.

Ne-au luat absolut tot ce aveam, a spus Trevor. Mai ia niște pâine, a zis.

Absolut tot ce adusesem cu noi de acasă. Jocul de-a castanele¹ – știi ce-i ăla? – și chiar elasticele. Ne-au pus pantofii, ciorapii

---

1 *Conkers*, joc de copii în care jucătorii se străduiesc să spargă cochiliile de melci sau castanele adversarilor, prinse de o sfoară, balansându-și-le pe ale lor.

și puloverele în cartoane de bere și ne-au scris numele pe ele. Pe ale mele au scris ERIC HOBBS și mi-au tras un bobârnac peste ureche când am spus că mi-au greșit numele. Nu ne-au dat pantofii înapoi până la înmormântarea lui Kiernan, și la ora aia tălpile noastre erau mai mari și mai tari și ne obișnuiserăm să pășim cu curaj peste pietrișul aspru și dur din fața clădirii și peste toate cuiele și țepii și ghimpzii de care nu ne mai loviserăm niciodată până atunci. Pantofii ne-au făcut zob picioarele la înmormântarea lui Kiernan, însă ne-am simțit extraordinar de fericiți să vedem că nenorocitul a murit. Înțelege ce spun? a întrebat, cu ochii prea strălucitori și prea mijiți.

Înțelege ce spun? a întrebat, înfigând cuțitul cu sete în pepene, de parcă ar fi fost un dușman.

Băiatului i s-a făcut frică. A întrebat despre pisică.

Orfanii se urcaseră în pod și fuseseră prinși, după care primiseră niște înștiințări pe hârtie albastră, ceea ce însemna că trebuiau să se prezinte la biroul lui Kiernan.

Trevor a mai tăiat niște pepene și i-a întins băiatului un pumn de măslina, pe care acesta era însă mult prea încordat ca să le mănânce.

Era o încăpere foarte mică, a spus Trevor. O cunoșteam prea bine, în primul rând fiindcă ajutaserăm la construirea ei. „Muncă de bărbat cu brațe de copil“, așa îi ziceau. Abia debarcați, am fost împărțiți în mai multe grupuri, pentru a curăța desișul, a săpa șanțuri, a turna fundațiile, a aduna granit din carieră, a turna roabe întregi de ciment, a ne frige cu var. Băieți între zece și paispe ani. Noi am construit camerele în care am fost bătuți, și chiar mai rău decât atât.

Iar acum, Fratele Kiernan a folosit din plin toată munca noastră creștinească, omule. Drept pedeapsă pentru că am intrat în pod, ne-a pus să ne dezbrăcăm la pielea goală și să ne plimbăm în jurul lui în cerc, în timp ce el se năpustea cu nenorocitul ăla de baston asupra noastră.

Băiatul era înfricoșat. A dat să se ducă să-și spele farfuria.

Trevor l-a ținut pe loc, punându-i o mână pe braț. Îți spun imediat despre pisică, a zis. O să-ți placă. Din cauza ei ne-a înnegrit

fundurile și picioarele o namilă de irlandez cu brațul cât picioarele noastre. Am avut nenorocitele alea de vânătăi, umflături și tăieturi săptămâni la rând. Însă ele nu contau. Teroarea din mintea noastră era cea mai importantă. Nimic nu se putea compara cu ea.

Ați găsit pisica?

Nu știu, a zis Trevor furios. Nu mă întrerupe.

Ce fel de pisică era? a stăruit băiatul.

Aveam ochii albaștri, a spus Trevor. Țsta a fost blestemul meu.

Pisica?

Eu. Eu aveam ochii albaștri.

Păi încă-i mai ai, a zis băiatul.

Cui dracu'-i mai pasă în ziua de azi?

Și pisica avea tot ochi albaștri?

Trevor și-a ținut răsuflarea de ziceai că era gata să explodeze, apoi a lăsat iar aerul să-i iasă din plămâni. Preoților le plăceau ochii mei albaștri, îți imaginezi asta? Tu ce părere ai, sunt un bărbat frumos?

Ar trebui să plec în curând.

Nu, nu sunt un bărbat frumos, și nu am fost un puști frumos, însă preoților le-au căzut cu tronc ochii mei și m-au lăsat într-o stare atât de cumplită de disperare, încât a trebuit să-mi dau peste ochi cu o piatră ca să-și schimbe culoarea. Înțelegi de ce?

Băiatul a clătinat din cap. Știa că nu va putea pleca.

Nu contează, a zis Trevor. Nu trebuie să auzi toate astea. Înțeleg. Îmi pare rău. S-a ridicat și a azvârlit pepenele rămas dincolo de marginea grădinii, și băiatul l-a văzut cum se despică și zboară și cum carnea albă a fructului se frânge în tufiș.

Indiferent ce a făcut un preot, a fost voința Domnului, a zis. Îmi pare rău.

Nu face nimic, a spus băiatul.

Dar m-au pregătit pentru viață, a spus Trevor, ștergându-se la gură cu dosul palmei, în timp ce își admira opera – rezervoarele uriașe de apă, cărămizile de chirpici pe care le făcuseră dimineață și care acum se uscau în soare – acum pot să supraviețuiesc orice-ar fi, a spus Trevor, și ai mare noroc că m-ai întâlnit. Știi de ce? Fiindcă eu te pot învăța chestii pe care ea nu le știe.

Băiatul s-a uitat la copacii scorojiți. Totul era tare și uscat; frunze moarte, rămurele crăpate, nici un pic de milă. S-a gândit: N-o zice pentru mine. Poți să-l înveți și pe tata, a zis. Poți să ne înveți pe amândoi.

Trevor îl fixa cu privirea. Băiatul nu știa de ce. Măslinile din mâna lui erau zdrobite. Și-a dorit să nu le fi atins niciodată.

Stai jos, a spus Trevor când băiatul a dat să se miște. Ascultă-mă.

Drept rezultat, nu a coborât dealul decât poate la ora cinci. Vârfurile copacilor erau încă scăldate în soare, așa că poate că ea nu se supărase deocamdată pe el. Când a trecut de Peugeot, a auzit trei lovituri de ciocan și la scurt timp după asta a găsit-o pe Dial stând în picioare pe un scaun șubred.

Bună, a zis ea, cumva încremenită în poziția respectivă.

Nu pe el era supărată, ci pe o scândură. Reușise s-o agațe de un bolț din perete.

A zis: E drept?

El nu voia să aibă de-a face cu chestii de meșterit. A zis: Ai luat vreo carte?

Dumnezeule, a spus ea. Răspunde-mi la ce te întreb. E drept?

Ai zis că iei o carte pentru diseară.

Ei bine, n-am luat nici o carte. E drept?

Plita era rece și plină de cenușă. El și-a desfăcut rucsacul și a pus un dovleac și o vânătă pe blat. În buzunar avea alți doi dolari australieni și acum aceștia se aflau ascunși în mâna lui, uzi și făcuți ghemotoc, ca o prună storcoșită.

Dial avea părul prins cu o eșarfă mare și albă, trei cuițe între dinți și un ciocan ruginit în mână. Spune-mi doar dacă e dreaptă sfoara, ca să pot să bat cuiul.

Dial, te rog, pot să fac asta mai târziu?

Spune-mi doar atât – e drept?

Deodată, cu o forță de nestăvilit, el și-a dorit ca toate astea să se termine odată.

Che!

Da, a zis, e drept. Ceea ce era adevărat – era drept, dacă îl aliniaai cu blatul. Însă, dacă îl aliniaai cu tocul ferestrei, era strâmb.

Îl iubești pe tati? a întrebat.

Ți-am spus odată. Ține-l așa.

Nu-i spusese nimic. El a apucat de capătul scândurii, simțind cum îi ardeau ochii. Ea a lipit un cui de scândură, un cuișor argintiu. L-a bătut cu succes.

Așa, a zis, vezi că n-a fost chiar atât de greu?

Însă, firește, când s-a dat înapoi, probabil că și-a dat seama că avea de-a face cu o casă strâmbă de hipioți. Scândura nu era dreaptă, cu orice ai fi comparat-o. N-a zis nimic, ci s-a dus la plită, pe care el a auzit-o curățând-o. Afară, în iarba înaltă, a găsit niște vreascuri cu care să ațâțe focul și i le-a adus.

Îmi pare rău, frățioare, a zis ea.

E OK, a zis el. Ori de câte ori spunea asta, chiar o credea.

Dial a aprins o spirală contra țăntarilor și a dus-o afară pe terasă, unde aceasta a început să trimită spre cer rotocoale de parfum exotic ce aminteau de niște benzi desenate și care se topeau încet în părul ei galben. Când soarele a lăsat colinele pradă întunericii profund, ea l-a tras în piept, ca pe parfum.

Și zi, de ce m-ai întrebat despre taică-tău?

El a dat din umeri. Încă nu-i răspunsese la întrebare.

Ești murdar pe față.

Când vine tati să mă ia?

Ea și-a întins brațele puternice și bronzate, însă acum el era mândros și s-a uitat la scândura de pe perete și și-a dat seama că de mult, de foarte mult timp nu se mai simte în siguranță. Ea și-a retras brațele, și le-a încrucișat pe piept și a rămas cu spatele rezemat de ușa deschisă, făcându-se că se uită la biata scândură strâmbă.

N-am ce să fac în legătură cu tăticul tău, scumpule. Știi foarte bine asta.

E în închisoare?

Din câte știu eu, nu.

Nu era el, a zis el furios. M-ai mințit.

Iubitule, nu-i frumos să spui asta.

Am dreptul să știu adevărul.

Ce ai?

Am dreptul să știu adevărul.

Despre asta vorbești cu Trevor, deci.

Nu. Am dreptul.

Uite ce e, răsfățat mic ce ești, a zis. Tu ești plecat toată ziua și te joci numai tu știi ce cu Trevor. Eu rămân cu idioata aia de Rebecca.

S-a rezolvat cu ea.

Unde-ai învățat să vorbești așa – *S-a rezolvat?* Ba nu s-a rezolvat deloc. Știi ce mi-a adus?

Și Dial și-a deșertat toate spaimele în fața lui.

E pisica ta, a zis. O avem fiindcă ai vrut-o tu. Acum ai grijă de ea, înțelegi ce spun?

Sau?

Sau o să fim nevoiți să o luăm iar la pas, asta o să trebuiască să facem, a spus ea. Vrei să se întâmple asta? Vrei să începem să ne căutăm alt loc în care să stăm?

Vreau să mă duc acasă, a țipat el.

Se aștepta ca ea să întindă mâna după el, să-l strângă la piept și să-l mângâie, însă în loc de asta ea și-a desfăcut nervoasă eșarfa de pe cap și a aruncat-o pe jos.

Foarte bine, a spus, înțeleg că vrei să fii arestată. Mersi mult, scumpule, mulțumesc mult de tot.

El a privit-o și a simțit că o urăște de moarte. Că-i urăște nasul mare. Sprâncenele groase. Damful de transpirație.

Nu-mi vine să cred, a spus ea.

Mai taci odată, a zis el subit. Taci. I se urcase tot sângele la cap. În timp ce el se apropia de ușă, pisoiful s-a ridicat din culcușul lui, din spatele băncii lui Adam. Băiatul a fugit spre el și a bocănit din picioare.

Pisică afurisită! a strigat și a fugit afară.

S-a dus singur până la șosea. Erau ciori. Mai târziu, în noapte, a auzit-o pe Dial strigându-l, însă până în acel moment își croise singur drum sub cabană, unde se ghemuise între două butelii de propan și privise cum se lasă înserarea.

Trevor a coborât dealul agale, luminându-și drumul cu noua lui lanternă de două livre și jumătate, cu raza de un metru. Nu dăduse nici un cent pe ea, grație salopetei încăpătoare pe care o purta când se dusesse la cumpărături.

Avea tălpile goale și aspre, călcâiele și partea din față tăbăcite ca pielea de șa ori betonul polizat. N-a aprins lanterna – bezna e prietena ta. Luna încă nu răsărise când el a traversat ultimul șanț al drumului și a ajuns în zona broaștelor țestoase gigant, de lângă pârau. Auzea și broaștele orăcăind, și apa trecând pe dedesubtul podului pe care-l ridicaseră copiii Rebeccăi. Printre eucaliptii inundați¹, vedea lumânările arzând în cabana ei. Aceasta era probabil culcată în patul pe care i-l construise el – îi povestise băiatului despre acea neînțelegere dintre el și Rebecca, însă băiatul nu pricepuse la ce se referă.

Puțin mai încolo era debleul săpat în terenul lui Adam. Nu era greu de găsit. Americanca avea o lampă uriașă cu propan. Era ca o adevărată rafinărie de petrol. Lampa era fixată pe o țeavă galbenă de aproape un metru, înșurubată direct în rezervorul cel nou de benzină și își proiecta lumina asupra ierbii netăiate, asupra potecii galben-muștar filtrate cu alb, în timp ce insecte cu aripi mari i se ridicau până la nivelul genunchilor.

Trevor a strigat pentru a-și anunța sosirea, însă n-a încetinit pasul. Băiatul se uita din ascunzișul lui, de sub cabană. A văzut tălpile lui Dial întâlnindu-se cu ale lui Trevor în pragul ușii luminate

---

¹ Specie de eucalipt care crește pe sol moale, aluvionar.

din spate, la doi pași deasupra lui. Dial s-a dat puțin în lături, iar Trevor a trecut pe lângă ea.

În cabană, Trevor și Dial și-au înfruntat privirile.

Nu poți să-l chinui în halul ăsta, a zis el.

Nu-nțeleg, Trevor, despre ce vorbești?

Spune-i despre taică-său, Dial. Ea s-a crispat, iar Trevor s-a gândit: L-a părăsit!

El a pornit înaintea ei spre mica verandă amărâtă, pe care o încropise Adam cel leneș și fără vlagă, și s-a așezat turcește, cu lanterna grea în poală și zgomotul ridicol al lămpii cu propan în spatele lui.

Știi că locul ăsta ar putea fi văzut și din cosmos? a întrebat el.

Îmi place să citesc, a zis ea.

Eu nu sunt în stare să deslușesc cuvintele, a zis el. Am fost biciuit fiindcă nu citeam, a spus, dar creierul meu pur și simplu nu e în stare să facă asta.

Americanca n-a răspuns nimic, așa că el a așteptat să se apropie. Însă ea nu a venit lângă el. S-a rezemat de tocul ușii, jumătate înăuntru, jumătate afară, însă în ochii ei mari și întunecați i se citea goliciunea. El s-a gândit: E singură.

Sunt orfan, a explicat.

Zău?

N-ar trebui să-ți verși oftica pe mine, Dial. Sunt unul dintre vecinii tăi.

Nu începe cu asta.

Ar trebui să le faci o vizită. N-ai fost prea prietenoasă. Oamenii ăștia habar nu au cine ești.

Dacă voiam prieteni, stăteam în Boston.

Dar poți să fii prietenoasă, a spus Trevor. Și vorbea serios. Te-am văzut, Dial. Ești cumsecade. Nu ești mama lui, dar îl iubești.

Nu asta voise să spună. Habar n-avea că știa asta. S-au privit mirați. Ea a rămas nemișcată preț de o fracțiune de secundă, după care și-a strâns brațele în jurul corpului și a oftat.

Sunt profesoară la facultate – cadru universitar, a spus ea. N-ar trebui să fiu aici.

Știu asta, a spus el.

Ea a arătat spre scândura ciudată, bătută strâmb în cuie pe pereți. Urăsc toate porcăriile astea.

Văd.

Sunt din sudul Bostonului. Ai idee pe unde vine asta?

E-n America.

Sunt prima persoană din familia mea care a mers la facultate. Poți să-ți imaginezi ce-ar face dac-ar ști ce-am ajuns?

O hipioată, ca și mine.

E *mult* mai rău decât atât.

Și totuși, nu ești mama lui, a spus. Și-a dorit ca ea să vină mai aproape de el.

N-ai de unde să știi asta.

Tatăl lui e mort. Așa-i? Nu știa dacă e sau nu adevărat. A încercat să-i descifreze zâmbetul amar.

Are dreptul să știe, a spus.

Are *dreptul*?

Da.

Nu zău.

Dial, știu despre ce vorbesc.

Știi ceva? Nu-i mai băga tot soiul de prostii în cap, omule. E mult mai rău decât îți închipui tu. El nu e ca tine. N-o să-l ardă nimeni pe picioare cu țigara.

Îi citise cicatricele, atâta tot. Mare scofală.

Știu, a zis ea, că tu crezi că el e exact ca tine. Acum îi vorbea cu blândețe, și i-a pus o mână pe genunchi.

Trevor s-a cutremurat.

Însă băiatul ăsta vine de pe Park Avenue. Din New York. O să se ducă la Harvard și o să se facă un nenorocit de avocat de drept corporatist. N-are absolut, dar absolut nici o legătură cu tine, Trevor. E un nenorocit de *prinț*, asta e.

Deci se întoarce, cât de curând, la mama lui adevărată?

Am zis eu așa ceva?

Atunci?

Ea s-a legănat în față pe genunchi și, preț de o clipă de nebunie, când ea i-a pus o mână pe umărul gol, el s-a gândit că o să-l sărute și a simțit cum îi năvălește tot sângele în cap și îl ia cu amețală.

Însă ea i-a șoptit în ureche: Am auzit ceva sub cabană. E pe undeva pe-aici.

Și s-au uitat împreună în conul luminii, spre trunchiurile de copaci scăldate în beznă.

Șșș, a zis ea și, ca un răspuns, s-a auzit un zgomot de animal sălbatic agitându-se sub verandă, urmat de pași grăbiți pe cărare, apoi o bufnitură în clipa în care băiatul a intrat în cabană, ca un oposum căzut dintr-un pom, cu ochii arzându-i ca tăciunii. Buck stătea ascultător sub brațul lui.

Băiatul n-a scos nici un cuvânt. Când Trevor s-a apropiat de el, i s-a postat bățos în față.

Dial a privit scena ce i se derula în față cu un oarecare sentiment de iritare în stomac. Atunci când Trevor a cerut săpun și prosop, a fost încântată să se ducă să le caute și, când acesta l-a însoțit pe băiat afară, ea a luat un cuțit ascuțit și a început să taie niște roșioare în jumătate, nu știa nici ea de ce și în ce scop.

Domnul să aibă milă de noi, s-a gândit.

În curând, a auzit sunetul ca de plesnet al dușului. Era doar o țeavă aflată sub podeaua celeilalte cabane, o bucată de ciment în pantă care lăsa apa să se scurgă în tufișuri. Era plăcut să faci duș după-amiaza, însă noaptea era plin de păianjeni și găze care te ciupeau. Când s-a întors, băiatul avea părul ud și fața rozalie și curată. Ea tăiasse vreo zece roșioare, ale căror jumătăți zăceau acum cu semințele lor galbene, minuscule și strălucitoare pe băncuță.

Trevor l-a întrebat pe băiat: Unde-ți sunt hainele curate?

Acesta a arătat către patul suspendat.

Atunci du-te și îmbracă-te.

Băiatul avea o privire ciudată, sticloasă, însă l-a ascultat, și Trevor a venit lângă blatul din bucătărie. I-a luat cuțitul din mână lui Dial și i-a pus un pumn de iarbă în palmă. Apoi, fără a-i cere permisiunea, a început să spargă ouă într-un castron. Ceapa verde de ieri încă nu se uscaseră și, amestecând toate astea cu încă vreo câteva roșioare, a încropit trei porții de omletă, pe care le-au mâncat în tăcere.

După aceea, băiatul l-a ajutat pe Trevor să spele și să șteargă vasele. Dial i-a privit și a simțit cum i se ridică din gât un gust

de gelozie amară, înveninată. Deci acum nu voia să fie luat de lângă ea? Înebunise de-a binelea, ce o apucase?

Băiatul a rămas lângă Trevor, ștergându-și palmele pline de săpun pe șortul curat.

Trevor a stins lampa cu propan. În liniștea bruscă, băiatul a deslușit panica unei insecte stinghere, prinse într-o pânză de păianjen. Își simțea propria respirație în pieptul firav ca pe o cutie de lapte turtită.

Trevor s-a așezat cu spatele lipit de tocul ușii, vizavi de Dial, care stătea turcește.

Știi, sper că scândurile alea n-o să se strângă, a zis.

Băiatul s-a așezat și el cu picioarele încrucișate, îmbujorat, mai aproape de Trevor decât de Dial.

Sunt verzi, a spus Trevor.

Serios?

Băiatul a văzut cum raza lunii era prinsă în borangicul alcătuit din numeroase aripioare, furnici albe, țânțari, molii cu corpuri negre punctate de pietre prețioase.

Îți spun ca să știi, a spus Trevor.

Iar eu îți apreciez amabilitatea.

Apoi nimeni n-a mai rostit nici un cuvânt și băiatul a simțit cum i se face rău și îl apucă angoasa, ca atunci când te uiți la stelele de deasupra lacului Kenoza și încerci să-ți imaginezi capătul universului. Construiești un zid de cărămidă, însă, atunci când reușești să-l spargi și să treci dincolo de el, dai peste și mai mult spațiu. Ți se face o frică de moarte.

Băiatul a zis: Sunt orfan, așa-i?

Auzindu-se spunând asta, s-a speriat cumplit.

S-a așteptat ca Dial să vrea să-l ia de mână, și apoi el s-o îndepărteze. Însă Dial n-a făcut nici o mișcare.

O vreme au continuat să tacă.

Băiatul s-a gândit: Ce-am făcut? În spatele lui, erau umbrele lemnului idioate zăcând pe podea.

Unde-i tatăl meu? a întrebat.

Broaștele își cântau una alteia, lucrurile se stingeau în noapte. Vedea părul lui Dial, aura ei rece și tăioasă. Varicele de pe piciorul lui Trevor erau date cu alifie de papaya, care îl făcea să miroasă ca un fruct stricat.

Unde-i tati, Dial?

Nu știu, a zis ea într-un final.

Mi-ai promis c-ai să-i scrii. Trebuie să știi.

Nu neapărat.

Ba da.

Într-un final, ea a întins mâna în beznă, vrând să-i atingă chipul înlăcrimat și deznădăjduit.

Aerul s-a umplut brusc cu frânturi din el, fiecare dintre ele suficient de ascuțită pentru a tăia. Mincinoaso ce ești!

Unde-i taică-său? a întrebat Trevor. Merită să știe.

Tu... a zis Dial.

Tu, a început iar, ești un tembel periculos și fără inimă.

Să nu mă faci pe mine tembel.

O, te rog. Nu mai face atâta pe marele sensibil. El nu e ca tine. E cu totul altcineva. Nu ți-ai putea imagina cum e să fii în pielea lui nici dac-ai trăi o sută de ani.

Atunci, chiar ești mama lui?

Băiatul a amuțit și a ciulit urechile.

Poftim, a zis Dial.

M-ai auzit, a spus Trevor, însă Dial se ridicase deja în picioare și se uita în gol în beznă din spatele ei. A trecut pe lângă băiat atingându-l ușor și a dat jos lampa. El s-a gândit că vrea să se urce în patul suspendat, însă ea s-a întors cu o scândură și i-a dat una lui Trevor în spinare cu ea.

Băiatul a început să țipe.

Trevor a gemut, s-a rostogolit de durere, un șoricel, un gândac.

Dial nu l-a lăsat să-i scape. I-a mai tras două lovituri zdravene, peste coaste. Băiatul a văzut cum ditamai omul se chircea ca un copil. Apoi s-a rostogolit până când a căzut de pe verandă. Și a aterizat drept pe pământul îmuțit unde obișnuia Adam să se pișe.

Dial a privit în jos, spre zona care-ți muta nasul, cu scândura în mână. Nimeni n-a rostit nici un cuvânt.

Trevor gema încetișor. Ea i-a aruncat lemnul în cap și i-a întors spatele. Când și-a șters nasul și a pășit spre el, băiatul nu a știut ce ar trebui să facă.

Vino-ncoace, a spus ea, însă băiatul a fugit în noapte și a coborât dealul, a trecut pe lângă mașină și, pe drumul cufundat în beznă de dedesubt, a simțit miros de alifie de papaya.

Ești aici? a întrebat în șoaptă.

Dial a așezat vasele ude unul peste altul, plângând încetișor. Nu avea nici un bufet în care să le bage în maghernița asta nenorocită.

Mama ei ar fi murit dacă și-ar fi văzut odrasla de geniu într-o asemenea speluncă ordinară. Și chiar murise. În orice caz. De la Ajax, Mr. Proper, Murphy Oil. Murise de la cuțitele și furculițele Patriciei Van Gunsteren, care nu știuse niciodată cine era menajera ei. Nu aveau nici cea mai mică idee, așa credea Dial. Nici cel mai mic habar. Și-a scos niște așchii de lemn aspru din mână, în timp ce lampa de propan șuiera alb și furibund în cabana pustie.

Nimeni n-are nici cea mai vagă idee cine sunt eu. Nici puștiul ăla răsfățat care i-a furat inima și-a fugit cu ea. Nici Trevor, nici Chook, nici Roger, nici lașul ăla de Adam, numai pielea și osul. Cum puteau pricepe acești hipioți de mâna a paispea că Dial e o zeiță a SSD? Cine putea înțelege asta? Abia dac-o mai înțelegea și ea.

La Cambridge, se împopoțonase cu rochii de țarancă, cioburi de oglindă, bocanci cu blană de oaie, de parcă ar fi fost prințesa detronată a Nepalului. Plozii de la Harvard nu găsiseră nici o contradicție între ele.

Îi spusese Dial pentru că ea zisese că dialectica a fost inventată de Zeno. O luaseră peste picior idioții. Ea era persoana care spunea mereu adevărul în față. Singurul pe care-l mințise vreodată fusese băiatul, ca să-l ferească de suferință, și, pentru păcatul ei, fusese trasă pe roată și i se smulsese măruntaiele.

Îl furase pe băiat. Oare asta voise? Parcă nu. Poate că voise să facă dragoste cu tatăl lui cel arătos sau își dorea oare să-l facă pe tăticiul lui să sufere, să ardă în iad, ca o jigodie împuțită ce era?

Și-a dus propriul tată în casa din Somerville, și dragul de George a trecut cu ghetele lui prăfuite peste covorul persan. Avea un metru șazeci și trei și părul dat cu briantină îi stătea ridicat în creștet. Nici măcar nu observase bebelușul, bebelușul Che, pruncul sfânt din leagăn. Însă i-a strâns mâna chipeșului Dave Rubbo. Vrei să știi despre revoluție, tovarășe?

George Xenos avea răni de glonț în mijlocul fiecărei palme și, când mânca, își ținea furculița și cuțitul cu degetele chircite, ca un urs dresat. Nu îi era rușine cu asta. O să vă arate el, tovarăși – cum a fost forțat să-și pună mâinile pe perna de pe patul unei femei. Apoi fasciștii l-au împușcat cu o carabină Mauser. O să-ți spună și ce calibru avea. Și nu erau niște ticăloși de nemți. Ci niște greci ticăloși. A râs. Până și dintele său lipsă avea un aer eroic.

A venit la Somerville în septembrie '66, cu câteva săptămâni înainte de vizita lui McNamara. Avea noroi pe ghetе, șosete albe răsfrânte peste ele și picioarele scurte și bronzate, lăsate la vedere de pantalonii scurți.

Tovarăși, a spus, fără să știe de ce îi spusese fetei lui Dial. Tovarăși, a zis, alegând să ignore faptul că deasupra buzelor lor de copilandri abia se ițiseră tuleiele. Însă și el avusese părul ca ei, de puști de șaisprezece ani, puf de copil, pe când era luptător în munții Macedoniei.

Dracu' să-l ia pe Stalin, le-a spus liderilor SSD. Dracu' să-l ia pe Churchill. În 1945, tovarășii cuceriseră Grecia. Întâi au fost trădați de britanici, apoi de URSS.

N-aveți de ce să faceți nici o revoluție aici, a zis. Aici e America. Dumnezeu să binecuvânteze America, a spus, și ei au continuat să-l iubească pe acest muncitor din Southie. Era liber să afirme că în America nu există o situație care să stârnească o revoluție, și nimeni nu arunca în el cu pietre pentru asta. Îi beau uzo-ul, jucau knuckles¹, făceau skanderberg pe podea.

---

¹ Joc cu bile, aruncate cu degetul mare peste degetul arătător îndoit.

Tatăl ei flirtase cu Susan, cu Melinda și cu fata cu picioare frumoase a familiei Smith, care avea o boală venerică. Două săptămâni mai târziu, mama ei murea în St. Vincent's.

Îi invitasă pe tovarășii de la Harvard să-l viziteze acasă, să-i admire fabrica ilegală de cârnați. Două zile mai târziu, le-a trimis vorbă să nu mai vină.

Așa că au fost salvați cu toții, Susan Selkirk, Mark Dorum, Mike Waltzer, toți cei care aveau să apară mai târziu în ziar, salvați de la a fi nevoiți să se descurce printre ițele dialecticii reprezentate de viața lui.

Până la sfârșitul lui 1966, cei doi fii ai lui își luaseră deja tălpășița, unul se făcuse traficant de droguri la New York, celălalt plecase să facă sex cu o văduvă din Gloucester, Massachusetts. Rămăsese doar cu premianta, și ea era cea care conducea noaptea și în weekenduri de la Cambridge la Southie și făcea ce ar fi trebuit să facă frații ei, curățând gâturile de animale, tocând, atârând mațele pe suportul de unde erau apoi luate și umplute. Ridica ligheanele mari de plastic cu resturi de carne de pe jos și le pune pe bancul de lucru. Dacă s-ar fi luat la trântă cu băieții de la Harvard, i-ar fi pus la pământ una-două.

Cine avea să le spună? Nu Dial cea drăgălașă, în nici un chip. Să-i învețe altcineva – a se scuti cu romantismul clasei muncitoare, indiferent ce părere aveți despre stigmatul de pe mâinile mici și pătrătoase ale bietului meu tată. Pentru binele clasei muncitoare își riscase pielea catifelată de băiețandru în munți, însă atunci când niște irlandezi încercaseră să renegocieze prețul după ce el își îndeplinise partea de înțelegere, George Xenos își luase ranga lui de muncitor și le izbise cu ea frigiderul atât de tare, încât gândacii începuseră să cadă ploaie, ca la o catastrofă naturală.

Așa se renegociază în Grecia.

Urcă-te în camion, i-a spus fiicei lui. Tu conduci.

Ea a dat mai tare focul lămpii de propan, atât de tare că aproape mugea. Pe genunchiul tatălui meu am învățat asta, s-a gândit, plângând, la sânul mamei mele.

S-a gândit: Dacă mă priviți de undeva din cosmos, uitați-vă la mine, băieți.

A luat o mână de cuie, și-a băgat câteva în gură, iar restul le-a aruncat în punga mototolită de hârtie. A ridicat ciocanul și o scândură lungă și galbenă, curbată ca un bici și a pus-o lângă perete, deasupra celei pe care o pironise deja.

Și apoi a început s-o bată. Scurt și cuprinzător. Era în stare să-i construiască un cămin așa cum se cuvine. Vă uitați, băieți?

Două cuie la fiecare bolț, unul sus și unul jos. Și în felul ăsta a continuat toată noaptea, lucrând până când a fost înconjurată de ceața dimineții și nici atunci nu s-a putut opri, nu fiindcă arăta atât de extraordinar, ci fiindcă știa că ar muri de supărare dacă nu ar continua, fiindcă o usturau ochii și simțea că i se pune un nod în gât și se îneacă și durerea venea în valuri uriașe și răvășitoare, în timpul cărora abia dacă putea să mai stea pe picioare. O să aibă grijă de el, o să-i dea să mănânce, o să-l vadă crescând. Existau oameni care o duceau mult mai rău. Îi cunoștea personal.

Nimeni nu-l iubea. Și-a scos șortul și chiloții și le-a împăturit cu grijă. Apoi s-a ghemuit deasupra gropii și s-a uitat în jos la valea zăgăzuită plină de ceață și de copaci învăluți în alb. I se făcuse pielea de găină, din cap până-n picioare. Păsările erau destul de tăcute, însă auzea ecoul unui ciocănit venit de departe, de undeva de sub el.

Nu știa dacă avea să se întoarcă vreodată la Kenoza Lake.

După ce s-a șters, a turnat în groapa privatei o casoletă de înghețată plină cu var și o a doua lopățică de rumeguș și a închis capacul cu balamale groase.

Când s-a întors să plece, o coțofană și-a început trilul. Ceasul de alarmă al lui Trevor a sunat tocmai când băiatul intra în casă.

Trevor? S-a uitat la gura deschisă și la dintele spart și străin. Te scoli?

Trevor i-a arătat un ochi injectat, ca de crocodil, a gemut, s-a rostogolit și și-a dat la iveală spinarea bătută – neagră și vineție, ca rochia unei bătrâne. Arcul alarmei a ajuns la capăt. Trevor a început să sforăie.

O s-o facă să-i cumpere un bilet de avion. La asta se gândea când s-a așezat pe vine lângă răsadul de conopidă și și-a băgat brațul în compost. În timp ce stătea cu obrazul lipit de sol, degetele lui au găsit rucsacul albastru îngropat.

Soarele pârjolea copacii deasupra ceței, trezind niște păsări, care au doborât o rafală zgomotoasă de bucăți de scoarță ori semințe pe acoperișul de tablă. Când a simțit mirosul de alifie de papaya, era deja prea târziu.

Măi viclenie mică, a zis Trevor, și a dat un șut compostului cu degetul mare, scoțându-i la lumină secretul. Avea bani în rucsac, dar și alte lucruri.

Trevor și-a pus mâinile în șolduri și și-a împins nasul spre el. Ce-ai aicea?

E tata, a zis băiatul, spre propria-i uimire. S-a culcat din nou pe patul de compost și și-a băgat brațul până la umăr în rucsac. Simțea în mână cărțile de Uno, pachetul de pocher, biletul de la Shea Stadium, o carte de vizită, o monedă, trei bancnote, o piatră și pagina împăturită din revista *Life*. Nu arătase nimănui aceste lucruri, însă acum trebuia să i le arate lui Trevor.

E cam șifonată, a zis.

Trevor a examinat atent pagina din *Life*. Nu știa să citească. Care-i treaba cu ea? a zis, în timp ce o împătorea la loc. Te bate?

Știu că nu e mama mea, a spus băiatul, cu ochii plini de lacrimi. Știu, OK?

N-ar trebui să tragi cu urechea, a spus Trevor.

Nu e corect, a spus băiatul. N-ar trebui să vorbești despre mine. Abia dacă mă cunoști. I-a înșfăcat fotografia tatălui său din mână și și-a împins-o nervos în șort, luând foc de plăcerea distrugerii.

Hai să-ți spun o istorioară, a spus Trevor. Era odată un băiat ca tine, care avea o toartă de ceașcă de ceai. Era ca un mic oscior, o fărâma de os de pui, un iadeș, rămășițele unui sfânt pus într-o cutie de lemn. O raclă, a zis.

Băiatului nu-i mai păsa deloc de poveștile lui Trevor.

Băiatul cu toarta de ceașcă de ceai, a spus Trevor, ne-a spus că fratele lui mai mare are ceașca, și că în felul ăsta o să se recunoască, pentru că fratele va scoate ceașca și vor lipi cele două bucăți, făcând din ele una singură.

Băiatul abia dacă mai asculta. Se gândea cum să facă să-și cumpere singur bilet.

Îl cunoșteam destul de bine pe tipul ăsta, a spus Trevor. Peste tot pe unde mergea, spunea că fratele lui e cu zece ani mai mare și se plimba cu mașina de la Brisbane la Adelaide cu ceașca. Mă ascuți?

Trevor voia ca băiatul să se uite la el, însă acesta stătea cu obrazul lipit de genunchi și se uita în gol, în direcția tufișurilor. Eu o să merg la Harvard, a zis în cele din urmă. Nu ai cum să-ți închipui cum sunt eu. Plângea atât de tare, că abia mai vedea. A încercat să se culce pe pământ, însă pământul l-a mușcat. S-a repezit pe potecă împiedicându-se, a urlat, și-a luat paletul și l-a tras după el hurducându-l. În mintea lui, vedea toarta ceștii de ceai, oasele uscate, cutia de lemn și pe bietul orfan în putrefacție, cel mai probabil mort ca toți morții.

Hai să mergem acasă, a spus Dial.

Stătea în picioare lângă el, lângă verze, cu un veston militar pe umeri și un ciocan în mână.

Împotriva curentului mâniei lui, băiatul a fugit la ea și și-a lipit fața de pantecele ei, iar ea l-a învelit cât a putut de bine cu vestonul.

Du-mă tu, a zis el. Avea obrajii umezi și mucioși și s-a îngropat în părul ei de culoarea prafului și a fumului, iar ea l-a dus în cârcă toată creasta dealului, a ajuns cu el la canistarele de motorină, apoi a coborât panta galbenă și abruptă. Îl strângea atât de tare, că mai avea puțin și-l strivea. Când el îi aluneca pe spate, îl ridica la loc. El și-a încolăcit picioarele în jurul taliei ei, însă ea a rezistat eroic până ce vestonul militar i-a căzut de pe umeri și a aterizat în mizerie, unde a și rămas, ca un câine mare și bătrân.

Asta s-a întâmplat pe lângă Volvo-ul cel ruginit, unde trăia curcanul. Băiatul avea lucruri mult mai înfricoșătoare de care să se teamă acum.

L-a sărutat pe fruntea murdară și a încercat să îl privească în ochi, însă el nu voia ca ea să vadă la ce se gândește. I-a înșfăcat ciocanul din mână și a fugit la mașină, căreia i-a spart farurile. Această întreprindere i-a luat mai mult decât ai fi crezut, însă ea n-a făcut nici o încercare să-l oprească și, când a reușit să le distrugă aproape complet, s-a năpustit cu putere la partea de caroserie încastrată în drum. Mașina nu s-a clintit.

Ea a asistat la scenă cu brațele încrucișate și privirea blândă și puțin pierdută.

El a zis: Acum putem să mergem să luăm lemnul. Lemnul cu care l-ai lovit, a spus, așteptând să vadă ce-o să zică ea. A luat de pe jos o pietricică și a aruncat-o în mașină. Putem pune lemnul sub mașină, ca s-o facem să cadă.

Cum vrei, a spus ea.

Urăsc mașina asta, a continuat el. Urăsc pasărea aia. O s-o omor. Spre uimirea lui, ea nu i-a spus că nu trebuie să omoare.

Stai, a zis.

Adică?

O să vezi.

El și-a închipuit că asta înseamnă că ea vrea să-i arate niște poze, deși, când s-a gândit la asta mai târziu, și-a dat seama că ea nu-i dăduse de înțeles nimic de genul ăsta. Bunica Selkirk avea multe fotografii vechi, pe care le ținea în cutii de pantofi, în diverse nuanțe de cafeniu și de galben prăfuit. Când vântul de pe lac era tăios, se uitau împreună la poze lângă focul care fumea. Era un unchi mort după Packard. Era o mătușă care-și pierduse toți banii bând vin la Paris. Asta era adevărata lui istorie, cea din cutie. Trevor nu avea de unde să aibă habar de așa ceva.

Ce-mi arăți, Dial?

Așteaptă, a zis ea. O să vezi.

Au pornit pe dealul spălăcit de soare, înconjurând brazdele adânci săpate de furtuni și găurile chiar și mai adânci făcute probabil de orfan, într-o clipă de furie. Se vedeau urme de rangă în lut, ca niște răni făcute prin înjunghiere.

Așteaptă, a spus ea, încercând să-l facă să râdă, însă mâna ei era udă, așa că el a știut că ei îi e frică, și i s-a făcut și lui. Când au făcut colțul spre debleul care dădea în alea lor, soarele a fost înghițit de nori, acoperind totul cu un abur dens de tristețe. Închide ochii, a zis, când se aflau abia la jumătatea drumului. El și-a ținut respirația, în timp ce ea l-a ghidat încetișor de umeri de-a lungul potecii înguste de lut dintre cabane.

Acum ridică piciorul, a spus ea. Încă o treaptă.

El a simțit miros de rumeguș în nări, înainte de a deschide ochii și a vedea lemnul proaspăt tăiat bătut în perete, stratul de

umezeală galbenă devenit acum un secret ascuns ca o scrisoare într-o cutie.

O s-o facem foarte frumoasă, a spus ea, e singura noastră șansă. O să ne facem o casă foarte frumoasă. Cuiele astea strâmbe sunt aici ca să ajute lemnul să rămână drept în timp ce se usucă. După asta, o să acoperim spațiul dintre scânduri cu alte bucăți de lemn.

Șipci, a spus el. Nu putea să trăiască aici.

Da, șipci li se spune. Și pe urmă le dăm cu ulei de in. Știi cum miroase?

Nu.

Ai fost vreodată în studioul unui artist?

Nu ești mama mea, așa-i?

Stăteau în mijlocul cabanei, unul în fața celuilalt, cu bucătăria oarecum în spatele lor și ușa mare deschisă în față, și peste tot la picioarele lor era rumeguș. Dial s-a așezat pe vine, ca să fie la înălțimea lui.

Te știi de când abia te născuseși, a spus. Ți-am făcut baie. Erai alunecos tot de la săpun. Mi-era atât de frică ca nu cumva să te scap.

Erai bona mea, Dial?

Ea plângea, însă lui nu-i păsa. Erai mic de tot, a zis. Aveai un costumăș tricatat scump pe care ți-l dăduse bunica ta, și eu ți l-am ars cu fierul de călcat.

Lacrimile l-au înspăimântat, dădeau o nuanță ciudată, sângerie, chipului ei.

De-asta vorbești așa aiurea, a zis.

Voise să fie rău, și ea a ieșit pe terasă și și-a suflat nasul.

E bunica mea, da.

Da.

Bunicul e bunicul meu.

Da, sigur că da.

Și atunci de ce m-ai furat? a întrebat el și a văzut cum vorbele lui o fac să tresară.

Nu te-am furat. Te duceam mamei tale, care voia să te vadă.

El a simțit o dorință puternică și încărcată de mânie de a-i face rău, ca și cum ar fi fost în stare de orice și nimeni nu l-ar fi putut opri.

M-ai furat, a zis. M-ai adus în locul ăsta, unde nu mă poate găsi nimeni.

Ea a întins o mână spre el și, deși nu i-a dat voie să-l atingă, el s-a lăsat convins să se așeze pe perne. S-a așezat și ea lângă el. Nasul ei impozant era încadrat de ochii roșii și adânci. El s-a gândit că ea are nasul urât și o poate jigni cum are chef.

Nu te-am furat, a spus ea.

Ai mințit!

El a așteptat ca ea să întindă brațele și să-l cuprindă, însă ea s-a mulțumit să stea cu brațele strânse peste stomac, de parcă ar fi durut-o. Avea buzele crăpate și întredeschise și sprâncenele aproape prăbușite.

Mămica mea a murit, a spus el.

A văzut-o cum se chircește toată.

Mămica ta a vrut să te vadă, însă asta era împotriva legii.

Din cauza ta, mai aveam puțin și dădea peste mine o mașină.

Mămica ta a făcut asta, da.

Mai aveai puțin și mă omorai.

Mama ta era membră a mișcării underground. Știi ce înseamnă asta?

SSD, a zis el. Știu. Știi bine că știu.

Ea a ezitat, de parcă era pe punctul de a-i spune că se înșală.

Îți amintești de stația Greyhound din Philly?

De ce?

Erau multe sirene afară, pe stradă.

Nu.

Am venit să te duc la mămica ta, însă mama ta a murit. N-am putut să-ți spun asta. A fost cumplit.

El simțea cum îl arde gâtulejul. Mama lui a murit. Cum a murit? Nu îndrăznește să întrebe. Trebuia să mă duci înapoi.

Scumpul meu, m-ar fi arestat imediat.

El a ridicat din umeri. Abia dacă mai vedea.

Nu-ți pasă dacă mă arestează?

N-ar fi trebuit să mă furi. Ar fi trebuit să mă duci la tatăl meu.

Asta am făcut.

Ba nu, a strigat el. N-ar trebui să minți.

Ascultă la mine, tembel mic ce ești. Cine crezi că te-a spălat cu furtunul când ai făcut caca în pantaloni? Cine a făcut asta? Ăla era tăticul tău scump și drag. Până în clipa aia, i-am iertat tot. Nu sări așa la mine. Chestia asta mi-a distrus definitiv viața. Sunt profesoară. N-am ce căuta aici.

Atunci pleacă, a spus el.

Pleacă tu, a spus ea. M-am săturat de tine.

Vrei să plec?

Da, a zis ea. Du-te, du-te chiar acum.

Și el a ascultat-o. A luat-o înapoi pe poteca dintre cabane, aruncându-și picioarele în față, de parcă și le-ar fi azvârlit peste deal. Nu se mai putea duce la Trevor, așa că a luat-o în direcția opusă, de-a lungul fostei albii a râului, și încă mai alerga când a trecut de locul de adunare al hipioților.

Erau trei mașini în față. Idioții adunați să taie frunză la câini pe verandă se uitau cu toții ca proștii după el cum pleacă singur pe drum, zbierând ca un copil dement în praf.

Și-a ciulit urechile, sperând să audă zgomotul Peugeotului venind să-l ia înapoi, șuierul, hurelul, tusea. L-ar fi auzit dincolo de zvâcnetul sângelui, de aerul ce-i sfâșia pieptul. Când a ajuns la vad, s-a oprit și a mai așteptat puțin. Dacă l-ar fi strigat idioții ăia de localnici, s-ar fi dus la ei imediat. Ecourile glasurilor lor ar fi răsunat de-a lungul pârauului ca ferăstraiele ori ciocanele, însă dinspre apă nu se auzea nimic decât o pasăre splendidă, fără nume, ce părea că nici nu respiră – penaj negru, piept portocaliu – zburând la două degete deasupra vadului. Bunica lui ar fi știut ce este – știa numele tuturor lucrurilor, heteroptere, molie Atlas. Îți arăta o albină moartă cu lupa. Bunica lui îl iubea, îl mângâia pe creștet, era mereu lângă el și continua să traverseze lacul înot, cu inima făcută bucăți, așa cum spusese Jed Schitcher.

După ce a trecut de vad, drumul a devenit abrupt și crâncen precum criminalii, însă el nu avea de gând să se întoarcă. În curând, a ajuns la platoul unde brazdele săpate în pământ se pierdeau în iarba cenușie și țepoasă, printre copacii înnegriți de incendiu.

Când fusese spălat cu furtunul pe peluza din Seattle, apa îl izbise cu forță, ca niște pietre. Ea nu era mama lui. Ea doar privea. Avea chipul mult prea lătareț. Pielea îi era prea măslinie și, dincolo de mirosul prăfos de iasomie, răzbătea uneori un altul, cu iz de caisă.

Probabil mergea de vreo oră, s-a gândit, și totuși i se părea că nu ajunsese prea departe. Când a auzit o mașină venind dinspre orașul de țărănoi, a fost întâi încântat, însă apoi s-a suit pe malul uscat și s-a ghemuit în tufiș, ascunzându-se. Acum drumul era pustiu, după care, o secundă mai târziu, s-a umplut de albastru

strălucitor – un automobil nou-nouț trăgând după el o remorcă și ridicând în urmă-i un nor de pulbere trandafirie.

Când mașina a virat la cotitură, el s-a întins pe solul plin de măracini și a simțit pietricelele care i se lipeau de obraz și de stomac. Mașina s-a oprit și a așteptat, șuierând încetisor, ca pentru sine, foarte aproape de el, sub debleu. Apoi a pornit din nou târându-se, izbindu-se de un șanț parșiv de pe marginea drumului. Când zgomotul motorului s-a stins, tăcerea s-a lăsat imensă și nemișcată precum apa unui lac, așa că a putut să audă cât se poate de limpede coțofanele și păsările maronii, negre și galbene, de mărimea pituliceii.

S-a deschis o ușă, apoi s-a închis la loc. Îl vedea acum pe șofer – la o distanță de aproximativ o sută de metri, nu era un localnic, ci un țărănoi cu lentile de ochelari de grosimea sticlelor de răcoritoare și părul lipit de cap cu ulei, pe căpșorul mic și sfrijit de babalâc. Gâtul îi ieșea subțire din guler și își tot băga nasul în față, de parcă amușina. Apoi s-a pișat cu foarte mult zgomot, ca un om de la țară.

Țărănoii din Sullivan County aveau cămăși cadrilate și șepci de baseball cu DIESEL nu știu cum pe frunte. Țsta nu era așa. S-a mai plimbat puțin prin jur. Apoi a îngenuncheat pe pământ. Băiatul a simțit că-l ia cu răcori la ceafă. Atunci a auzit un ferăstrău care tăia ceva.

Bărbatul a muncit cam o oră. O dată, s-a oprit și a fumat o țigară. Altă dată, a băut ceva.

O dată a zis: Sfântă Fecioară!

Pe brațele băiatului se urcau furnicuțe negre enervante. Le-ar fi omorât, însă nu avea nici un rost. Soarele a intrat în nori, făcând totul să fie de un verde mort, negru incendiat, argintiu pătat. Băiatul s-a ridicat cu mare grijă și a început să-și croiască drum prin tufișurile scunde și veștejite, intenționând să se bage iute în spatele crestei, după care să pornească iar mai departe pe drum.

He-ei! Strigătul a spart tăcerea, un sunet îngrozitor.

Bărbatul își dusesese mâinile la ochelari, prefăcându-se că are un binoclu.

Salut, tinere, a strigat.

Băiatul a mărit pasul, înveșmântat într-o haină țepoasă de frică. Vino aici, jos, a zis bărbatul.

L-a auzit pe bărbat tușind și cățărându-se pe mal ca să-l prindă. Atunci a fugit și s-a ascuns după creastă. A luat-o în stânga copacilor cu pene de dinozaur – salcâmi —, încercând să nu facă să trosnească rămurelele sub pașii lui. I-a auzit mult timp răsuflarea, însă pe la poalele crestei aceasta a amuțit și până și oceanul înalt al arborilor melancolici a rămas încremenit.

Fusese convins că știe încotro se îndreaptă, însă drumul nu se afla acolo unde se aștepta el să fie. Dacă s-ar fi născut în Australia, ar fi știut cum să refacă traseul înainte de a muri, însă el era din New York și în fața lui era o trecătoare lungă săpată în stâncă uscată, la capătul căreia se vedeau niște câmpuri cu trestie de zahăr și niște stâlpi înalți de tensiune.

Era sigur că a mai văzut stâlpii ăștia și trestia de zahăr, și atunci i-a venit ideea și a știut ce trebuie să facă.

Dial a adormit strânsă ghem în pat, singură cu ciocanul, cu perna jumulită și plasa de țânțari trasă ca un vâl peste genunchii ei goi, de tâmplar. Când s-a trezit, băiatul era la câțiva kilometri de casă. Ea n-avea nici cea mai vagă idee despre asta, dat fiind că dormise până la acel ceas al după-amiezii când soarele fierbinte cade direct pe acoperișul de tablă, încălzind-o până când s-a smuls furioasă din cuiele bătute de hipioți. Bang – acoperișul a explodat. Cine ar fi știut că lucrurile fără viață pot scoate astfel de strigăte.

Când a deschis ochii, l-a văzut pe Trevor Dobbs, care stătea în picioare tăcut, lângă patul ei. S-a gândit: A venit să-mi spună că băiatul o să stea cu el. I-a privit zâmbetul, gândindu-se că el n-are nici cea mai mică idee cât de crud e sau ce a distrus. Părea să-i fie răcoare și nu era transpirat, în toată zăpușeala asta apăsătoare, un măr englezesc pătat, dar sănătos.

O muscă și-a făcut loc înăuntrul plasei. Când a început să i se plimbe pe gât, a omorât-o.

S-a gândit: A venit să ia hainele băiatului.

Vor să stea de vorbă cu tine, a spus el.

FBI, s-a gândit. Se așteptase la asta.

Trevor a dat deoparte plasa de țânțari și ea l-a lăsat să-i ia mâna, de parcă ar fi fost o invalidă. Dial avea gura uscată ca iasca.

Sunt vecinii tăi, a zis el. Trebuie să vorbești cu ei. Dacă ei se opun, vânzarea îi nulă. A zis *îi nulă* cu blândețe.

Vorbele lui au creat confuzie în mintea lui Dial, care a început să se întrebe dacă FBI-ul are temeii legal pentru a interveni în asemenea situații.

Vecinii tăi, Isuse. Despre cine ai crezut că e vorba?

Așa că ea a fost de acord să se vadă cu vecinii, însă ca o prizonieră cu mâinile legate la spate, pășind în urma sălbăticiunii ciudat de grațioase, cu pantaloni albi de pijama lăsați. Au traversat iarba înaltă, apoi drumul, au coborât spre pârâul cufundat în umbră și apoi au luat-o pe unde apa era mai mică, iar Trevor a sărit cu lejeritate de pe un bolovan pe altul, în fața ei. Copiii făcuseră diguri, aliniind pietrele într-un soi de monumente funerare care au făcut-o să se oprească pentru a-și trage sufletul.

Pârâul se afla la doar treizeci de metri în fața cabanei, însă nu venise niciodată singură aici. Nu-i arătase niciodată aceste locuri băiatului, înainte de a-l pierde în favoarea lui Trevor Dobbs. Erau colțișoare cu mușchi răcoros și umed, care au întristat-o. Firește, era din cauza tatălui ei. Lui i-ar fi plăcut foarte mult asta, un locșor verde, umed și pestriț. Era din Samos, o insulă cu o parte verde și una uscată. Într-o parte piersici, în cealaltă preoți. În New England, își găsisse o casă care mirosea a mușchi și alergase prin tunelele de frunze cu copoi și pușca lui. Vânașera iepuri împreună.

Remus Creek era un paradis cu toate varietățile posibile de ferigi, cu palmieri, plante târătoare cu piele ca de pui de elefant, cu apă foarte puțin adâncă, însă atât de limpede, încât micile pietricele străluceau roșii și galbene prin cenușiul curgător. Bietul tata.

Au ajuns la un pâlcc de copaci inundați, eucalipti înalți și subțiri cu scoarță lucioasă alb-verzuie și acolo, în fața lor, se aflau fundațiile pe care se înălța terasa putredă cu lemn denivelat; când l-a urmat pe Trevor pe treptele late de lemn, i-au venit în minte piramidele din junglă, aztece, mayașe, lăcașurile unde aveau loc jertfele.

Localnicii o așteptau așezați în semicerc, și Trevor s-a dus să se așeze la un capăt, lângă Rebecca, lăsând-o pe Dial singură, cu ochii mijiți în soare.

Rebecca a spus: Avem o regulă, și în aceste trei cuvinte Dial a simțit gustul amar și plin de fier al disprețului pe care aceasta îl avea pentru ea.

Dial nu a răspuns, dar a văzut că nici măcar Roger cel chipeș nu îndrăznește să i se uite în ochi. Fata cu piept de subnutrită își făcea de lucru cu degetele de la picioare.

Rebecca a zis: Știi la ce mă refer, Dial. În timp ce vorbea, se uita într-o parte, spre Trevor. Dial s-a gândit din nou: Se culcă cu el.

Da, a spus Dial, ai zis că aveți o regulă.

Referitoare la pisici.

Da, mi-ai mai zis asta.

Da, și tu ai zis că un anume avocat ți-a zis să nu-ți faci probleme, însă el se înșela, Dial. Recunoaște că s-a înșelat, a spus Rebecca. I-a întins o scrisoare.

Dial a dat din cap către scrisoare, însă n-a făcut nici o mișcare pentru a se apropia și a o lua. Se gândea: Nu pot să accept așa o idioțenie. N-am de gând s-o accept. Se mai gândea și la băiatul care alesese să trăiască sus pe deal, cu Trevor. Avea să-i dea hainele din casă, de parcă ar fi murit, fără să lase nimic în urma lui, nici măcar o jucărie de plastic, care să-i frângă inima. S-a gândit: Ba trebuie s-o accept. Apoi s-a gândit: N-o să fie nici pentru prima, nici pentru ultima oară – asta am ajuns.

Și ce vrei să fac? A schițat un zâmbet chinuit.

Să scapi de pisică.

Înțeleg că nici unul dintre voi n-o vrea?

Ha-ha, a zis Rebecca.

Nimeni altcineva n-a scos o vorbă, însă Rebecca s-a ridicat și a coborât de pe platformă, cu fundul ei gras tremurându-i în pantalonii de bumbac. O clipă mai târziu, s-a auzit cum se trănțește o portieră de mașină și, când Rebecca s-a întors, Dial l-a auzit pe Buck. Acesta a fost adus pe terasă, prizonier într-o cușcă de metal.

Rebecca a întins cușca și Dial a luat-o.

Buck mieuna de ți se rupea sufletul.

Știu că tu crezi că e o cruzime, a spus Rebecca, dar având în vedere faptul că e un criminal...

Dial citea tăblița cu numele firmei producătoare, inscripționat pe cușca cea grea. FERAL – TRAPPA. A pus-o jos și a deschis ușița de sârmă, și înăuntru a văzut gurița rozalie a lui Buck tânguindu-se. Acesta s-a ridicat și s-a așezat din nou. Avea lăbuța din față prinsă într-un soi de capcană pentru pisici.

Feral, a zis ea.

Înseamnă sălbatic, a zis Rebecca. Pisica sălbatică e declarată specie inferioară de către Legea de Protecție a Proprietății.

I-ai zdrobit nenorocitul ăla de picior. Nu e sălbatică. E pisica fiului meu.

Nu e fiul tău, a spus Rebecca.

Dial s-a uitat la Trevor, care și-a ferit privirea. A pus cușca jos, a ridicat încetișor brațul cu arc al capcanei și l-a adus pe Buck la lumină. Acesta a țipat și zgâriat-o cu gheruța pe braț.

L-ai făcut zob. Știi bine că asta nu se mai vindecă.

E o ea, a spus Rebecca.

Dial a rămas în picioare pe platformă, sub cerul violet aprins. Idioți care trăiți într-o capsulă a timpului, s-a gândit. De ce dracu' nu luptați și voi pentru un lucru cu adevărat important?

Nu ești în stare să ai grijă de pisica asta, a spus Rebecca. Nu ești în stare nici măcar să ai grijă de copil.

Însă Dial chiar era în stare să aibă grijă de Buck. Era singurul lucru pe care știa să-l facă. Dacă împuști un iepure sălbatic, îl găsești adesea rănit, chinându-se. Îl ridici repede, îți potolești bătaia inimii, îi frângi gâtul. Și ai terminat.

A rămas acolo, în fața lor. A făcut-o rapid. Câteva secunde mai târziu, Buck era o blăniță caldă și moale în mâinile ei însângerate.

Du-te și uită-te la Walt Disney, i-a zis Rebeccăi.

Le-a întors spatele și a coborât de pe platforma aztecă, trecând printre eucaliptii inundați, apoi a luat-o în josul pârâului umbros, presărat cu pietre și diguri. Plângea în tăcere, pentru sine. A găsit o lopată în grădină, l-a dus pe Buck în adâncul pădurii tropicale și acolo, în fața cabanei abandonate cu gargui de piatră, a făcut o groapă, tăind printre rădăcinile albe, proaspete și rănite, l-a așezat în pământul negru, fărâmicios și l-a acoperit.

N-a zis nici o rugăciune, tovarăși. Dragă tată, asta a fost tot.

Când băiatul avea patru ani, și probabil că și înainte de asta, bunica Selkirk îl ducea la Muzeul Guggenheim și-l punea să alerge în josul rampei în spirală, așa cum – spunea ea – intenționase arhitectul, Frank Lord Right. Așa înțelesese băiatul că îl cheamă. Bunica îl amintea și ea ori de câte ori era posibil. Ce bine, spunea ea. Frank Lord Right nu construia Golgota, zicea, n-a vrut să ne chinuim ca el către propria noastră crucificare. Apeși butonul SUS de la lift, zicea bunica lui, și apoi fugi ca vântul.

Se pare că avusese de trei ori probleme cu paza – el uitase asta, însă își amintea cât se poate de limpede de cearta bunicii cu paznicul scund, de culoare, după ce ea mângâiasă cu ambele mâini capul lui Brâncuși. Paznicul a zis: Vă rog, faceți un pas înapoi, după care bunica a pus să fie chemat cineva de sus și până la urmă ea a fost singura persoană din New York căreia i s-a permis să atingă capul.

E artă, i-a spus paznicului, care o ura fiindcă era boemă, așa zicea ea.

După care a zis: Paznicul ăla nu-și putea închipui că Brâncuși a fost prietenul meu. Istoria avea să dovedească faptul că afirmația ei nu avea nici o bază reală, însă nu are nici o importanță. A atins creștetul băiatului exact așa cum atinsese și capul sculptat de Brâncuși, mulându-și palmele perfect pe forma lui. Îl iubea. El o simțise din plin, știa cât se poate de limpede cât de prețios e pentru ea. Și ei îi plăceau mirosurile, ca și lui, în permanență trăgea cu nesaț în piept mirosul de sare și moarte din alge, apele lacului, levănțica uscată și fărâmicioasă. Avea nasul mic și drept. Era cel mai bun „instrument“ al ei, așa zicea. Se întindeau amândoi pe

sofaua din odaia cea mare de la Kenoza Lake și ea adormea, iar băiatul stătea cu mâinile pe genunchi și își dorea ca ea să continue să respire, să-i simtă parfumul de martini în serile de vară, pe vecie, într-o lume fără de sfârșit.

Băiatul cunoștea numele mirosurilor, însă opinia generală era că „marele său dar“ era „inteligența lui vizuală“. Aceasta i-a fost descoperită într-o sâmbătă de iarnă, când la Guggenheim aveau loc anumite *activități*. Băiatul nu a putut să se fofileze de la aceste *activități* și a fost forțat să dea ascultare unei broșuri care conținea o mică secțiune dintr-un tablou de Jackson Pollock. Bunica a zis că trebuie să descopere cu care dintre cele trei Pollockuri pe pe pereții muzeului se potrivește respectivul fragment.

Când lui i s-a părut că e foarte simplu, ea l-a privit atât de mândră, că el a știut imediat că a făcut un lucru bun. Ai ochiul familiei Selkirk, a zis ea.

În timpul săptămânii, s-a întors la muzeu cu prietenele ei pomădate de la Uniunea Vorbitoarelor-de-Engleză, ca să vadă dacă pot și ele să facă acest lucru. Însă ele nu i-au putut egala nepotul. De doar patru anișori.

Nimic din toate astea nu îl ajutase vreodată în vreun fel pe care să-l înțeleagă și el.

Când a văzut liniile de înaltă tensiune și plantațiile de trestie de zahăr și și-a croit drum prin defileul îngust, nu avea nici cea mai mică idee că tufișul australian e acoperit de cruste, încrețit, împăturit în sine, cu creste lungi și cenușii și bucațele cu dungi strălucitoare acolo unde pământul încercase să se rupă în jumătate, sau că e ca o furnică temerară ce-și croiește drum prin meandrele unui tablou de Jackson Pollock fără hartă. Nu cunoștea povestea copilului pierdut sau a nevestei văcarului și a ajuns la capătul trecătorii sărind de pe o stâncă crăpată pe alta și, când nu a mai văzut drumul din față, a început să-și facă sumedenie de griji, în principal legate de cum o să se întoarcă el la Kenoza Lake, însă nici măcar o clipă nu i-a trecut prin minte că ar putea pieri aici.

I-a intrat în mână un ghimpe, care i s-a rupt în piele și s-a zgâriat pe obraz, însă, când a intrat în pădurea de pini lipsită de

viață de la capătul defileului, a pornit fără nici o ezitare prin tăcerea înfricoșătoare către drumul alb și uscat.

Ieșind iar în soare, a înțeles că, dacă o ia spre stânga ajunge la Yandina, însă a cotit-o spre dreapta, avântându-se și mai tare în inima desișului, luând-o cătinel pe drumul pustiu pe care și-l amintea din ziua de după furtună. Ceea ce atunci fusese drept și alunecos era acum tare și colțuros, și creasta și făgașele săpate de roțile camioanelor se preschimbaseră acum în nori de praf, ca niște suflete moarte ce se ridicau în mici fuioare și se evaporau în neant.

Puțin mai departe, în mijlocul plantației, păzită de un gard de sârmă ghimpată, era o căsuță cu o mică grădină de flori în față. Era zugrăvită în verde smarald, iar acoperișul într-un roșu ruginiu. La poarta veche se afla o femeie bătrână și grasă, cu un șorț cu flori și un dres care arăta prăfuit pe picioarele ei zbârcite. Avea fața rotundă și blândă.

Femeia i-a dat binețe și l-a întrebat dacă nu vrea un pahar cu apă să-și mai spele puțin plămânii de atâta praf. Oamenii de aici vorbeau foarte ciudat, cam ca hobiții, poate.

El a zis că ar prefera un pahar de lapte.

Vrei și un bicky?

Băiatul n-a știut că un bicky înseamnă un biscuit și a zis că nu.

A așteptat la poartă, uitându-se la albine, care dădeau rotocol miezului negru al macilor și, când femeia s-a întors, a băut laptele.

I-a mulțumit și i-a zis că trebuie să plece.

Ea l-a privit cum se îndepărtează, fără să spună nimic, și, după ce mersese o vreme, s-a gândit că ea ar fi putut spune cuiva în ce direcție o luase. De nimic nu era în stare, cum ar fi zis bunica lui. Așa că s-a întors la poartă și la femeia care încă se mai afla acolo, cu paharul gol în mână.

Scuzați-mă, a zis, orașul e în direcția asta?

Mergeai în direcția greșită, a spus ea. Știam eu.

El a zis: Vă mulțumesc, doamnă. A pornit spre oraș până când ea nu l-a mai putut vedea, după care a tăiat-o iar prin pădurea de pini și s-a întors pe covorul tăcut și sinistru, ajungând în spatele casei și cotind-o iar spre drum abia când ajunsese dincolo de raza ei vizuală. De-acum era pe cont propriu.

A ieșit dintre pini în locul unde drumul se bifurca. Cunoștea traseul abrupt și înfricoșător numit Bog Onion. Jos, la capătul acestuia, era locul unde se afla punga albastră de plastic.

Vă rezolvă mandea, și-a zis.

Mașinile incendiate și buștenii de foc tăiați îi arătau limpede încotro trebuie s-o apuce și a intrat în tufiș exact în același loc în care Trevor își croise drum cu un machete. Tăieturile făcute erau acum cenușii și arbuștii păreau morți, însă pe unii dintre ei dăduseră frunze noi și aveau spini mici și roz, plăcuți la atingere, ca o limbuță aspră de piscică.

S-a avântat prin hățiș, apoi prin marea de ferigi în formă de oase de pește, înalte până la genunchi. A înaintat către coama dealului până când a găsit malul de pământ roșiatic și zgrunțuros, copacul căzut cu rădăcini încrustate cu pietricele. Și-a dat jos tricoul ca să simtă dacă i se urcă vreo furnică-buldog pe spate și a ținut privirea în jos cât a mers pe bușteanul căzut. A sărit așa cum sărise și data trecută.

A pășit prin mlaștină și a simțit noroiul infiltrându-i-se printre degetele de la picioare, s-a aplecat, a făcut o gaură cu mâinile și a băut apa, care avea miros de scoarță de copac, de mure, de frunză de lantana și de pământ. Știa ce se află în spatele lui, în scobitura copacului căzut care ieșea din mal asemenea unui tun – se vedea un pic, o bucățică mică din ceva albastru, bine îndesat înăuntru. S-a suit pe trunchi și și-a băgat capul în gaura întunecoasă, în lemnul dulce și putred, îngălbenit. Și-a vârât pumnul pe după punga alunecoasă și a tras de ea până a dislocat-o și aceasta s-a desprins, butucănoasă și mult mai grea decât se așteptase. A aterizat pe pământ, cu o bufnitură surdă.

A așteptat cu mâinile încrucișate în față, cu urechea ciulită, încercând să audă ce se ascunde dincolo de gemetele copacilor. Apoi a târât punga cât a putut de departe în pădure, de parcă ar fi fost un aliment pe care voia să-l mănânce fără să-l vadă nimeni. După ce a dezlegat-o la gât, și-a băgat mâna înăuntru și a scos tot ce a găsit acolo. Și-a băgat fișicurile în chiloți. Nu s-a grăbit, însă nici nu le-a numărat, și și-a împachetat bancnotele alunecoase și tăioase în jurul mijlocului și fundului, străduindu-se să

le aranjeze în așa fel încât să nu-i lovească penisul, indiferent cât de mult ar fi avut de mers.

În mai puțin de patru minute, îndesa deja la loc punga albastră în trunchiul de copac. Când a ieșit din nou în luminișul din apropierea mașinilor, ciorile țipau una la alta în umbra tot mai întinsă a amurgului, iar kukaburele¹ zburau din pom în pom, marcându-și teritoriul. Astfel avertizat, și-a văzut de drum.

---

¹ Kukabura (*Dacelo gigas*), pescăruș verde de talie mare, care trăiește în Australia și care emite un țipăt strident și tare, ce seamănă cu un râs.

Dial a terminat cu îngropatul lui Buck. S-a șters pe față cu dosul mâinii și a bătătorit bine pământul de deasupra lui. Papagalii fâlfâiau din aripi în ultima geană de lumină, cât niște purici de circ pe creasta colțuroasă. Băiatul era acolo sus cu Trevor, pierdut pe vecie, așa credea ea.

Jos, în vale, apăruseră deja țânțarii. Îți simțeau gazele emanate de corp de la treizeci de metri.

Ce gaze, Dial?

Acidul lactic. Dioxidul de carbon.

Doar că lângă ea nu era nimeni care s-o întrebe asta. Nimeni căruia să-i pese vreun dram ce gândește ea.

Tatăl ei era mort. Băiatul plecase. Buck era mort și îngropat. A traversat covorul de frunze putrede al pădurii tropicale și a găsit dușul în umbra tot mai întunecată de sub cabana în care dormeau. S-a gândit: Am cumpărat o magherniță, dar măcar am apă caldă la discreție.

Apa de duș era ca o promisiune, îi scălda trunchiul lung al trupului alb și însingurat, răcindu-se într-o băltoacă în jurul tălpilor ei respingătoare. Cel puțin, așa le considera ea. Odată, demult, fusese și ea iubită. Îl întâlnise pe tatăl băiatului în locuințe sigure din patru orașe diferite. Făcuse baie cu ulei de trandafir. Îi fusese adusă așa cum îi e adusă o prințesă mirelui său, de către servitori de încredere cu Volkswagenuri, pe scările din spate ale unui turn care era acum o magazie. El îi sărutase gambele și bolta picioarelor. Chiar și atunci când luase o boală de la el, i-o trecuse cu vederea, el era un bărbat, un soldat aflat în război, un rege.

Fusesse o zeiță de un metru optzeci, o proastă. Cine și-ar fi putut-o imagina devenită atât de mică și de insignifiantă, suferind din dragoste din cauza unui puști.

Abia după ce a oprit dușul a fost în stare să mai observe și altceva în afară de propria ei durere clocotită, ca o oală cu spaghetti pe foc. Primul țipăt al pisicii amușise deja. A doua oară însă îl auzise cât se poate de limpede, și inima a început să-i bubuie nebu-nește, un șoc electric uriaș care a făcut-o să i se ridice părul în cap.

A rămas așa goală în apa făcută băltoacă, amestecată cu spumă. S-a auzit un foșnet. Apa se prelingea de pe ea. Nici măcar nu aprinsese lampa din cabana cea mare, însă, când l-a auzit din nou pe Buck, a fugit în pădure. Încă mai era suficientă lumină ca să vadă că mormântul era exact așa cum îl lăsase. Era prea puțin adânc, o știa. Dacă ar fi fost în Massachussets, ratonii sau câinii l-ar fi dezgropat și l-ar fi târât după ei în noapte. Oare ce animale erau pe aici? Nu urși, asta era tot ce știa. Țânțarii își înfigeau trompele minuscule în pielea ei. A tras după ea bucata cenușie de piatră sculptată grosolan din fața cabanei părăsite și a așezat-o deasupra pământului reavăn și negru.

Lady Macbeth. La indigo.

A fugit în cabană cu picioarele pline de noroi și frunze moarte lipite de tălpi, însă gândul de a se curăța de mizerie era la fel de departe de ea acum ca atunci când avea șase ani și era îngrozită. Buck a mai mieunat o dată. Ea a început să scâncească încetișor. A găsit chibriturile Redhead și propanul s-a aprins cu un huruit alb, luminându-i pielea goală, în toată spaima și slăbiciunea ei. Lângă duș era o salopetă, însă era mult prea înnebunită de frică pentru a se întoarce iar acolo și a se atinge în treacăt de frunzele bananierului.

Și-a pus pe ea vestonul militar din stofă aspră al lui Adam. Nu era războiul lui, dar nici al ei. A făcut lampa mai mică și s-a așezat afară, în umbra verandei din față, unde putea sta de veghe, pentru a vedea cheștiile negre și nedeslușite pe care avea să i le aducă noaptea.

Omorâse pisica, îi luase viața pentru a sublinia un punct de vedere, a câștiga o dispută. Era: Spală-te pe mâini, pune-ți cămașa

de noapte, nu mai fi așa de palidă. A ascultat geamătul stafiei până când acesta s-a oprit, lucru care s-a întâmplat destul de curând, însă tot nu exista nici o șansă să ațipească.

S-a urcat în patul suspendat și s-a cuibărit printre pledurile artizanale și șaluri. Miroseau a băiat. N-a putut să adoarmă din cauză că se gândea la el, însă abia la crăpatul zorilor, când a auzit pisica mieunând din nou, a avut revelația că trebuie să fie și alte pisici prin zonă și că îl omorâse pe adorabilul și jucăușul Buck în zadar.

S-a foit și s-a sucit până când a auzit mașina coborând dealul lui Trevor.

Cu ochii lipiți și capul greu, a coborât cu dificultate scara și a fugit să-și ia salopeta îmbibată cu rouă, iar apoi, auzind bubuitul și zăngănitul mașinii în clipa în care a început să se lovească de șanțurile uscate ale drumului, a alergat în josul dealului, drept prin iarba netăiată, cu firele ca niște pene. A auzit izbitura, când motorul s-a lovit de stânca galbenă, după care a sărit de pe debleu drept în fața mașinii ce venea spre ea.

Cu farurile stinse.

A ridicat mâinile sus în aer și a privit mașina alunecând spre ea, scăpând la mustață de atingerea roților din față, în timp ce botul aburit al acesteia se avânta printre tufișurile de mure.

La volan se afla Rebecca. Prima persoană pe care a văzut-o a fost Trevor, însă nu-i păsa nici cât negru sub unghie de nici unul din ei. A deschis larg portiera din spate.

Unde e?

Nu era nimic acolo decât o beznă ireală și strălucitoare, niște pungi negre de plastic. Le-a pipăit și și-a închipuit imediat că sunt bucăți tăiate din gardul viu, pe care le duc la gunoi.

Unde e?

Dă-i o palmă, a spus Rebecca. E o nenorocită de spioană.

Unde e?

Cine să fie?

Unde-i fiul meu? a răcnit ea, și glasul ei a reverberat cu ecou în toată valea traversată de pârlăieșe.

Taci, a zis Trevor. A apucat-o de umeri. Stai cuminte.

O priveau amândoi destul de ciudat.

Unde e? a întrebat ea.

E cu tine, a zis Trevor.

Ba e cu tine.

Atunci a început să urle cât o țineau bojocii. Era dincolo de ea, dincolo de orice pregătire sufletească și înțelegere.

A dat-o în bară rău, a zis Rebecca, și s-a înapoiat la mașină. A aprins farurile, a început să dea cu grijă cu spatele și a întors.

Nu pleca nicăieri, i-a spus Trevor lui Dial. Își pusese mâinile cărnoase pe partea superioară a brațelor ei. Stai aici.

S-a întors în mașină și a trântit portiera atât de tare că a durut-o, iar Rebecca, cu țățele ei mari și picioarele ei păroase, l-a dus pe Trevor înapoi sus pe deal, lăsând-o pe Dial singură, să se aline cu pulberea albă și argiloasă ridicată pe drum, ce i s-a așezat în păr, făcând-o să pară că purta un fel de perucă dată cu talc. Pisica a mieunat. Ziua cea pustie începea.

Băiatul descoperise două dintre secretele lui Trevor, însă știa că acesta ascundea cutii în cutii în cutii. Trevor nu avea încredere în bănci, însă avea conturi, în Sydney, Lismore, Tweed Heads. Nu era în stare să-și găsească mâna stângă cu dreapta. Plămânii lui nu-i cunoșteau inima. Avea tot soiul de ascunzători neștiute decât de el – bani canadieni puși sub cheie în gări, lire australiene ieșite din uz, un pachet de dinamită-gelatină legat într-o țevă de beton îngropată în pământul lui. Explozibilul atârname acolo vreme de două sezoane umede, astfel încât izolirbandul se răsucise și pachetul atârna într-un echilibru precar, însă încă mai existau niște sârme ce duceau către debleul de argilă roșie și zăceau ascunse în tufiș, ca două vipere mortale, dedesubtul frunzelor căzute. Trevor avea un piston-plonjor ascuns între căpriorii bârlogului. Era un om al tainei, însă atât de încântat de taina lui, că a simțit nevoia să i-o împărtășească băiatului.

Trevor era audiovizual, el spunea asta. Avea Apocalipsa pe casetă. Nu știa să scrie și să citească, însă își putea imagina sfârșitul lumii mai bine decât un profesor universitar, ca și ciclonul care ar rade de pe fața pământului Noosa Heads și o mașină de poliție cu cele patru roți aruncate doi metri în aer de dinamita-gelatină. Își umfla obraji și apoi își depărta mâinile și se făcea că aruncă. Îi provoca băiatului coșmaruri – foc, arme negre și ascuțite, trunchiuri de copaci arzând ca niște fitile de praf de pușcă în noapte.

Uneori, Rebecca era prietena lui Trevor.

Oare și Rebeccă îi era teamă de Trevor? Poate, se gândea băiatul, sigur îi era, nu se putea să nu-i fie. Cine ar fi vrut să știe ce știa Rebecca, adică traseele, cabanele, adăposturile improvizate,

fiecare plantă de marijuana ascunsă precum cadavrele îngropate în tufiș? Rebecca și Trevor se duceau împreună la tufișul nemarcat, așa spunea Trevor, iar curelele rucsacului le tăiau umerii goi. Băiatul îi văzuse cărând la greu în spate îngrășămintele împuțite, sânge și oase. Știa că Trevor e orfan, deci e invizibil la infraroșii. Nici măcar spionii din cosmos nu-i puteau vedea adevărata ocupație.

Casa Rebeccăi se afla la poalele dealului, vizavi de țeava de beton și de explozibil. Trevor îi făcuse un pat. Îi pusese jgheaburi pe acoperiș.

Stătea culcată, în așteptare, aproape de capătul aleii lor de acces, urându-l pe Buck, urându-l pe Che, urând-o pe Dial pentru că era americană.

Trevor, furibund și fără suflu, a găsit-o pe Dial zăcând ca un animal călcat de o mașină pe șosea, lângă aleea care ducea la casa ei.

Ridică-te, i-a zis, tot numai ordine și indicații, arătând spre mașina ei.

Condu, a zis. Nu pe aici, a zis. Pe aici.

Drumurile se întretaiau prin hățiș.

Ziua avea să se facă foarte curând fierbinte și umedă, însă deocamdată lumina era rece și tristă. Dial a rămas la volan, în timp ce Trevor a strigat către casele hipioților. Cele mai arătoase dintre acestea erau ca niște coconi făcuți din bețe lipite între ele, cele mai amărâte ca Buckminster Fuller, concepat de la Harvard, departe de locul ăsta.

Motorul Peugeotului horcăia, pompând otravă albă. Hipioții au coborât din cuibarele lor, păsări adormite cu păturile târâte după ei, egrete în perdeaua de ceață a fumului de eșapament. Ea s-a gândit: Unii dintre ei sunt absolvenți de facultate. Aceștia s-au uitat mirați la ea. Ieri omorâse pisica. Acum își pierduse fiul.

A plecat cu Trevor mai departe.

Fata cu piept de subnutrită a ieșit dintr-o casă oribilă, triumghiulară, a venit glonț la mașină și a bătut în geam. Dial a lăsat geamul în jos, fără să se grăbească. Când fata a îmbrățișat-o, era toată numai oase, caldă de la somn, mirosind a patchouli și a sărăcie.

O drujbă a pornit cu o tuse urâtă, care te zgâria la urechi. Cele două femei au așteptat în timp ce drujba și-a făcut treaba. În curând, au văzut cinci bărbați ieșind din tufiș, fiecare dintre ei

ducând câte un par proaspăt tăiat. Aceștia au pornit în șir indian în josul drumului, fără să arunce nici o privire spre mașină.

A întrebat-o pe fată ce fac respectivii.

Se duc să sondeze râul.

În tulburarea ei, Dial s-a întrebat dacă se duc să pescuiască. Fata cu pieptul slăbănog și-a pus mâna cu încheieturi uscățive pe brațul lui Dial.

Se duc să-ți găsească băiețelul, a spus.

Pentru ce sunt parii ăia?

Dial a zărit spaima transparentă dincolo de pistrui – spaima îngrozitoare a fetei, că va fi forțată să rostească numele acelui lucru cumplit care avea să fie făcut cu ajutorul parilor.

Se duc și la locul de scăldat, a spus.

Aha. I-a venit să se arunce iar la pământ, să se întindă în praf și să aștepte să fie strivită ori ucisă. Bărbații strigau către ei.

Ce strigă?

He-ei¹.

Nu, numele lui e Che.

Da, a zis fata, știm cum îl cheamă.

Dial recunoștea această compasiune plină de teroare. Privirea ei a înregistrat absență cele câteva semne ale industriei hiptote, stupi de albine, plante din pădurea tropicală puse în ghivece, la adăpostul umbrei. Când Trevor s-a întors la mașină, s-a așteptat să meargă la locul de scăldat, însă el i-a cerut să ridice geamul la loc și să conducă foarte încet pe drum. Auzea pietrișul mărunț lipindu-i-se de roți, un zgomot uns, ca de măcinat, și strigătul îndepărtat, cu ecou, la fel de ascuțit precum cuțitele: He-ei.

Când a ajuns la vad a oprit, uitându-se cu spaimă la apa revărsată în jurul cauciucurilor și la curentul ce o atrăgea către scăldătoare.

Urcă dealul, a zis Trevor. A scos capul pe geam, privind spre tufiș. Ce dracu' faci, nu te uiți în partea ta?

Acum, conducând în sus pe dealul abrupt, s-a uitat, și s-a mai uitat o dată când au început să se hurduce, în clipa în care au luat-o pe pământul cu făgașe întărite. Cu capul scos pe geam, Trevor

---

¹ În original, *coo-ee*.

a strigat și el: He-ei. Desișul ei se întindea nemărginit în față, până dincolo de raza lor vizuală, dincolo de speranță și iertare.

Au ajuns la un loc mai înalt de deasupra râului, aproape de capătul drumului, când Trevor a spus: Stop. Oprește motorul.

A strigat: He-ei.

Le-a răspuns un alt strigăt.

Firește că nu era Che. Nici vorbă să fie un băiat, însă cu toate astea ea a stăruit ca el să răspundă.

Trevor a părăsit mașina fără ca măcar să se uite la ea. A traversat în fugă platoul, desculț, sărind peste buștenii căzuți: He-ei.

He-ei, a venit răspunsul.

Nu e el, s-a gândit Dial, însă a părăsit mașina. O parcase pe un soi de faleză de deasupra râului. În orice altă zi, locul i s-ar fi părut minunat, însă astăzi era o scenă a groazei și, când au dat peste un bărbat cu mașină albastră și remorcă, s-a enervat că pierduseră vremea degeaba.

Să mergem, a zis.

Trevor i-a pus o mână pe braț și a vorbit cu bărbatul cu lentile groase ca sticla de răcoritoare și părul dat cu ulei, lipit de capul mic și sfrijit. Trevor a mângâiat-o pe umăr, atât de blând că aproape i-au dat lacrimile. Gâtul bărbatului era subțire și ieșea stingher din guler, și acesta își împingea nasul în față, amușinând. În palma caldă a lui Trevor, pielea de pe brațul lui Dial se făcuse ca de găină.

Bătrânul era un învățător la pensie, care venise să taie lemne pentru foc, pe care să le vândă în oraș. Îl văzuse pe Che. O, da, într-adevăr, a zis. L-a văzut foarte bine. Un băiat micuț, dar bine făcut.

Dial a făcut eforturi să nu se sperie la vederea mâinilor lui, cu încheieturile degetelor extrem de butucănoase.

Nu-ți face griji, mamă, a zis. Ea l-a lăsat să-i apuce mâna, era ca și cum ar fi intrat într-un sac mare și cald sau ca și cum ar fi atins-o Dumnezeu sau extraterestrii.

O să se întoarcă, a zis el.

Fusese mort. Acum era viu. N-avea să-i împingă nimeni trupul umflat, ca un cârnat alb, cu un par. A fugit înapoi la Peugeot atât de repede că, în clipa când a ajuns și Trevor, ea întorsese deja mașina.

Trevor s-a așezat pe scaun, dar a lăsat portiera deschisă, cu un picior afară pe solul argilos.

Să mergem, a zis ea.

El a privit-o cu un aer obosit, cu ochii mișiți. Care-i planul?

Ea a demarat furibundă și el n-a avut ce face și a trebuit să închidă ușa.

Deci care-i planul?

Nu exista nici un nenorocit de plan, în afară de faptul că ea nu se putea întoarce în vale, ca să se uite toți la ea ca la o nebună. Întrecuse deja orice măsură. Își omorâse pisica. Își omorâse băiatul. A cotit înapoi spre drumul principal, apoi a virat cu putere la stânga, spre Yandina, privind pe geam la arboretul sărmos și jupuit și, când au ajuns la Cooloolabin, unde drumul se bifurca din nou, nu a luat-o spre oraș, ci în direcția cealaltă. Nu suporta să se zgâiască cineva la ea. A trecut pe lângă casa unde băiatul băuse laptele. Nu știa că asta era drumul pe care venise, în urmă cu atât de puțin timp, cu bancnote de o sută de dolari cusute în tivul rochiei.

Întoarce aici, a zis el. Ea n-a recunoscut Bog Onion, însă a făcut ce i-a cerut, cu stomacul cât un purice la vederea drumului atât de abrupt și a prăpastiei aflate în imediata vecinătate.

Deodată, Trevor a ciulit urechile, ca un câine care simte ceva. Ce e?

El s-a aplecat în față și și-a lipit fruntea de parasolarul prăfuit, apoi a privit cu atenție în față și în părți.

Oprește, a strigat.

Ea a apăsat frâna și Peugeotul a încremenit unde era, apoi a început să alunece ca o sanie. O, Doamne, a zis. Ce e?

Însă Trevor era deja afară și alerga, împiedicându-se, în susul dealului. Ea a tras frâna de mână, însă aceasta n-a făcut față. L-a văzut în oglinda pătată cu scuipat pe Trevor cum ridică ceva de pe jos – ambalaj de bomboană, s-a gândit. El a sărit înapoi în mașina aflată în mers și i-a întins-o.

Ben Franklin. O sută de dolari SUA.

Ea l-a privit cu ochii mici.

Condu, a zis el.

Frânează ușor și continuu.

Dial a oprit lângă o carcasă incendiată de Volkswagen, cu găuri de gloanțe în jurul ușii, o epavă în perfectă consonanță cu ghemul de spaimă din stomacul ei. L-a privit în oglindă pe Trevor dându-se jos, înconjurând mașina și venind spre ea. Ce avea oare să-i fie el, binefăcător, ori ucigaș?

Când a ajuns în dreptul geamului ei deschis, el a oprit motorul și a înșfăcat cheile.

Hai, lasă-mă, a zis ea. N-aveam de gând să fug. Dar ce i-o fi venit să spună asta? Ce era în mintea ei – că Mafia vrea să se răzbune pe ea? Oare chiar așa era? A încercat să deslușească mesajul din ochii lui, însă el nu se uita la ea, ocupat să-i țină ușa deschisă, care arăta acum ca gaura dintre dinții lui.

Ar trebui să rămân aici, a zis, pentru orice eventualitate.

El a condus-o spre cărare, cea pe care îi interzisese să pășească data trecută. Mâna pe care i-o pusese pe braț nu era nici aspră și nici brutală, ci mai degrabă moale, ca și cum ar fi vrut să fie blând cu ea și să o protejeze, însă ea s-a gândit cu câtă tandrețe aduc pisicile prada în gură.

Oare furia lui avea de-a face doar cu suta de dolari? L-a urmat ca un miel prin lantana veștejită, ferigile șoptitoare, inertă, lipsită de orice voință de a fugi. Era un delincvent plin de draci, ce se cățara pe trunchiul orizontal al unui copac căzut și apoi s-a îndoit de șale ca un oposum, un dihor, un animal neașteptat de suplu și de agil, cu mușchi și tendoane bine reliefate prin piele. A tras afară punga albastră în formă de banană, arătându-și dinții înainte de a o lăsa să cadă, precum gunoiul într-o mașină de compactare, grăbit și cu violență, ridicând praful. A rupt o folie de plastic pătată

cu vopsea și o mână de punguțe de sendviș, de vreo șaizeci de grame. A îndesat punguțele în buzunarele lui de hoț din magazine și a aruncat folia în umbra albăstrie a copacului căzut. Vântul bătea în rafale puternice dinspre apus. Plasticul a tot fluturat până când el l-a fixat cu pietre și bușteni.

I-a susținut o clipă privirea. Ea nu știa cum să se uite la el. Pupilele lui erau ca niște vizoare. Vântul sufla și vârtejurile de frunze de eucalipt se învâртеau ca niște cuțite de argint deasupra capului ei.

El a îngenuncheat în fața pungii, a scos un pumn de bancnote și le-a vârat sub folia de plastic. Ei i s-a părut a fi un semn bun – dar de unde putea să știe ce să spere sau de ce să se teamă în neantul absolut și cumplit al acestei zile?

Își apăra avutul de vântul cel tâlhar, strălucitor și rapid, cât se poate de atrăgător cu trupul lui musculos și sălbatic. I-a dat un ultim fișic lui Dial și a arătat spre os, un os de vacă destul de mare ca să-i poată trage una zdravănă în cap cu el.

Pune niște bani australieni sub asta.

Mișto, a zis ea, cu inima bătându-i accelerat.

Americani, a zis, arătând spre doi bolovani galbeni spărți. Dolarii americani acolo.

Ea s-a așezat turcește pe folia de plastic, transpirând ca brânza topită. El a ridicat o bancnotă șifonată și stingheră de o sută de dolari, cea pe care o găsisese pe drum. A suflat o rafală violentă de vânt și plasticul s-a ridicat, iar genunchii li s-au acoperit de frunze ruginii. Undeva în depărtare, ceva s-a prăbușit sau a căzut.

Ce e?

Șșș.

El și-a dus un deget la buze și s-a întors cu fața către drum.

S-a ridicat și ea.

Stai, a șoptit el.

S-a cățarat pe malul mâlos, atât de repede, încât mai multe bucăți de pământ s-au desprins și au căzut pe folie. Ea a așteptat, cu ochii mai mult la cer, la albastrul ca din cărțile de basme, la viața lui de o frământare imperceptibilă.

El s-a întors iute.

Era el?

L-a privit cum împachetează restul de bani.

Ăștia sunt ai tăi, a zis, OK?

A fixat-o cu atâta intensitate, încât ei i-a trebuit ceva timp să-și dea seama că el îi întinde două pungașuri de sendvișuri pline cu bani. Dacă ai nevoie de ei, a zis, poți să vii aici singură să ți-i iei. Vorbea pe un ton egal. Nu e nevoie să trimiți un biet copil după ei.

Ei i-a luat mult până a înțeles la ce se referă.

Sunt ai tăi, a stăruit el. Ți-i păstrez eu. E mult prea departe să vină aici singur, fără însoțitor.

Chiar crezi că i-aș putea face vreodată așa ceva?

El a dat din umeri.

Ea a trebuit să se ridice în picioare, ca el să poată lua folia de plastic. Când s-a cățarat din nou pe mal pentru a ascunde punga, ea a așteptat.

El a zis: Vrei să speli banii?

Nu i-aș face niciodată așa ceva, a spus ea. Ce fel de monstru crezi că sunt? Vrei să zici că toate astea sunt din vina mea?

El a pornit înaintea ei, ștergându-și mâinile pe ceea ce ar fi trebuit să fie turul pantalonilor. Ea a rămas lângă Peugeot, în timp ce el a căutat întâi în caroseria uneia dintre mașinile incendiate, apoi sub alta. Nu putea suporta ideea că tocmai fusese acuzată de el.

Însă el a strigat, iar ei i s-a ridicat inima în gât și a fost lângă el din două mișcări, aliată lui sută la sută, ghemuită pe pietriș atunci când el a ieșit de sub Volkswagen, și toată mânia surdă și mocnită îi dispăruse ca prin farmec din ochi.

În mâna lui se aflau o a doua bancnotă de o sută de dolari și un avocado verde.

I-a întins avocado-ul – cineva mușcase din el, fructul era încă proaspăt, de un verde deschis și cremos. I-a arătat propriii săi dinți.

Urcă-te în mașină, i-a zis.

Ea a ascultat și, în secunda în care el i-a făcut semn fără să deschidă gura, a pornit motorul.

A băgat mașina în viteză și a auzit strigătul, corpul izbit de scaunul ei, și când s-a întors, l-a văzut pe Trevor cum ridică de

pe bancheta din spate o vietate-băiat ce se zbătea să scape. Era un băiat-cățeluș pe care-l ținea de ceafă, alunecos, plin de noroi, alb, cu brațele întinse și degetele de la mână răsfirate, cu fețișoara lui de băiat umflată de tristețe sau mușcături, cu ochiul stâng închis și gura deschisă.

Mașina s-a cutremurat și s-a zgâlțâit. Dial a sărit din ea din mers, a înconjurat în fugă botul letal, a deschis larg portiera din spate, l-a tras spre ea pe fugar, violent, de parcă ar fi tras un iepure dintr-o groapă, a lipit creatura tremurândă și urlătoare de pieptul ei.

Când Trevor s-a năpustit spre ei, n-a avut nimic care s-o protejeze de tumultul inimii lui rotofeie de orfan, de săculețul salin, mucilaginos și îngrozitor de durere, atât de mare că a plesnit și conținutul lui a explodat.

Așa că s-au adunat tustrei, într-o grămadă de trupuri murdare și suflete răvășite – Dial nu-și imaginase în viața ei că ar putea trăi așa ceva.

Dial a condus înapoi de la Bog Onion, timp în care motorul i s-a oprit de două ori. E evident, s-a gândit băiatul, n-a condus în viața ei până în Montana, cu nimeni. Nu avusese niciodată o armă, o rană, un fiu. Nu ți-a fost rece azi-noapte? a strigat spre el.

Îmi trece, a zis el, și a ascultat-o cum încearcă să facă o glumă pe ideea rece-trece. Însă n-a râs.

De pe platou, au traversat prin pădurea de pini și el nu le-a spus că fusese în casa bătrânei, în toiul nopții. Casa aia. Cea de acolo. Dial se uita la el prin oglinda retrovizoare, însă băiatul și-a păstrat secretul bine închis în inimă. În bezna adâncă, se strecurase pe ușa din spate. Putuse și, prin urmare, o făcuse. Se așteptase ca înăuntru să fie cald și plăcut, însă, odată intrat, se speriasse atât de tare, că nu fusese în stare să-și miște nici măcar degetele de la picioare. Rămăsese în picioare în bucătăria negru-albăstruie și o ascultase pe bătrână sforăind. De-asta venise? Dacă da, fusese o mare greșală, pentru că, atunci când ea s-a oprit, a crezut că a murit. Cunoștea acest sentiment de la Kenoza Lake, când aștepta ca respirația bunicii să se audă din nou. Dă, Doamne, să nu moară acum. Se gândea adesea ce-ar face dacă și-ar găsi bunica moartă. Era cât se poate de speriat de asta, de cum va arăta ea. Bătrâna australiană a tușit. El și-a închipuit ochii ei mari larg deschiși și părul alb răsfirat pe pernă. Ea a mișcat ceva, poate un pahar. El a înșfăcat fructul de avocado de pe masă, crezând că e altceva. Nu avea timp de pături. A apucat din mers preșul de pe podeaua bucătăriei și a ieșit în fugă prin spate. A căzut un scaun. Preșul s-a prins. Ușa s-a trântit. Luminile din curte s-au aprins și el a fost cât pe aci să dea drumul preșului. În cele din urmă, l-a tras

după el în pădure, ca pe cadavrul unui urs în putrefacție. Apoi, a fost înghițit de pânțele nopții și a privit lung la gâtlejul ei arzând. Era un fugar. Nimeni nu-l putea vedea ori auzi. În curând, a sosit o mașină. Nu avea semnalizatoare, ci doar un radio dat tare. Când raza lanternei s-a înfipt în pini, s-a ascuns mai bine în adâncul pădurii. Poate că aveau de gând să-l lovească, așa cum preoții îl loviseră pe Trevor, cu bastonul sau cureaua. A târât preșul greu în inima nopții, până a ieșit dintre pini și a ajuns în desiș și, când s-a saturat de atâta căzut și de atâtea julturi la cap și pe brațe, s-a învelit în preș și, în cele din urmă, a adormit.

Preșul mirosea a grăsime râncedă. Ar fi trebuit să fie arestat, însă nu voia să se ducă la închisoare fiindcă furase banii.

A vomitat ceva verde.

Când s-a făcut destul de lumină ca să poată vedea în jur, și-a dat preșul la o parte de pe el și l-a îndesat în canalul de scurgere de sub Bog Onion. Avea în gură un gust de plumb de undiță și știa că, deocamdată, trebuie să pună banii înapoi. Fructul de avocado avea să rămână nemâncat. A pus banii la loc în pungă albastură, s-a strecurat sub Volkswagenul incendiat și a rămas acolo, moțâind. S-a trezit când a auzit Peugeotul coborând dealul.

Fusese prins, însă nimeni nu știa ce făcuse. Trevor s-a așezat în față fără să întrebe și băiatul s-a întins pe bancheta ruptă din spate, cu nasul lipit de pielea fierbinte, și mașina s-a zgâlțâit din cauza hârtoapelor de pe drumul ce ducea spre oraș. Au întors mașina în direcția văii și, preț de o fracțiune de secundă, soarele i-a luminat picioarele și gâtul. Drumul șerpuitor și plin de gropi a acoperit curând lumina și el a inspirat mirosul pielii crăpate a Peugeotului, care odinioară fusese o creatură ce avusese și ea copii. A fost izbit și rostogolit, până când au derapat pe pantă, drept spre vadul revărsat, unde, cu doar o zi în urmă, văzuse un pescăruș albastru-cu-portocaliu coborând ca un înger în calea lui.

Acum, copacii australieni s-au închis deasupra lui ca niște degete de maimuță și lumina s-a făcut verde, iar drumul era neted și nisp, astfel încât pneurile au început să fășâie. Nici măcar Dumnezeu nu-l putea vedea aici, ghemuit cum era ca o omidă pierdută în spațiu, plină cu o mazăgă verde, așteptând să fie zdrobită.

S-a auzit o lovitură în capotă. Apoi încă una în geam.

Rahat, a zis Dial.

În clipa în care mașina a derapat, a simțit cum îl împunge spaima și-a încremenit, de parcă pielea i-ar fi fost străpunsă de semințe țepoase, cu cozi de pene. Geamurile erau pline de trupuri, catifea presată, bărbi și piepturi.

Îi făcuse pe vecini să-i urască pe americani. Acum se năpustiseră cu toții asupra Peugeotului. Când s-a ridicat în capul oaselor, a văzut că erau zece, poate douăzeci de mașini, câteva VW pictate, alte câteva furgonete vechi și, în spatele acestora, se afla așa numitul loc de adunare, pe a cărui terasă suspendată cu dușumea denivelată se aflau localnicii.

În apropiere stăteau hipioți cu gura făcută pungă, ce țineau bucăți jupuite de copaci, din care încă mai curgea rășină. Au înconjurat mașina ca un roi de albine, erupând ca niște furnici-buldog dintr-un cuib. În Biblie, l-ar fi omorât cu pietre. A băgat mâna în buzunar și a împăturit bancnota de o sută de dolari.

Rebecca a tras-o pe Dial afară din mașină.

Când ușa din dreptul lui s-a deschis, el s-a chircit în celălalt capăt, de unde femeia cu pieptul de subnutrită l-a tras afară și, înainte ca el să apuce să zică ceva, i-a strivit obrajii de coastele ei duhnind a transpirație.

L-a văzut pe Trevor vorbind cu un bărbat cu un par. Era atât de mult zgomot și atâta agitație și toți copiii – pe unii dintre ei îi văzuse o singură dată, pe alții niciodată – l-au înșfăcat cu mâinile lor pline de negi, de pui de hipioți. O fetiță mucoasă, cu capul ca budinca, s-a lipit precum scaiul de piciorul lui. Nu se dădea cu nici un chip dusă.

El s-a uitat în jur după Dial, însă Rebecca o ținea de gât pe Dial cu ambele brațe și Trevor pornise către lantana, iar băiatul a fost luat în primire de un puști pe nume Rufus și de un altul pe nume Sam. Aceștia făcuseră o targă – o haină maronie prinsă în doi pari – iar Rufus și Sam au zis: Suie-te pe ea.

De ce?

Haide, Che, au zis ei.

El s-a gândit: Nu știți cum mă cheamă.

Haide, Che, urcă-te.

Erau mai mari ca el, însă ar fi putut să se bată cu ei. Când a fost ridicat de pe pământul amețitor și plin de fiere, stomacul i s-a umplut cu un aer ca de balon vechi și patru copii au apucat de mânere, inclusiv fata cu față de budincă, să fi avut vreo patru ani, și au fugit puțin aplecați într-o rână, împiedicându-se, pe drum. Când au virat-o spre tufiș, băiatul l-a văzut pe Trevor, chiar în fața lui. Umerii lui păreau rotunzi. Era singur și tocmai își începea urcurșul spre fortul său singuratic.

Micii hipioți l-au lăsat jos, lovindu-l la braț, iar băiatul a râgâit și în gât i-a venit gust de vomă.

Ce vrei mai întâi? Baie ori să mănânci?

El s-a așezat pe haină, pe pământ. A scuipat. S-a frecat la braț și copiii au început să se certe, după care au pornit din nou prin tufiș, atât de repede că frunzele îi plesneau și înțepau peste piele.

Hei, hei, Che, Che.

Rufus avea în jur de paisprezece ani. Ține capul jos, Che, a zis.

S-au avântat cu el mult prea repede și, când l-au scăpat a treia oară, i-au spus fetei cu cap de budincă să se care, după care Rufus a pornit-o înainte și nu l-au mai zdruncinat chiar atât de tare și Cap-de-budincă a încercat să-l țină de mână în timp ce alerga pe lângă el. N-a durat mult și fata a intrat drept într-un pom și a început să plângă, iar el a fost din nou lăsat pe pământ, a patra oară, și Rufus l-a întrebat dacă n-ar vrea totuși să meargă pe picioarele lui. Cu mare plăcere.

Rufus avea părul lung, de un roșu-aprins. I-a pus o mână pe după umeri și băiatul numit Sam a târât targa prin hățiș, iar fata cu cap de budincă a luat mâna băiatului și așa au ajuns într-un luminiș în care se afla o cabană lunguiață făcută din bușteni, tablă și geamuri, pe care cuvântul TELECOM era inscripționat de foarte multe ori.

Interiorul era destul de sumbru și întunecos, un soi de fabrică de lumânări, cu bănci lungi și înguste în jurul tuturor pereților, și pe una dintre acestea l-au așezat și au strâns niște lumânări ca să facă loc pentru un pahar cu lapte.

Cap-de-budincă l-a întrebat dacă îi place. Avea muci pe buza de sus, însă fața îi era rotundă și frumușică, și părul aproape alb. În raza soarelui, i-a văzut puful moale de pe brațele bronzate și zgâriate.

E bun, mulțumesc, a spus el. În realitate, avea gust de păr.
Zi altceva, a zis ea.

OK.

Ceva americanesc.

George Washington, a spus el. Era destul de sigur c-o să-i vină să verse.

E de la o capră, a spus băiatul pe nume Sam. De-asta nu-ți place.
Ce anume?

Laptele. Nici mie nu-mi place. Acest Sam avea chipul îngust și nas coroiat, ca un animal de tufiș, un oposum, cu ochi mari și negri și dinți îngrozitor de încălecați.

Are gust de fund, a zis el. Avea glasul încordat și ondulat ca talașul. Îi ieșea simultan pe nas și pe gură.

Spune altceva, a cerut Sam. Felul lui de a vorbi transforma totul într-o ghicitoare, ceva ce trebuia cojit și netezit. Zi altceva în americană, a cerut.

Mi-ați putea da un pahar cu apă?

Se strânseseră cu toții ca un arc în jurul lui, și acum au sărit în diverse direcții. Cap-de-budincă s-a întors cu apă.

Eu sunt Sara.

El a încuviințat, dintr-odată foarte încântat.

Băieții au adus pâine, unt și un castronel cu miere. Rufus a tăiat o felie de pâine cu un cuțit lung de doi coți.

Băiatul a întrebat: Ce e ăla, un pumnal?

E un machete.

Da, da' e un pumnal?

Nimeni n-a știut la ce se referă. Rufus a tăiat în tăcere o felie groasă de pâine și a uns-o cu unt și miere.

Băiatul nu era tocmai fericit, dar se simțea mai bine decât în ultima vreme.

Am crezut c-ai dat colțul, frate, a zis Sam. Ne-am zis că ai mierlit-o.

Băiatul n-a priceput.

Rufus a întrebat: Ai dormit în tufişuri?

Da.

Ți-a fost frică?

Nu, a spus băiatul. Sunt obișnuit.

Înseamnă că ești tare, a zis Rufus într-un final.

Băiatul a zis: Tatăl meu e foarte tare.

Apoi a mai cerut o felie de pâine cu miere și, în timp ce o mânca, a început să se uite în jur, încercând să-și dea seama unde se află și ce simte cu adevărat. Pâinea pe care o mânca era foarte bună, iar mierea era groasă, însă el se gândea la Trevor, la nasul lui plin de muci, la umerii rotunzi, la mersul lui greoi și chinuit, când pornise în susul dealului.

Odată ajuns un bărbat în toată firea, băiatul avea să fie cunoscut drept o persoană care acționează pripit și necugetat și avea să se gândească adesea că prima dată când se comportase așa fusese pe Remus Creek Road, când trecuse dincolo de limita lucrurilor pe care era suficient de curajos să le facă, iar asta îl schimbase definitiv.

Când s-a întors la cabana lui Dial, a descoperit că și aceasta se schimbase – acum era frumoasă, pusă pe linia de plutire și împodobită cu tot soiul de nimicuri, proaspăt dată cu ulei de în. Avea o scară de lemn de patru metri, vopsită în galben și fixată cu cârlige de măcelar deasupra chiuvetei. Era ridicată și fixată paralel cu podeaua. De porțiunea aflată deasupra chiuvetei erau agățate cratițe și oale, însă scara continua de-a lungul peretelui auriu și, deasupra pernelor, de ea era prinsă o singură eșarfă în culoarea muștarului.

Băiatul nu avea de unde să știe că acest spațiu era copia fidelă a unei camere de la Vassar, o viață pierdută, cu covor persan.

Era drăguță cu el, însă mult mai atentă acum și uneori, când jucau cărți, el simțea cum deasupra lor se lasă un nor de tristețe, ca gâzele asupra unei lămpi. Nu-l iubea la fel ca înainte, asta credea, ca și cum el ar fi întins la maximum sau ar fi spart ceva, fără să vrea. Îi părea rău pentru toate răutățile pe care le spusese. Voia ca ea să-i pună o mână pe umăr, nu fiindcă ea n-ar fi făcut-o, ci fiindcă o făcea mult mai rar, și nu la fel ca înainte. Nu mai țipa deloc la el, ca și cum nu-l cunoștea suficient de bine pentru asta.

L-ai văzut pe Trevor? a întrebat-o.

Ar trebui să-i faci o vizită, a spus ea, ținându-se departe de el, ca să nu o poată atinge.

Însă el furase de la Trevor, care fusese prietenul lui. Și care îl prinsese asupra faptului.

Și totuși, în același timp, acestea erau cele mai fericite zile pe care le trăise în viața lui. Mai bune decât cele petrecute la Kenoza Lake, mai bune decât atunci când aștepta cu inima cât un purice până când bunica lui se întorcea de la înot și când stătea în lumina albastră a lunii și o asculta cum respiră. În Sullivan County văzuse copii de țăranoi prin parbrizul mașinii conduse de bunica lui, puști ce aruncau pietre în pârau sau își ciocneau bicicletele, întrecându-se prin pădure. Crezuse că el era făcut să trăiască dincolo de parbriz.

Însă acum era puștiul care trăia noaptea în tufișuri; le-a învățat pe odraslele hipioților cum să-și facă adăpost, făcând o groapă în pământul negru al pădurii tropicale. Au așternut pe jos ferigi în formă de oase de pește așa cum le-a ordonat el, apoi au pus deasupra vreascuri și crengi. El unul n-o făcuse niciodată, însă nimeni nu știa asta. Era mincinosul mincinoșilor. A câștigat doi dolari cufundându-se sub apă. Putea să stea pe fundul apei, sub cascadă, și să culeagă pietricele cu dinții. Apa era rece, însă avea gust de alge și de încă ceva, poate aur. Cel puțin, asta era convingerea lui. Odraselele hipioților erau niște sălbăticiuni cu tălpile dure ca pielea tăbăcită. Alergau ca bezmeticii pe potecile ce se întindeau ca o dantelă jurul malului. Băiatul a făcut o baghetă dintr-un umerăș de sârmă, apoi o hartă care arăta unde e aurul și unde apa. Aurul l-a marcat cu roșu, apa cu albastru. În timp ce o desena, știa că previziunea lui se va adeveri.

La tuns, a scăpat definitiv de părul negru, vopsit. Părul i s-a cârlionțat de la apă și i s-a decolorat de la soare, cum se întâmpla la Kenoza Lake.

Rufus avea părul roșu. Sam era brunet. Băiatul și Cap-de-budincă aveau aceeași nuanță blonzie. Băiatul i-a anunțat că acum sunt o bandă.

El și banda lui au urcat pe creasta abruptă a dealului, din spatele cabanei lui Dial, și au pornit spre nord, ajungând până la Cowpastures¹, cum i se spunea locului respectiv. Băiatul i-a dus

---

¹ Pășunea vitelor.

Și-a dat părul de pe față, cu mâna unsuroasă.

Așa zice legea, a spus el. Trebuie să mă duc la școală.

Ea i-a aruncat un zâmbet strâmb, care a făcut ca nasul să-i pară și mai mare și cauciucat. Legea zice, a spus, că trebuie să mă duc la pușcărie pentru răpire.

Era o turcoaică, ea însăși o spunea. O fărâmițită. S-a uitat lung la ea, în ochii ei ciudați, fără să știe cine e. Și-a dorit ca ea să-l iubească din nou, însă, când ea a întins mâna spre el, s-a tras înapoi.

Unde-i Buck? a întrebat.

Ea a zâmbit, același zâmbet strâmb.

Sunt profesoară, a spus. Te pot învăța mult mai multe decât te-ar putea învăța oricine din orașul ăla.

El a rămas cu ochii ținți la ea până când ea și-a ferit privirea și și-a reluat zugrăvitul. El a rămas o vreme pe treptele din spate și s-a uitat către deal, la hățișul cenușiu al tufișului. În jurul feței și al genunchilor săi bâzâiau muștele. Și deodată, din senin, s-a simțit plictisit de tot și de toate. Nu avea nimic altceva de făcut decât să se ducă la fabrica de lumânări, unde a găsit-o pe micuța Cap-de-budincă jucându-se cu o păpușă în țărână, sub bucătărie. Au pornit amândoi de-a lungul pârauului, fără să spună nimic și, când au ajuns în apropiere de casa lui Dial, Cap-de-budincă a spus: Hai să facem o groapă.

Băiatul inventase jocul cu săpatul gropilor, iar acum îi era o scârbă de moarte de ele, însă a luat-o de mânuța lipicioasă și a intrat în pădurea tropicală, unde a început să-și facă de lucru, scoțând pietrele din plasa încurcată de rădăcini și pământ. Probabil că odinioară aici fusese un râu. Nu s-a obosit să-i spună și ei. Ea și-a dat hainele jos ca să nu i se murdărească și a găsit o bucată de rocă argilooasă cu care să cioplească în rădăcini.

În timp ce săpau, băiatul l-a auzit pe Buck mieunând. Cap-de-budincă s-a uitat la el, însă el nu voia să vorbească despre Buck. I se spusese deja niște lucruri cumplite. Poate erau adevărate, poate nu. Acum l-a auzit mieunând și i-a venit ideea că ar putea să facă un soi de adăpost din tufiș și crengi. Bunicul Selkirk făcea asemenea adăposturi pentru a vâna păsări de apă.

Cap-de-budincă era convinsă c-o să găsească un os de dinozaur și o tot ținea înainte cu textul ăsta. El nu o asculta, însă ea muncea din răspuțeri și, în curând, au început să adune vreascuri pentru acoperiș, s-au dus în lantana ca să taie unele flexibile, pe care să le poți împleti. Acolo se aflau, la nici doi metri de Peugeot, când a apărut un Land Rover alb, cu lumină albastră sus pe capotă.

Queensland era un stat polițienesc, condus de bărbați care nu terminaseră nici măcar liceul. Aceștia făceau razii în Cedar Bay cu elicopterele și dădeau foc caselor. În toiul nopții, parcau pe Remus Creek Road și cotrobăiau prin mașinile hipioților fără mandat din partea unui judecător. Așa că, dacă aveai cumva impresia că vii la Remus Creek pentru a ieși din ilegalitate, te înșelai amarnic. Băiatul știa asta. Probabil că Dial o aflate atunci când au venit polițiștii, ca să-i treacă numele pe ceea ce ei numeau mica lor hartă.

Când băiatul le-a zărit Land Roverul, a părăsit-o pe Cap-de-budincă fără o vorbă. N-avea nici un rost s-o prevină pe Dial. A tăiat-o prin pădurea tropicală, către drumul galben, plin de făgașe. Era un bun alergător, însă dealul era abrupt și soarele fierbinte și, când a ajuns lângă Volvo și curcan, i s-a pus un junghi în coaste.

Nu i-a luat mult poliției s-o someze pe Dial și să-i ia numele și data nașterii. Acum băiatul auzea Land Roverul huruind și hurducându-se peste stânci și hârtoape, foarte aproape în urma lui. N-a avut de ales, așa că s-a lăsat să alunece încetișor dincolo de marginea povârnită a drumului și să atârne de o rădăcină de salcâm. A auzit un glas, dincolo de motor, care zicea, *Dracu' să-l ia de sendviș cu ou.*

Băiatul s-a gândit că, dacă ajung prima dată la Trevor, are timp să pornească motorul mașinii de culoare albastru-gheață și să demareze. Era limpede că de-asta îl învățase Trevor s-o facă. S-a agățat cu brațele zgâriate și însângerate de mal, s-a ridicat din nou peste marginea stâncii și a pornit în urma poliției, printr-un nor de praf ce tocmai se așeza. Nu era în stare să meargă decât răsucit

Într-o parte, cu mâna apăsată pe coaste, însă, când a înțeles că poliția a luat-o spre stânga, s-a avântat spre pata încetoșată alcătuită din plase de camuflaj și copaci. Trevor tocmai cioplea araci pentru roșii, dar l-a lăsat pe băiat să-l apuce de mâna murdară de pământ, a ridicat un rucsac burdușit de pe un cui ruginit, și l-a pus pe umăr și l-a urmat prin grădină către coama dealului, până când băiatul s-a împiedicat și-a căzut. Apoi Trevor l-a dus în spate. Respirau la unison, băiatul cu pleoapele vineții aproape închise de la oboseală. Au mers cu un singur gând prin șistul argilos și ascuțit și au ajuns la pășunea cu lăstari vineții, luând-o pe lângă gard, unde nici un satelit nu i-ar fi putut vedea. Aici, Trevor a ridicat sârma ghimpată și băiatul s-a rostogolit pe sub ea, după care i-a ținut el sârma lui. Apoi au mers mai departe, mână în mână, coborând către mașina ascunsă, de un albastru ca gheața, albastru-cyan, turcoaz – așa o descria Trevor când vorbea despre ea.

Băiatul se aștepta ca acum să plece amândoi cu mașina. Însă Trevor l-a ajutat să se urce el la volan. Che a atins cu degetele inelul argintiu al claxonului, în care se oglindea reflexia minusculă a chipului său înspăimântat.

Trevor a deschis rucsacul și a găsit o pungă cu fructe papaya deshidratate și un bidon de apă kaki, identic cu cel pe care Cameron îl luase cu el în tabără.

A venit poliția la voi acasă?

Singurul lucru la care se gândea băiatul era: Condu.

Au întrebat de mine? Trevor întorcea fructele uscate de papaya pe toate fețele. Mi-au pronunțat numele?

Nu le-am văzut decât mașina.

Te-au văzut!

Nu! a strigat băiatul.

Isuse, calmează-te.

Însă propriul lui tată încetase să-l mai iubească atunci când îi adusese FBI-ul la ușă. Nu, a zis. Și-a întins palmele, ca să-i arate lui Trevor toate rănilor lui.

Știu ce-au făcut, Trevor. Au data și locul nașterii lui Dial.

I-ai auzit tu?

Cu asta se ocupă, Trevor.

Știi tu precis?

Da, după care au virat și-au trecut pe lângă cisternele alea mari, Trevor.

Trevor și-a turnat apă în palmă și a vărsat-o apoi deasupra creștetului băiatului, mângâindu-l. Acolo stă Rabbitoh, a zis. O să aibă o discuție lungă și interesantă cu el.

Plecăm în lumea largă, Trevor?

Trevor a mai turnat niște apă pe pielea înfierbântată a copilului.

Ar trebui s-o luăm din loc, Trevor. A deschis portiera, ca să-l lase pe Trevor să se strecoare și să ia în primire volanul. Se gândea că ar putea să-i cumpere un bilet cu banii puși deoparte. Acum erau împreună.

Trevor a trântit portiera, care s-a închis cu un clic. Există un drum care duce de la mine direct la Eumundi.

Așa mă gândeam și eu.

Nu există pe hărți. E trecut doar pe hărțile vechi, pe alea noi nu apare.

Așa am crezut și eu.

O să se ducă la mine acasă. O să fure niște legume ca să le ducă acasă la nevestele lor. N-o să vină aici.

Dar trebuie să *plecăm*.

Trevor mustăcea zâmbitor. Nu te panica, Tex. Adu-ți aminte de Pearl Harbor.

Băiatul a auzit *panicatex*. L-ar fi întrebat pe Trevor ce e aia, însă acesta cobora încet geamul.

Ce-i?

Taci.

Apoi a auzit Land Roverul cum se apropia hurducându-se, iar Trevor s-a strecurat afară din mașină, ca o umbră printr-o plasă. Văzând că nu se întoarce, băiatul și-a mai turnat niște apă pe față și și-a udat pantalonii. A așteptat vreme îndelungată, însă nu s-a întors nimeni. Atunci s-a avântat prin tufișul țepos și uscat, pentru a vedea mai bine. Land Roverul era extrem de aproape – pe geamul pasagerului ieșea un picior păros de bărbat.

Inima îi bătea nebunește, mai să-i sară din piept când s-a întors și s-a așezat iar la volan, gata să întoarcă de cheie la comandă.

A atins cheia. A întors-o preț de un clic, ca să o aibă pregătită. Era ca trăgaciul unui pistol de calibrul 22, apăsai o dată, apoi încă o dată. Învățase asta de la bunicul lui.

A auzit o coțofană, muște bâzâind în mașină. Apoi voci.

S-a avântat din nou prin tufișul uscat și a îngenunchat în spatele salcâmlor morți. Un polițist lovea iarba cu piciorul.

S-a întors în mașină și a stat așa, cu claxonul strălucitor în fața lui. L-a înconjurat cu degetul și și-a văzut degetul mare reflectat mai mare decât nasul. S-a gândit că trebuie să aibă și el tot două poziții, ca și cheia, ca și trăgaciul. A apăsât, ca să afle care e prima poziție. Claxonul a răsunat.

O mână i-a astupat imediat gura.

Băiatul ar fi țipat, însă nu avea pic de aer.

Îți frâng nenorocitul ăla de gât de iepure, a șuiert amenințător Trevor din spatele lui.

Nici măcar după ce mâna i-a fost luată de pe gură, n-a fost în stare să se miște, era otrăvit, paralizat, copleșit de rușine usturătoare. A așteptat să fie prins și, chiar și după ce motorul Land Roverului a pornit și s-a îndepărtat, chiar și după ce luminile au dispărut și în interiorul mașinii era doar beznă și miros grețos de papaya uscată, a rămas lipit de locul în care se afla.

OK, dă-te jos.

S-a dat jos. Abia dacă mai vedea. Mâna lui Trevor era puternică și uscată. I-a apucat-o pe a lui și l-a condus prin întunericul plin de spini.

Ești nebun, voiai să mă aresteze ăștia?

N-am vrut, Trevor.

Isuse!

A dat să spună îmi pare rău, însă cuvântul i-a despiciat gâtulejul, preschimbându-se într-un urlet. A plâns până s-a săturat și Trevor l-a luat în brațe și l-a dus respirând printre suspine și orăcâind înapoi la terenul îngrădit, apoi a coborât cu el drumul, a trecut pe lângă casa Rebeccăi, a ajuns acasă la el, a intrat și l-a lăsat jos și, în întuneric, băiatul l-a simțit cum îl sărută pe creștet.

Noapte bună, fârtate.

Noapte bună, Trevor.

A rămas în întunericul de pe aleea din fața casei și s-a frecat la ochi. După un timp, l-a auzit pe Trevor strigând-o pe Rebecca pe geam, și atunci s-a întors acasă la Dial.

O lege a copilăriei spune că rareori ești pedepsit imediat, și că trebuie să aștepti într-o stare de agonie să ți se descopere vina. Așa a pățit și băiatul, după ce a apăsas claxonul în fața poliției. Îi era deja foarte rușine cu sine, însă știa că adevărata supărare îl va potopi abia atunci când Dial va afla de această pățanie a lui și, în timp ce cobora posomorât valea și Trevor rămăsese sus pe deal, clipele de calvar continuau și mâhnirea îi sporea. Nu l-a văzut pe Trevor, deși probabil că acesta îl vizitase în lungile ore cât băiatul dormise, cu preșurile croșetate prăfuite ale hipioților trase bine peste cap, pentru a-l feri de lumină.

Abia în toiul celei de-a patra nopți a coborât Che scara ce ducea la patul suspendat, cu fiecare treaptă atât de dreaptă și de tare că-i rănea degetele de la picioare, și s-a dus afară să facă pipi. Dacă Dial ar fi dormit, băiatul ar fi putut ieși pe terasă, ca să facă pământul împutit să duhnească și mai tare. Însă Dial era acolo și fuma, așa că s-a furișat pe ușa din spate și a descoperit că vremea se răcise, nu după standardele celor din Sullivan County, ci după cele cu care era obișnuit el. Se lăsase rouă și, când s-a întors, tălpile lui au desenat urme umede pe podeaua în permanență prăfuită.

Aproape ajunsese la scară, când ea l-a strigat.

Vino și spune-mi secretele tale.

El a rămas între bancul de lucru și scară, strângându-se în brațe, dorindu-și să-și poată ascunde această latură urâtă a sufletului.

Vino încoace, scumpule.

Scândurile de pe terasă erau și ele umede de rouă. Erau și mai răcoroase decât pământul. A văzut valea acoperită de ceață și scaldată în lumina albastră a lunii, plină de frunze ude și arbori

negri de papaya, un cer întunecat și rece ca gheața, deasupra unei culmi îndepărtate. A așteptat.

Mi-ai ascuns multe lucruri, a spus ea. El s-a uitat în jos spre ea și ea l-a fixat cu privirea, cu sprâncenele negre și groase coborâte peste ochi.

Are o mașină ascunsă în pădure, a spus ea. Nu pleca.

Îmi iau o pătură.

El s-a urcat pe scară și a aruncat de sus una dintre cuverturile din petice ale lui Adam.

Știai asta, a spus ea. Și nu mi-ai spus.

El a întins pătura pe jos în fața ușii, după care s-a învelit cu ea.

Scumpule, nu închide ochii.

Mi-e somn.

Uită-te la mine. Voiai să-l prindă poliția pe Trevor?

L-am avertizat! a țipat el.

Voiai să mă prindă pe mine?

Poftim?

Voiai să mă prindă pe mine?

Nu! a strigat el, atât de tare, încât s-a auzit cu ecou în toată valea.

Șșș.

Tu șșș! Poliția a fost aici. Am fugit repede la Trevor. L-am avertizat. Lasă-mă în pace. Mi-e somn.

Acum, ea se afla în genunchi și se uita la el de parcă ar fi fost o biată molie nefericită prinsă într-un ghem. A încercat să-i dea pătura la o parte.

Ai apăsător claxonul.

A fost o *greșeală*, a spus el, trăgându-i pătura din mână.

Cum să fie o *greșeală*, scumpule? I-a pus o mână pe umăr și el a simțit c-o îmboldesc lacrimile.

Am crezut că e în două trepte, a spus el, ridicându-se în capul oaselor.

Poftim?

Claxonul, Dial. Două trepte.

Nu pricep.

Și nici n-o să priceapă, s-a gândit el. N-o să priceapă în veci. Nu se pricepea la mașini și chestii tehnice, însă nu-i putea spune asta, ca să nu se supere.

Treapta întâi și treapta a doua, a spus. Asta-i tot.

Vedea limpede că nu e atentă la el și s-a gândit că bunica lui ar fi știut – trăgaciul pistolului de calibrul 22 e în doi timpi, mașina are doi timpi la cheie, și el se gândise pur și simplu că și claxonul trebuie să fie în doi timpi, însă cu cât încerca mai tare să-i explice, cu atât ea era mai convinsă că minte.

Vrei să mă prindă, a spus.

El a aruncat pledul violent, suficient cât s-o lovească, s-o facă să tacă, s-o facă să-l iubească din nou. Ea i-a luat mâna. E OK, a zis. E normal.

El și-a tras nervos mâna. Eu nu sunt așa.

Toți suntem așa, a spus ea.

Însă el nu era deloc așa. Furase niște bani, dar asta era tot. Dial, a zis, nu vreau să te prindă. Ce s-ar întâmpla cu mine atunci?

Ea i-a dat părul din ochi, de parcă vorbele lui nu ar fi însemnat nimic. Nu poți să știi ce simți, i-a zis.

Ba pot să știu ce simt, Dial. Tu nu poți, asta-i tot. Tu nu poți.
Nu e vina ta.

Eu știu ce simt.

Vrei să te duci acasă, scumpule. E firesc. A întins brațele spre el și el i s-a cuibărit în poală, cu capul între sâni, iar ea a apucat pledul și l-a înfășurat bine în jurul amândurora, în jurul umerilor lui, învelindu-l bine, lipit de ea.

Dac-ai fi mai mare, ai ști că ai sunat din claxonul ăla cu un motiv.

A fost o greșeală, a zis el, însă acum se calmase, nu mai voia decât să fie iubit.

Fiindcă ești supărat pe Trevor, ori pe mine. Dac-ai fi mai mare, ai vedea asta cât se poate de limpede. *Pare* că a fost o greșeală, însă n-a fost. Aveai nevoie de cineva care să te ducă acasă. Șșș. E normal să gândești așa. Ai fost furat de la bunica ta. Nu e vina nimănui.

N-avea de unde să știe – era mult, infinit mai rău decât atât. Și-a dorit ca ea să tacă și să-l mângâie până adoarme.

Trebuie să vedem cum facem. L-a mângâiat pe cap. Ce e mai bine pentru toți.

Fă-o tu. Băiatul a căscat. Hotărăște tu cum e mai bine.

Toată viața ta depinde de asta, a spus ea. Nu pot s-o fac singură. Trebuie să mă ajuți și tu. Ideea e, a zis ea, că ești bogat.

Cred. Nu știu.

Trebuie să fii. Mama ta nu are frați sau surori. Bunica ta e o Daschle, iar Daschle Kent e o companie privată renumită.

Nu știu la ce te referi, Dial, mie nu-mi pasă de bani.

În apartament există opere de artă în valoare de multe milioane de dolari.

Lui nu-i păsa.

În Park Avenue. Scumpule, o să ai o viață foarte frumoasă, cu un apartament frumos și, în primul rând, cu tablouri superbe. Și o să ai și Kenoza Lake.

El și-a acoperit urechile.

Lucruri frumoase, OK.

Abia mulți ani mai târziu avea să înțeleagă: Dial era socialistă. Oare ce era în mintea ei?

Tu nu știi, a spus el. Nu știi absolut nimic despre mine.

De-asta trebuie să mă ajuți să hotărâsc pentru tine.

Nu știu la ce te referi, a spus el.

Trebuie să te ajutăm să ajungi înapoi la bunica ta, a zis ea. Asta-i tot. E singurul lucru pe care-l putem face. Am fost niște idioți, dar te iubim, scumpule, înțelegeți?

El înțelegea suficient cât să-l apuce somnul. Dimineată, s-a trezit în cealaltă cabană, însă cu nasul lipit de umărul ei.

Trevor avea pe spate vânătași galbene și albăstrui, însă acum că exista un plan pentru salvarea băiatului, venea în vizită la lumina zilei, aducând în dar legume. Evitând drumul care l-ar fi dus pe lângă casa Rebeccăi, și-a croit drum prin hățișul mustos al pădurii tropicale, din care a ieșit cu pielea cafenie acoperită de broboane, cu crenguțe în păr, rumen și radiind de sănătate și vitalitate. Arăta de-a dreptul minunat. Întotdeauna fusese de fapt așa, firește, însă Dial a văzut acum că el îl iubea pe băiat, nu la modul temperat și adult, însă acest fel al lui de a iubi era sincer. Nu-i era dușman, așa că s-a lăsat în voia simțurilor și i-a remarcat pielea și ochii limpezi, de un albastru deschis și plăcut. L-a lăsat să-i închidă lampa cu propan, ca să nu poată fi văzuți din cosmos și ca acest loc să nu mai pară un adăpost al ultimilor iluminați. Trebuie de asemenea spus că lumânarea făcea pereții aurii, fumul se ridica în umbrele căpriorilor și micile umbre tângitoare ale liliecilor au intrat în zbor pe ușa din spate, au desenat un cerc, apoi au ieșit, cu aripile fluturânde, pe ușa din față. Băiatul a părut că se liniștește, și asupra tuturor s-a pogorât pacea. Făcuseră un lucru care le liniștea conștiința, în schimbul căruia aveau să primească o minimă recompensă, nu mult, însă mai mult decât merita ea, probabil mai mult decât ar fi primit la Vassar.

În lungile nopți când auzeau cântând cucuveaua pitică¹, iar băiatul dormea dus, ea și Trevor stăteau afară pe terasă și vorbeau,

---

1 *Ninox novaeseelandiae*, în original *mopoke*, este o specie de cucuvea pestriță de talie mică, maroniu-roșcată, numită și cucuvea din sud, ce trăiește doar în Noua Zeelandă și părțile mai temperate ale Australiei. E cunoscută

și aburul marijuanei nu era un motiv suficient de puternic ca un trup care până acum păruse atât de straniu și de sălbatic să fie acum deopotrivă exotic și ademenitor, mirosind a scoarță de copac, a pământ proaspăt săpat, a frunzele întunecate de sfeclă ce-i trecuseră prin mâinile pătrătoase, murdare de pământ. Ea avea un păr turbat, însă nu era cătuși de puțin o fire turbată și, indiferent ce spunea revista *Time* despre așa-zisa ei generație, ea nu făcuse dragoste decât cu un singur bărbat în viața ei. Fusesse o idioată fidelă, care se încăpățănase să persiste în suferință și nu avea nici cel mai mic gând de a se înhăita cu alți delincvenți, indiferent cât de cumsecade și de plini de principii erau. Cu toate astea, l-a sărutat pe Trevor de mai multe ori, și într-o noapte a adormit inspirând aerul ce ajungea la ea prin fanta înmiresmată dintre gâtul și umărul lui. Dădea mereu impresia de violență abia ținută în frâu, însă – adevărul? – nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Cunoștea prea bine acest frison, o atingere fugară a buzelor cu fugu¹, prea scurtă pentru a o uide pe loc. Și, dacă o uimea ceva în legătură cu Trevor Dobbs, era faptul că nu sărise pe ea – poate că nu putea citi exact ce e în inima lui, însă existau câteva taine bine ascunse între pliurile sarongului.

Când și când, o străbătea un fior dureros, era stârnită în mod plăcut, era destul. Chiar dacă totul dura un singur moment, era pregătită să profite de el, cât se putea.

Trevor a fost cel care a sugerat să discute cu Phil Warriner despre cum să-l trimită pe băiat acasă fără să o pună în pericol pe Dial.

Acceptul ei nu s-a datorat faptului că își uitase înaltele standarde de Harvard, ci aceleia că nu avea nici o alternativă.

Așa că Phil a fost convocat de Trevor, printr-o anume metodă necunoscută altora – și care nu părea să aibă vreo legătură cu

---

sub circa douăzeci de denumiri, printre care și *morepork*, *boobook*, *bufniță pestriță tasmaniană* sau *ruru*. Subspecia sa *Ninox novaeseelandiae undulata*, ce trăiește exclusiv în insula Norfolk, e protejată prin lege, ca specie pe cale de dispariție.

1 Specie de pește consumată ca delicatessă, cu precădere în Japonia, după îndepărtarea pielii și a anumitor organe, care conțin o otravă mortală.

telefonul –, iar avocatul a sosit în cele din urmă la sfârșitul unei zile ploioase, într-o seară caldă, când încă mai continua să picure încetisor și în frunzele de bananier se adunau mici băltoace de apă, ce se scuturau apoi într-o revărsare cristalină de care nu te săturai niciodată. Phil și-a parcat mașina Holden Monaro și Dial a ieșit afară pe terasă și l-a privit un moment înainte să înțeleagă că acesta se dezbracă, își atârână cămașa și costumul pe un umeras, ca un comis-voiajor, înainte de a porni spre ea pe poteca îmbibată de ploaie, desculț, în fundul gol, ținând în mână doar servieta și ceea ce s-a dovedit ulterior a fi un pachet de tutun Drum.

Sal'tare, a strigat.

O, Doamne, s-a gândit ea.

El a intrat destul de timid în cabană, un individ solid cu coapse păroase și gambe lucioase, iar Trevor nu i-a comentat în nici un fel înfățișarea. Știa că băiatul e culcat în patul suspendat către care se ridica fumul și se făcea că doarme, sau poate chiar dormea – nu-și dădea seama. Phil și-a așezat spinarea udă de ploaie pe dușumeaua prăfuită, și-a scos un blocnotes galben și a început să le pună diverse întrebări, iar Dial l-a privit drept în ochi, străduindu-se să nu se uite la penisul care se întrevedea între picioarele lui încrucișate, ca o ciupercă.

Avea de gând să-l întrebe mai târziu pe Trevor ce-și închipuia Phil că face, însă n-a făcut-o niciodată. Presupusese că avocatul, printre clienții căruia se numărau o mulțime de hipioți, știa mai bine decât ea ce face.

Băiatul, firește, se uita în jos la cele trei Ursitoare care-i hotărau viața. Nu erau Cloto, care toarce Firul Vieții, ori Lachesis, care hotărăște lungimea caierului, ori Atropos, care îl taie brusc, punând punctul final. Mai degrabă, s-a gândit Dial, aduceau cu Karlo, Slothos și Zappa. Simțea că atenția băiatului era ațintită asupra lor.

Cum ți-a spus tipa? a întrebat Phil. Bona?

Poftim?

Bunica.

Băiatul a auzit asta, fiecare cuvințel. A văzut voalul de lumină din fața jacarandei și cum se nasc furnicile albe, cu aripi argintii.

Mi-a spus Anna, a spus Dial, lingând cele trei foițe de țigară și lipindu-le, ca pe o cuvertură hipiotă din petice.

Anna Xenos?

Băiatul nu auzise niciodată acest nume. A văzut-o pe Dial că se uită la el, însă el o privea printre ochiurile pledului croșetat. Nu-i putea vedea ochii.

Asta-i prima lecție, a spus Phil. Bogații nu cunosc numele servitorilor.

Nu te pripi să tragi concluzii, a spus Dial.

Ai lucrat pentru ea. Habar n-avea cine ești. Ți-a plătit impozitele?

Mă plătea la negru.

Vezi, a zis Phil, și a luat jointul pe care i-l întindea ea. Pielea feței i s-a încrețit, pe când trăgea fumul cât mai adânc în plămâni, în timp ce-și răsucea degetele de la picioare. O parte din fum i-a rămas agățat de favoriții hirsuți, asemenea pâclei din vale. Băiatul s-a gândit: Nimeni n-o să știe niciodată cum e să te afli aici, acum.

Vezi? a spus Phil.

Ce să văd? a zis Dial, râzând.

Ei n-au nici cea mai mică idee cine ești.

Nici eu nu știu cine ești tu, a spus Dial, la care au izbucnit cu toții în râs.

Băiatul l-a văzut pe Trevor bătând-o pe genunchi pe Dial. Dial i-a cules ceva din păr, poate o găză.

Ești foarte drăguț, Phil, a spus Dial. Însă cine vrea poate foarte ușor să afle cine sunt, am fost la Harvard.

Nu era prima oară când băiatul vedea efectul acestor cuvinte. Phil a ridicat o sprânceană și a mai tras un fum.

Mi se pare corect, a spus. Toată lumea era serioasă acum.

Și, în afară de-asta, mai e și Che.

Tipii ăștia nu sunt atât de eficienți pe cât crezi, a spus Phil. Pe bune. Își prind urechile și când au de-a face cu fișele de cartotecă de la imigrare. Întreabă-l pe Trevor, dacă vrei să știi.

Trevor l-a săgetat cu privirea, apoi a ridicat din umeri către Dial, sugându-și buza de jos.

Phil, nu vreau să mă duc la închisoare.

De ce te-ai duce la închisoare? Mama băiatului cere să-l vadă.
Tu faci ce te roagă. E stăpâna ta.

Fosta stăpână.

Fosta, OK. Însă în clipa aia încă îți mai era stăpână.

Nu e așa, Phil, a spus Dial. Mamei băiatului îi era interzis,
din punct de vedere legal, accesul la copil. Eu l-am furat de la
tutorele lui legal.

Cu permisiunea ei.

Ascultă, a început Dial.

Nu, a zis Phil. A trasat o linie în blocnotes. Uite ce-o să facem.

Băiatul a văzut asta. A văzut-o pe Dial uitându-se la el.

O să fiu avocatul tău, a spus Phil.

OK.

Mă duc să discut cu doamna Selkirk.

Vrei să te duci la New York?

În Park Avenue. O să-i explic situația, în calitate de consilier
al tău. Am să-ți reprezint interesele. Tu acționei în conformitate
cu instrucțiunile primite de la tutorele lui legal.

Phil, am plecat la Philly.

OK, OK, foarte amuzant, însă ea are, mă-nțelegi, accidentul
ăla. Tu îi duci copilul tatălui, însă tatăl nu vrea să se implice în
povestea asta. În acel moment, tu ești deja acuzată de răpire. Te
sperii. Fugi. O idee proastă, care însă nu face din tine o infractoare.

Ești un scump, Phil, dar n-o să meargă.

Sunt avocat.

Avocat imobiliar. Așa mi-ai zis.

Zi, crezi că sunt un tâmpit.

Sigur că nu cred asta.

Transmisiunea proprietății, a încuviințat Phil, testamente,
cesiuni. Asta e o problemă de moștenire. Și, chiar dacă aș fi un
tâmpit, spune-mi tu pe cine cunoști atât de idiot încât să facă asta
pentru tine?

Și cum ajungi acolo?

Îmi cumperi bilet.

OK.

Mă cazez la un hotel. Îți negociez cazul și trec pe la Village Vanguard¹, mă-nțelegi. Max Gordon². De ce nu? Nu poți face nimic din Remus Creek Road. Trebuie să te miști. Or, tu nu te poți mișca. Ești blocată aici.

Phil, ai mai făcut vreodată în viața ta așa ceva?

Phil a privit-o radios. A ridicat din sprâncene și și-a răsucit mustața.

Ce frumos, a spus.

Serios? a zis Dial, iar băiatul i-a auzit vechiul ton sarcastic și a sperat că n-o să se certe. Îi plăcea cât de bine se înțelegeau, și cum ea culegea crenguțe din părul lui Trevor.

N-o să mă omor pentru bani, a spus Phil, exhalând.

Adică, ce vrei să spui cu chestia asta?

Vreau să spun că, oricâți bani mi-ai da, a spus Phil – umplându-și din nou plămânii cu fum – oricâți bani mi-ai da, nu m-ai putea niciodată convinge să nu fac tot posibilul să rămân în viață.

Și au râs cu toții, iar Ursitoarele, care le tot dădeau târcoale, e foarte probabil să fi băut din tigva din dotare până s-au făcut mângă.

Însă atunci băiatul dormea deja adânc.

---

1 Celebru club de jazz din New York.

2 Fondatorul clubului de jazz Village Vanguard, în 1935. Inițial, clubul a oferit comedie și poezie, apoi, începând din anii '50, muzică folk și jazz.

Mai târziu, ceea ce s-a întâmplat pe Remus Creek Road a fost etichetat drept *conspirație*, însă în săptămânile în care Phil „s-a pregătit” de drum, singura conspirație pe care a remarcat-o băiatul a avut loc pe verandă, unde a văzut-o o dată pe Dial sărutându-l pe Trevor, târziu în noapte. Și poate au mai fost și niște zgomote în întuneric.

În fiecare dimineață, devreme, Dial se urca în patul suspendat și jucau pocher și mâncau ce rămăsese de la cină. Știa că asta se întâmplă fiindcă în curând avea să se ducă acasă, însă, odată ce fusese luată această hotărâre, săptămânile sau lunile care-au urmat au fost ca o vacanță și n-a mai fost nevoie să-și facă griji că bunica lui o să moară sau că tatăl lui n-o să-l mai găsească niciodată.

Noaptea avea coșmaruri, însă fiecare nouă zi îi aducea încă o excursie cu mașina condusă stil Dial, între munți și coastă, între o cabină telefonică roșie și alta. Ulterior, avea să se spună că aceste cabine de telefon făceau parte din conspirație, însă pentru băiat nu aveau aproape nici o importanță. Nu-i păsa decât de plajă, să mănânce biban¹, să-l învețe pe Trevor să înoate. Nu întreba de ce trebuie să meargă cu mașina atât de departe, însă călătoreau, urmând drumuri construite peste noapte până la Mapleton, Maleny, apoi porneau în josul râului mocirlos spre Bli Bli, urcau spre Pomona cea aridă și o luau înapoi către Maroochy, care era numele unei frumoase aborigene de altădată. Băiatul ocupa locul care i se cuvenea. Trevor stătea pe bancheta din spate, schimbând

---

1 În original, *pearl perch*, *Glaucosoma scapulare*, specie de biban care trăiește în apele coastei de est a Australiei.

frecvențele radioului său cu tranzistori. A zis că motorul interferează cu recepția – o aberație pe care băiatul avea să o creadă vreme de douăzeci de ani – și că n-ar sta pe scaunul din față nici dacă l-ar plăti cineva. Nu știa să citească, însă știa absolut tot – cinci oameni fuseseră prinși intrând prin efracție în hotelul Watergate. Avioane B-525 bombardau Vietnamul. Băiatul nu voia să se gândească la războiul care părea că i-a luat totul. Prefera să-și examineze dunga de la slip, ca să vadă cât de tare s-a bronzat. Câteodată, se culca pe dușumeaua prăfuită. Dial avea la gleznă un lăntșor de jad. Se uita cum își mută piciorul și cum se mișcă schimbătorul de viteze. El o putea face mai bine, însă n-avea voie.

Nebunule ce ești, ieși de-acolo.

Au parcat lângă o cabină roșie de telefon, în mijlocul plantației de trestie-de-zahăr, la o curbă a drumului dintre Coolum și Yandina, apoi la alta, pe faleza de la Peregian Beach.

A mai fost apoi o cabină telefonică în Pomona, micul orașel părăsit de unde își cumpăraseră costume de baie, de la second-hand. Poate că Trevor folosisese câteva dintre monedele de douăzeci și cinci de cenți din borcanul cu bani de telefon pe care îl căra cu el peste tot. Aceste telefoane aveau două butoane, A și B; nu l-a apăsât pe nici unul. În Pomona, Dial a cumpărat un costum de baie negru cu flori albe, unele din desenul imprimeului, iar celelalte cusute pe sutien. Trevor a numit-o Doamna Floare. Pielea i se înnegrea repede, dat fiind faptul că era o grecoaică în sângele căreia curgea sânge turcesc.

Și băiatul s-a bronzat destul de tare, iar părul i s-a albit complet de la soare, în timp ce insista să-l învețe pe Trevor cum să respire în apă. Indiferent cât de trist erai, înotul îți curăța de fiecare dată sufletul. Asta i-a spus băiatul lui Trevor, cu exact aceleași cuvinte. I-a arătat lui Trevor cum se face pluta de mort, însă valurile nu l-au lăsat să stea perfect întins și i s-au spart în creștet și în curând doar alergau către valuri și nu mai conta că orfanul de la Londra nu știe să înoate, pentru că a prins valurile, la Marcus, la Sunshine, Peregian și Coolum.

Che, Trevor, Doamna Floare au fost cu toții luați pe sus de valuri, s-au trezit cu fețele împinse în nisip și cu pământul

fugindu-le de sub picioarele răsucite și amestecate în aer și asta era și ideea, asta plus senzația că te strânge pielea de pe spate și față, și în unele zile erau aproape singurele persoane din apă, între Coolum și Sunshine. Era aproape iarnă, însă era absolut perfect – nu mai era nimeni decât un moșneag cu genunchi tăbăciți care mătura nisipul ud cu o pungă ca să adune viermi, credeau ei; nu știau precis ce face.

Lui Trevor îi plăcea o formație numită The Saints. O puneă întruna, iar și iar: *I'm from Brisbane and I'm rather plain*¹. Ținea o cracă întreagă de banane pe banchetă lângă el, din care mâncau toată ziua, însă când soarele dinspre apus atingea norii cei joși de-a lungul orizontului dinspre răsărit, dansau și săreau sub dușul rece dintr-un parc de rulote și porneau să caute pește. Biban. Biban de mare. Pește de coral. Au găsit niște ciudați cu degete lipsă, care vindeau pește din spatele unor vagoane de lemn, pe drumurile către Noosa și Alexandra. Și după asta s-au întors iar în vale, ale cărei lumini se stingeau pentru lumea din afară, și unde Dial și Trevor găteau, în timp ce băiatul spăla și scotea etichetele de pe conurile de înghețată, ca să le păstreze drept suveniruri.

A adunat optsprezece asemenea hârtioare, toate identice, albe cu albastru, pe care scria BUDERIM și, după ce erau curate, le întindea pe terasă și, după ce a doua zi acestea se uscau, le puneă bine. Mai strângea de asemenea scoici, pietre, greieri uscați. Era limpede că se pregătește să-și ia la revedere, însă atunci nu-și dădea seama de asta și nimeni n-a încercat să-i spună ce simte de fapt.

Cei trei au început să-i îngrijească grădina lui Dial și, deși timpul este elementul care face ca o grădină să existe, băiatul nu gândea în acești termeni. S-au dus cu greble la barajul Wappa și au luat hălci mari din covorul puturos de alge pentru compost. S-a udat până la piele cu apă măloasă de lac, ținând la piept legăturile îmbibate în timp ce umpleau portbagajul cu ele. Peugeotul s-a lăsat sub greutatea lor și apa s-a scurs din el tot drumul către casă.

---

¹ Sunt din Brisbane și sunt un tip destul de banal.

Au împrumutat o batoză de la tatăl lui Cap-de-budincă, după care au fărâmițat cocloașele cu mâinile bronzate, acoperite cu sudoare și noroi. Au legat niște sfoară pe un băț și au făcut șirurile drepte. Au plantat broccoli, varză, conopidă, pătrunjel, rucola, spanac, sfeclă roșie, ceapă, morcovi, ridichi.

Băiatul a ținut pachetele cu semințe și în fiecare răsad a pus câte o singură sămânță, după care a sigilat la loc pachetul, cu scotch.

Era greu de crezut că nu-i plesnește deja inima de părere de rău și, când spinarea bronzată a început să-l mănânce și să se cojească, iar bucățele din pielea descuamată au căzut pe dușumeaua australiană, Dial l-a privit, acoperindu-și gura cu mâna.

Ce-ai, Dial?

N-am nimic.

La ce te gândești, Dial?

La nimic, a zis ea. N-ar fi putut explica nimănui, erau doar fire de praf în lumina soarelui, pe care nu avea să le vadă nimeni niciodată.

Trevor consumase numărul total ridicol de douăzeci de monede certându-se cu Phil despre cum va ajunge acesta la aeroportul Brisbane, fiecare conversație concentrându-se în jurul ideii că până și o convorbire de la un telefon public din Bli Bli era ascultată, lucru pe care Dial îl găsea adesea cât se poate de amuzant, iar alteori i se părea înțelept, în vreme ce, în cea mai mare parte a timpului, părea că prudența e cea mai indicată. Trevor se opunea categoric ideii de a ajunge fie și în apropierea aeroportului, iar ea în mod sigur nu dorea ca el să pățească ceva din cauza ei. Așa că, în zorii unei dimineți cețoase, când a fost surprinsă de faptul că valea era deopotrivă rece și umedă, și-a scos fusta de la Vassar și setul cu pulover și bluză asortată din plasticul de la curățătorie și a pornit cu grijă către Peugeotul jegos, cu pantofii și tricoul în mână. Tricoul era ca să-și șteargă cu el noroiul de pe glezne.

Când a trecut prin Eumundi, îndreptându-se spre Tewantin, pe mașinile de poliție erau picături de rouă. A trecut podul de la Gympie Terrace la ora 6.00 fix și, preț de o clipă, un pelican a plutit chiar în dreptul geamului ei, după care a coborât lăsând dăre albe în ceața de deasupra fluviului Noosa. Avea gura uscată, însă tot putea să aprecieze frumusețea locului și să se minuneze că există oameni care pot trăi și munci aici, așa, acum. Puteai fi sărac, fără să ai nici zăpadă, nici după ce bea apă, să fii Whitey Bulger și băieții lui, fără să-ți petreci toată viața încercând să scapi de soarta ta. Firește, s-a gândit la toate acestea înainte de a-l vedea pe Phil.

A urcat strada în pantă și a întors la sensul giratoriu. Acum, Yacht Clubul Noosa se afla în dreapta ei și vedea pe terasă un

preot cu două cutii, care la o privire mai atentă, s-a dovedit a fi Phil Warriner într-un costum ciudat.

Mai târziu, a desenat hainele pentru băiat, nasturii pantalonilor deasupra buricului, jacheta lungă, ca un frac. A desenat cu talent, însă n-a reușit cu nici un chip să ilustreze felul în care cracii pantalonilor se uneau și pluteau ca o rochie.

Ce e, Dial?

E un costum de papițoi¹.

Ea s-a gândit: Mi-am lăsat viața pe mâna unui tembel, Domnul să mă aibă în pază.

Nemaivăzuta creatură o zărise. A coborât treptele, a traversat peluza, s-a oprit o secundă pe linia de la mijlocul drumului. Ea s-a gândit: Ce naiba fac? Ar fi trebuit să fugă.

Și ai făcut-o, Dial? Ai făcut-o?

Am așteptat. Ca o fată cuminte.

Ca o vacă, s-a gândit, care stă să-i dea unul cu ciocanul între ochi. Țsta era avocatul ei. Reprezentantul ei. Și totuși, sentimentul care pusese stăpânire pe ea în timp ce îl privea traversând drumul nu era unul de frică – absolut firesc, date fiind circumstanțele –, ci de jenă. Purta ghetre albe, tot tacâmul. Avea la el două cutii – o geantă burdușită și o cutie de trompetă și, când le-a pus cu grijă în spate, ea n-a făcut nici un comentariu.

Neața, a spus el, scuturându-și pantalonii în timp ce se așeza. Costumul lui era galben ca narcisa.

Bună, a zis, însă nu s-a putut uita la el. S-a gândit: O să se păteze ca naiba cu scrum. Au întors și au luat-o înapoi spre Eumundi, de unde aveau s-o ia pe Bruce Highway, către aeroportul Brisbane și, în tot acest timp, Dial a simțit că pasagerul ei arde de nerăbdare să vorbească despre costumul lui. Ar fi trebuit să-i spună: Scoate-ți dracu' porcăria aia de pe tine. Arde-o. Unde Dumnezeu ai găsit un costum din ăsta de papițoi pe Sunshine

---

1 În original, *zoot suit*, costum cu talie înaltă, pantaloni largi și strânși pe picior și haină lungă cu revere late și umeri lați, popularizat la finele anilor '30 de americanii de culoare sau de origine hispanică și de cultura jazz a Harlemului.

Coast? Negrii din America purtau așa ceva, negrii de acum o mie de ani.

De ce nu i-a spus? Fiindcă nu voia să-l jignească? Oare asta era adevărul? În clipa în care a trebuit să facă față camioanelor mățăhăloase cu șoferi care voiau s-o intimideze de pe Bruce Highway, era deja deprimată. Plăcerea ultimelor câteva săptămâni s-a dovedit a fi fost plăcerea unor lucruri efemere, luminoasă precum glicina, prețioasă pentru că nu mai putea dura decât foarte puțin.

Îl privise pe băiat adunându-și fiecare fărâma de identitate proprie. L-a văzut cum își înșiră desenele cu tușe groase și tenace, reprezentând grădina și plaja. Nu i-a pus întrebarea evidentă: N-o să-ți fie dor de toate astea? N-o să-ți fie, în primul și în primul rând, foarte dor de mine?

Indiferent ce avea s-o aștepte, l-a dus pe Phil la aeroport, două ore de la Eagle Farm, aflându-se în fiecare secundă într-o tensiune cumplită, provocată de posesorul costumului.

El avea de gând să coboare în zona Greenwich, i-a spus, și ea nu l-a corectat, ca să-l caute pe Max Gordon și poate să stea puțin la Vanguard. Toate restaurantele din New York aveau porții imense. Albii erau convenționali, a zis, de parcă el ar fi fost albastru. Americanii nu aveau pic de simț al „ironiei“. Negroteii erau mișto. Avea de gând să-și piardă timpul liber la Brownies¹, unde îți luai cocaina direct de la bar, însă erai dat afară dacă înjurai.

A trecut pe lângă magazinul cu verandă largă, care vindea crabi de nămol oamenilor de afaceri care se pregăteau să se îmbarce în avionul de Melbourne. Phil i-a spus toate astea, despre crabul care a scăpat și a fost cât pe-acți să facă să se prăbușească un 727. A oprit chiar lângă bordura din fața aeroportului Brisbane, i-a dat banii de cheltuială într-un plic, l-a sărutat pe obrazul țepos și i-a simțit parfumul ciudat.

După ce s-a întors de la Eagle Farm, Dial a rostit cu voce tare că-și dorește să nu-l fi rugat niciodată pe Phil să facă ceva. Și băiatul și-a dorit același lucru. Nu avea voie să spună cât de mult.

Însă a trecut o săptămână și nu s-a întâmplat nimic, apoi încă una și, după un timp, tot ce a rămas din Phil au fost ochii dați

---

¹ Cafenea din New York.

peste cap ai lui Dial și desenele în care încercase să-i schițeze costumul de papițoi, mult mai frumoase, s-a gândit el, decât orice ar fi putut face el.

Dial, Trevor și băiatul s-au dus la plajă șase zile la rând. Au găsit cele mai bune fructe de avocado de pe Sunshine Coast, ascunse de șosea în spatele unui popas alcătuit din *Pinus radiata*, pe drumul spre Coolum. Apoi, săptămâna următoare, cum se întorceau de la Bli Bli, au dat peste un străin în vârstă și ciudat care vindea niște peștișori, nu sardine, însă mici. Ochii lui Dial s-au umplut de lacrimi și a gătit peștii așa cum îi gătea pe vremuri pentru tatăl ei, care, le-a spus, avea exact un metru șaizeci și trei.

A doua zi dimineată s-a auzit ploaia răpăind pe acoperiș și toată lumea a rămas în pat ore întregi. Apoi, au urmat câteva zile cu ploaie zdravănă și, sub privirea băiatului, tulpina mătăsoasă, verde-palid, de mazăre s-a despicat, împingând la o parte solul fărâmițat. În noroi și burniță, a acoperit bine mazărea cu frunze de marijuana, așa cum învățase de la Trevor cu mult timp în urmă, alergând pe aleile pline de hârtoape, cu paletul dând pe dinafară. A netezit chestia neagră, lăsând o gaură astfel încât fiecare lăstar să poată țâșni liber spre cer – nori ca niște pene, înalți și înghețați în albastrul ca dintr-un science-fiction.

Nici un cuvânt de la Phil.

Au urcat tustrei dealul. Rezervoarele lui Trevor se umpleau frumos. În noaptea aceea, s-au dus la un dans al lunii, la așa-numitul loc de adunare și băiatul a dansat cu Dial, și apoi cu micuța Cap-de-budincă. A învățat un pas de dans irlandez, în ciuda faptului că luna era acoperită de un nor. N-avea de gând să moară pentru niște bani. Era limpede.

În ciuda fericirii care-i umplea sufletul, băiatul încă mai ducea povara claxonului răsunând. Nu putea afirma sus și tare că nu mai *vrea* să se întoarcă la Kenoza Lake.

Dacă Phil o găsea pe bunica lui, avea să trimită o telegramă secretă prin care să spună că Dial a fost iertată pentru fapta ei. Hamid, dirigintele poștei, avea să noteze mesajul telegramei și să o pună într-un compartiment separat. Aceasta urma să rămână acolo până când ei aveau să întrebe: Avem vreo telegramă? Nimeni nu le aducea telegrame hipioților.

A rămas în mașină când Dial și Trevor au intrat la poștă. Când i-a văzut întorcându-se cu mâna goală, s-a dezumflat ca un balon.

A continuat să plouă și rezervoarele lui Trevor au dat pe dinafară, iar vadul s-a inundat, și tocmai se aflau acasă și jucau canastă, când au auzit-o pe micuța Cap-de-budincă strigând: He-ei și alergând pe pământul îmbibat cu apă, pleosc, buf, când a aterizat pe treapta din spate a cabanei, nu era Tinker Bell, avea picioare solide, pline de zgârieturi, cu puf alb de sus până jos. Chestia îmbibată cu apă din mâna ei, făcută cocoloș, era hârtia cea temută, telegrama. Tatăl ei o primise săptămâna trecută și venise acasă să-și adune caprele, care dăduseră iama prin legume.

Brian spune, a anunțat Cap-de-budincă, tremurând și întinzându-și brațele de pe care se prelingea apa. Zice, a spus ea, că nu pare ceva prea urgent.

Afară era întuneric și mohorât, și înăuntru era de asemenea întuneric. Băiatul a simțit-o pe Dial tremurând și a văzut-o că-și încrucișează brațele peste piept. N-a rostit nici un cuvânt.

Trevor și-a lăsat jos cărțile de canastă, cu fața în sus. Apoi Dial s-a ridicat în picioare. A luat telegrama de la fetița blonzie.

Rahat, a țipat, și a azvârlit-o pe podea.

Inima băiatului s-a făcut mică de tot în piept.

Dial a zis: Un cretin sadea.

Băiatul nu știa ce e aia sadea, însă Dial se cutremura din toate încheieturile, cu gura schimonosită. S-a izbit cu capul de perete și o farfurie a căzut pe podea și s-a spart. Ce dobitoc, a țipat.

Cap-de-budincă s-a răsucit pe călcâie și a fugit și au auzit-o lipăind în josul dealului, urlând ca din gură de șarpe.

Trevor și-a legat mai bine sarongul și s-a dus spre locul în care zăcea telegrama motolită și muribundă, lângă ușă. I-a întins-o băiatului ca să citească ce scrie.

ÎNTÂLNIT J.J. JOHNSON.

Da, și ce înseamnă asta?

S-a întâlnit cu un trombonist, a spus Dial, îngenunchind lângă farfuria spartă.

Și ce înseamnă asta?

Înseamnă că e un țicnit.

Băiatul s-a gândit: Poate că e un lucru bun.

Băiatul a văzut-o cu ochii lui – a văzut cum telegrama a făcut-o pe Dial să se răzgândească.

I-a simțit sângele fierbându-i în vene în clipa în care ea s-a năpustit afară pe ușă. S-a întors cu perlele pe piept și noroi pe gambe. În mână avea pantofii cei sobri. S-a urcat în patul lui suspendat și a coborât cu borcanul de monede de douăzeci de cenți.

Cine e J.J. Johnson?

Un cântăreț la trombon.

Avea părul vâlvoi, ca al unei nebune. Și-a șters gambele cu un prosop de bucătărie și l-a întrebat pe Trevor de unde poate să dea un telefon.

Chiar e cântăreț la trombon?

Șșș. Da.

Trevor a zis că există o cabină de telefon în lanțul muntos de dincolo de Maleny, parte pe care băiatul a priceput-o, sau aproape a priceput-o, și anume: Cheia libertății tale stă într-un model oarecare. Înțelege?

Nu prea.

Ți-ai împrăștiat drogurile prin desiș. N-ai făcut nici un lucru care să poată fi văzut sau auzit din cosmos. Înțelege?

A zis un da, nu, aproximativ.

Haide, scumpule, a zis Dial, acum o să mergem să facem o plimbare. Toată această agitație febrilă i-a readus în minte senzația neplăcută din avion. I-a privit picioarele lungi și robuste galopând în josul dealului, către Peugeotul 203.

Trevor s-a suit pe bancheta din spate, foarte tăcut și fără să mănânce, fără să caute frecvența la radio, aplecându-se în față în

așa fel încât gura lui mică să fie lângă urechea lui Dial. Era la fel de atent și pe fază cum fusese și atunci când poliția se furișase pe platou cu Land Roverul.

Unde mergem?

Șșș.

Băiatul s-a gândit: Mă trimit înapoi. I s-a strâns stomacul ascultându-i.

Să-l ia dracu' cu banii mei cu tot, a spus Dial.

Pe cine, Dial?

Șșș, a spus ea, vorbind cu Trevor șoptit și precipitat. O să-i trimit și mai mulți bani. Poate să petreacă toată noaptea la Blue Note. Sau la The Gate. Și să fie bătut măr în metrou, dacă asta dorește. Era mult prea dus cu pluta. Și ea o știuse dintotdeauna.

Cine? a insistat băiatul, făcând eforturi să nu se smiorcăie.

Te rog, a zis Dial. O să-ți explic. Ai încredere în mine.

În loc să-i explice, a condus zece kilometri până la Nambour, apoi douăzeci până la Maleny și încă șapte spre sud, până când au văzut dinții stranii și spărți ai Munților Glass House ițindu-se din hățişul țepos de dedesubtul cerului ca de catifea. Drumul era îngust și negru-strălucitor de-a lungul crestei acoperite cu iarbă bogată și, când au ajuns la telefon, Dial a parcat mașina cât de bine a putut, stresată să nu se răstoarne în valea de dedesubt. A ieșit din mașină cu o bucățică de hârtie între degetul mare și arătător, fluturând în adierea vântului. În cealaltă mână avea borcanul cu monede și băiatul a rămas în mașină, cu geamul deschis și trupul mângâiat de adierea blândă.

Trevor s-a repezit și el în cabina de telefon.

Băiatul a rămas singur, cuprins de o vagă stare de greață. Nu voia să plece, nu încă, poate mai târziu. Poate că Dial i-ar putea plăti bunicii să vină într-o vizită, să vadă că e un loc foarte plăcut. Ploaia se oprise și norul ca o blană de iepure era suficient de sus pe cer ca să se vadă până departe, spre coastă. Și-a imaginat bulevardele Lex și Sixty-second și străzile adânci și întunecate, care nu-ți lăsau mintea să plutească prea departe.

Au ieșit grăbiți din cabină, Trevor încruntat, Dial golindu-și obrazii de aer.

Ce-i? a întrebat când ei s-au suit în mașină. Ce-i?

Dial era ocupată să întoarcă mașina. Roțile din spate au rămas blocate preț de o clipă, după care s-au eliberat, demarând din Maleny și lăsând bulgări de lut galben pe mijlocul drumului.

Trebuie să mergem la Brisbane, scumpule.

De ce?

Nu ne lasă să sunăm în altă țară de la un telefon public.

Poșta centrală din Brisbane era împânzită de polițiști care mișunau peste tot, ca furnicile ieșind dintr-un cuib. Băiatul a coborât privirea în pământ, ca să nu-i vadă nimeni fața.

Să nu spui nici un cuvânt, atâta te rog, i-a zis Dial. OK?

El i-a luat mâna înspăimântată și alunecoasă și a urcat lipit de ea treptele clădirii uriașe, ca o biserică sau o sinagogă. Nu avea aer condiționat. Ar fi trebuit să aibă. Dial a plătit niște bani la o tejghea înaltă și a primit un tichet cu un număr, după care au intrat într-o sală de așteptare cu bănci lungi de lemn și telefoane negre înșirate de-a lungul tuturor pereților, fiecare dintre ele în propria-i cabină lambrisată cu lemn.

Ce bine arată, a zis băiatul. Ca pe vremuri.

Da.

Când, într-un final, și-au auzit strigat numărul, s-au năpustit toți trei în cabina care mirosea cam ca gazele pe care le emană oamenii atunci când sunt triști ori speriați.

Alo, a zis Dial.

El s-a lipit tare de ea în timp ce ea cerea cu domnul Warriner. Phil.

Băiatul s-a gândit: Țicnitul.

Cred că la ora asta trebuie să fie acasă, i-a spus ea lui Trevor.

Alo, a spus Dial. Bună, Phil.

A ascultat. A zis: Este camera lui Phil Warriner? Apoi a ascultat din nou.

Asta nu e treaba ta, a spus. Vreau să vorbesc cu Phil.

Apoi, fără să mai rostească vreun alt cuvânt, a pus telefonul negru și impozant înapoi în furcă. Băiatul nu l-a văzut pe Trevor strecurându-se afară, însă Dial l-a găsit în mulțimea din față.

Trevor avea mâna la gură, ochii îi jucau în cap de parcă era nebun, și băiatul a simțit că i se face frică.

Un polițist, a spus Dial. În camera lui.

Trevor a privit în depărtare.

Era din Brooklyn, a spus Dial. Polițistul. S-a uitat în jos, spre băiat.

Bănuiesc că știi numărul bunicii tale?

Trevor a zis: Ne vedem la trei, la mașină.

Băiatul s-a gândit: Ce-o să se întâmple cu mine? L-a urmărit din ochi pe Trevor îndepărtându-se, filiform și cu pasul lin și trecând drept prin mijlocul unui grup de polițiști care se urcau într-un autobuz.

Unde se duce?

Știi numărul bunicii tale?

El s-a uitat în ochii ei cu iriși pătați, ieșiți din orbite. Totul era ascuns în cerculețul cel negru, unde bunicul lui îi spusese că nici măcar Dumnezeu nu poate vedea.

De ce?

Ea i-a luat mâna și el s-a lăsat condus în preajma teghelei celei înalte, unde ea s-a lăsat iar pe vine, așa cum se lăsa când voia să-i spună ceva important.

Uite ce e, a spus, idiotul a intrat în belea.

Trevor?

Phil. Și, dacă a intrat în belea el, am intrat și eu. Lasă-mă să-i explic totul bunicii tale, înainte ca Phil să înrăutățească și mai tare lucrurile.

Asta ți-am spus și eu, a spus băiatul. Ți-am spus acum o mie de ani.

Acum plângea, fără să mai știe ce e bine și ce e rău. Nu aveau nici un șervețel. Ea a înșfăcat un formular de telegramă și i l-a dat să-și sufle nasul cu el, însă hârtia era aspră și mai rău s-a mânjit, așa că până la urmă a fost nevoit să-și folosească încheietura mâinii. Dial a luat altă telegramă și a notat ambele numere, cel de pe Sixty-second Street și cel de la Kenoza Lake. El a văzut-o, printre lacrimi, plătind la teighea.

Acolo unde se afla bunica era noapte, iar trupul ei firav de înotătoare probabil că abia se zărea sub pătură, iar radioul cânta, pe un fond cu pâraieli și foșnituiri, pentru a o feri de coșmaruri. Probabil că, atunci când a sunat telefonul, s-a speriat cumplit.

Alo, a zis Dial, sunt Anna Xenos.

Xenos? Băiatul auzea o ambulanță. Așa a știut că sunase întâi la oraș.

Sunt prietena fiicei dumneavoastră, a spus Dial. Anna Xenos.

Nici una din ele n-a pomenit nimic de băiat. Bunica lui nu-l putea vedea, și nu-și putea imagina unde se află el. Un polițist mânca un sendviș și se rezema de tejghea, întreținându-se cu fetișcana frumușică și durdulie care împărțea numerele de ordine pentru convorbirile telefonice. Legământ pecetluit cu sânge, a zis polițistul.

Simțurile lui Dial erau în stare de alertă maximă, ca mustățile de pisică. A observat că polițistul se uită atent la băiat. A auzit cum un pahar e mutat pe un blat de sticlă, în New York.

OK, Anna Xenos, a spus bătrâna. Ai idee cât e ceasul?

Dial s-a gândit: Probabil nu sunt în toate mințile, de am conversația asta.

Poliția ți-a arestat complicele, a spus bunica.

Cuvântul – *complice* – a izbit-o drept în plex.

În clipa asta, e în The Tombs¹.

Nu știa ce înseamnă exact The Tombs, însă aproape că ghicise, și a urât-o pe bătrână pentru felul în care a rostit *toombs*, de la adresa din Park Avenue.

S-a uitat în jos spre băiat și a văzut cu câtă tristețe se agață de ea. Avea un aer suferind, nasul transpirat și o apucase strâns de fustă. Bietul băiat. Bietul Phil, în costumul lui de papițoi. Îi fusese jenă să-i comenteze vestimentația, însă tăcerea ei de mimoză îl trimisese drept în pușcărie.

Dimineață va fi judecat.

Pentru numele lui Dumnezeu, e avocat. E avocatul meu.

---

1 Nume colocvial dat închisorilor din New York, în primul rând celei din Manhattan, datorită construcției ce amintește de un mausoleu.

Dă-mi-l pe Jay.

Nu, nu încă.

Dial și-a închipuit un telefon de modă veche, cu cablul ros, precum corsetul mamei ei. A așteptat în timp ce acesta îi pâraia în ureche.

Chiar trebuie să fii atât de crudă? a spus doamna Selkirk.

Dial i-a întins băiatului telefonul unsuros și el l-a luat cu ambele mâini.

Dragul meu, tu ești?

Băiatul i-a auzit vocea ridicându-se cu efort din adâncul ca de martini al somnului.

Da, bunico.

Jay?

Eu sunt, bunico. I-a văzut părul grizonat frumos pieptănat înainte de culcare.

Ți-au făcut rău, Jay?

Nu, bunico.

Băiatul își auzise destul de des bunica plângând, asemenea vântului printre frunzele toamnei, însă nu așa, o furtună cu rafale, plesnete și glas înecat. Apoi s-a oprit, destul de rapid.

O să-ți spună Phil, i-a zis băiatul iute. Sunt bine.

Cine?

Avocatul, bunico. A venit ca să rezolve totul. Totul e foarte bine.

E pe mâinile poliției, dragul meu, nu-ți face griji.

Toată lumea se poartă frumos cu mine, bunico. Phil e un om draguț.

Unde ești, Jay?

Poate c-ar fi trebuit să-i spună unde se află. Nu știa. Polițistul avea sprâncene groase nisipii, lăsate peste ochi, și stătea cu fundul împins în spate, ca foaia de salată din sendviș să cadă pe jos, și nu pe ecusonul lui.

Trebuie să-mi spui, Jay.

Dial stătea cu urechea lipită de receptor. I l-a înșfăcat imediat din mână și el s-a bucurat că nu trebuie să hotărască.

Uite ce e, a spus Dial, am plătit pentru șase minute, așa că haide să nu irosim timp prețios.

O să am grijă să-nfunzi Sing Singul, a spus bunica Selkirk, printre pâraiture. Pot să localizez telefonul de la care suni, proasto ce ești. Câți bani vrei?

De ce nu vorbești pur și simplu cu avocatul meu, să vezi dacă nu reușești să cădeți de acord. Nu vreau nici un ban.

Avocatul tău, ca să vezi.

În acel *ca să vezi*, Dial a auzit doar o viață plină de privilegii și condescendență.

Nu ajuți pe nimeni cu tonul ăsta, babă proastă ce ești.

Poftim?

Jay e lângă mine. Îl vrei? Sau nu?

Dial s-a gândit: Am devenit o infractoare care răpește copii.

Am pierdut o fiică. Nu pot să-mi pierd și nepotul.

Ascultă-mă, te rog, a spus Dial, nu vrem decât să venim acasă.

Ai cea mai mică idee în ce belea te-ai băgat? Dă-mi-l la telefon, lasă-mă să mai vorbesc o dată cu el.

Nu mai e timp.

Sper pentru binele tău că nu te-ai atins de nici un fir de păr din capul lui.

Ascultă-mă, a spus Dial. Ai doar o singură șansă. O vrei?

Nu, tu ascultă-mă pe mine, a spus bătrâna.

Taci și ascultă, a spus Dial. Știa că-l speria pe băiat. Însă nu se mai putea abține. Se afla într-un loc dement și legăna amenințătoare o bătă, gata să se ia în piept cu întreaga lume.

Da, a spus bătrâna foarte încet. Continuă, te ascult.

Atunci a auzit-o pe Phoebe Selkirk plângând.

Taci, a spus Dial. Scorpie bogată și răsfățată. Dacă vrei să-l mai vezi vreodată pe băiatul ăsta, vorbește cu Phil. Scoate-l din închisoare.

A pus jos receptorul și a început să estimeze pagubele.

Băiatul și Trevor săpau în spatele cabanei. Odată terminată, puteai să te culci în groapă și să vezi până hăt departe, pe deasupra acoperișului cabanei, până la fâgașele galbene ale drumului. Acesta era planul, și era dus la îndeplinire cu grabă maximă. Dial simțea din cabană izbitura egală a târnăcopului lui Trevor.

În spatele chiuvetei era o ferăstruică îngustă cu geam încastrat în plumb prin care putea, dacă stătea într-un anume unghi, să-l vadă pe băiat cu capul în jos în groapă, scormonind țărâna din spatele lui, ca un câine. Gropari, s-a gândit ea, și cam asta era dispoziția în care se afla. Ea, Anna Xenos, fusese cea care provocase toate astea. Ce bine-ar fi fost să nu fi făcut asta. Ce bine-ar fi fost să nu fi făcut aia. Tot ce atingea distrugea. Cum foarte bine îi spusese Rebecca lui Trevor: De ce nu bombardează pur și simplu Cambodgia, ca să știm o treabă?

Trevor era sută la sută convins că Phil va mărturisi foarte rapid polițiștilor din New York unde se află băiatul. Cine n-ar fi făcut-o? a zis și, în căutătura lui aspră, ea a văzut suficientă amărăciune ca să creadă în el. Mâine-dimineață, cel târziu, poliția din Brisbane o să fie aici, a spus el. Chiar înainte de ivirea zorilor. Așteaptă și-ai să vezi.

Acum era deja târziu și valea rămăsese fără soare și, deși înăuntru era un întuneric de-a dreptul macabru, Dial s-a gândit că e mai înțelept să nu aprindă lămpile. Oare deținătoarea bursei Alice May Twitchell chiar credea cu adevărat că sunt spionați din cosmos, că ceasul ei cu alarmă e cheia libertății ei și că e nevoie să se târască într-o groapă măloasă ca să-și păstreze libertatea?

S-a schimbat în șort și maieu și a urcat desculță dealul, unde l-a găsit pe băiat gol pușcă, întins pe burtă, săpând cu mâinile. Trevor, care, dintr-o politețe ciudată și perversă, avea chiloții pe el, dădea la lopată icnind, cu mușchii spatelui murdari de pământ, ca o dâră de mangel pe lenjeria cea bună.

Plouase destul cât să facă poteca noroioasă și alunecoasă, însă ploaia nu reușise să pătrundă foarte adânc în pământul dealului. Era sezonul uscat și, după câteva degete de țărână umedă, au dat peste un fel de argilă tare și galbenă, care-i rupsesse deja unghiile băiatului.

Ești bine, scumpule?

Sunt bine, a zis el, însă ea s-a gândit la animalele prinse în capcană, care-și rod membrele. Trebuia să plece, să fie eliberat, însă mai întâi trebuiau să supraviețuiască toți trei acestei nopți, așa că au muncit stângaci, cot la cot, până când a fost nevoie să aducă lămpile de uragan din cabană. Încă nu terminaseră când băiatului i-au căzut efectiv pleoapele de oboseală și l-a dus jos să se spele. Pe urmă, l-a pus pe blatul bucătăriei cu un prosop în jurul umerilor încovoiați și au ascultat amândoi cum Trevor râcăie cu lopata, apoi scurmă, în timp ce ea a încropit un soi de ratatouille cu dovleci și cartofi, o mâncare care nu semăna cu nimic cunoscut și n-avea nici nume.

În timp ce orezul fierbea, au urcat dealul ținându-se de mână și au descoperit că Trevor improvizase deja un fel de acoperiș deasupra gropii, cu o foaie de tablă, și îl acoperise cu pământ și frunze de marijuana. Îi căptușise interiorul cu folii de plastic negru, din grădină.

Dar n-o să ne găsească poliția aici? a întrebat ea.

Le e frică de desiş, a zis el. Ai încredere în mine.

Și-au mâncat cina în beznă pe terasa cabanei, după care au făcut duș, s-au șters și și-au pus pe ei ce haine curate avea fiecare. În cele din urmă, au cărat și au târât în susul dealului păături și perne, aducând cu ei și rămurelele, frunzele și păianjenii măturați în drumul străbătut în întuneric.

S-au lăsat încet în obscuritatea căptușită, băiatul între Dial și Trevor, și deși pozițiile lor sugerau un soi de protecție familială,

Dial nu putea să uite cum îl rănisese pe băiat, zbierând ca o harpie la bunica lui, în acea poștă supraîncălzită, în stil colonial. S-a imaginat cu dinți ca ai femeii arhetipale a lui de Kooning, crescându-i de imediat de sub nas, mătușa criminală, o clanță uriașă cu care să-l zdrobească între dinți. Însă firește, tot ce-și dorea ea nu era această ultimă încercare disperată de fugari, ci să-l ia ca pe o biată pasăre rănită, să-l pună într-un cutie căptușită cu vată și să-i dea lapte cald cu pipeta. Îl iubea, îi iubea pielea catifelată și arămie, mirosul ca de frunză al părului încurcat și, mai presus de orice, ochii care odinioară erau mai deschiși, mai limpezi, plini de încredere. Și el o iubea.

Doamne, binecuvântează-l pe Phil și ferește-l de rele, a zis băiatul și, în tăcerea înmărmurită care a urmat rugăciunii, a adormit, alunecând într-un sforăit abia perceptibil, ca o șoaptă.

Gaura era strâmtă, păturile încurcate, iar băiatul dădea din picioare în somn ca de obicei, însă Dial a ațipit rapid și nu s-a mișcat până când Trevor a scuturat-o de umăr, o singură dată, însă tare. Când ea s-a trezit, el i-a pus mâna murdară de țărână peste gură și ea a înțeles că băiatul se ridicase în fund. Acum vedeau toți trei prin fanta dintre acoperiș și pământ: faruri galbene și luminoase, lumini albe de cuarț măturând cabana. Au auzit glasuri de bărbați, brusc foarte tare, în clipa în care ușa neîncuiată a cabanei a fost spartă și dată în lături cu zgomot, iar luminile au traversat fiecă cotlon, ca niște creaturi demente ce se năpustesc furibunde asupra prăzii, cu aripi ascuțite de sticlă.

Cel mai tare a șocat-o faptul că i-au spart ușa, răutatea gestului. L-a ținut pe băiat și i-a acoperit urechiușele turtite, iar el s-a lipit cât a putut de ea, însă nu avea cum să nu fi auzit lemnul despicându-se de sus până jos, înjurăturile, bocancii duduind, corul strident al instrucțiunilor radio. Era fiica tatălui ei și-i aștepta să vină. I-au pus mâinile pe o pernă înainte de a-l împușca. Le-ar fi putut da foc de vii.

Băiatul stătea culcat între trupurile lor. Era ținut mai strâns decât fusese vreodată, de pământ, de propria-i răsuflare, de Dial cea blândă, de Trevor cel aspru. Dial i-a acoperit urechile cu mâini foșnitoare și l-a sărutat pe creștet, în timp ce poliția a atacat cabana de parcă ar fi vrut s-o facă să sângereze. Ce-i înfură oare așa? El?

A auzit ultimul lucru spart și s-a întins pe spate și a privit farurile trecând razant peste vârfurile copacilor, în timp ce poliția întorcea mașina, care se oprea, se opintea și într-un final se îndepărta.

Apoi, tocmai când credea că s-a sfârșit, i-a auzit strecurându-se pe alte drumuri șerpuitoare, vizitându-le vecinii, căutându-i acolo. S-a trezit când se făcuse bine de tot ziuă, scuturat de Trevor. Au coborât dealul împreună, cu tălpile pline de rouă. Ușa de la intrare era încă roșie, însă sfărâmată în bucăți, un fulger purpuriu în iarbă.

Stați, a zis Trevor. Dial îl ținea de mână. Trevor a urcat treptele.

Dial l-a atins pe creștet.

Trevor s-a întors cu pantofii pe care trebuia neapărat să-i poarte dacă voiau să intre.

Când a rămas în pragul ușii deschise, băiatului i-au venit în minte ratonii care sfâșiau gunoiul buncii lui, gențile rupte, pernele eviscerate, pereții aurii distruși, precum cartoanele din spatele supermarketului Peck's. Dacă doriți, le puteți lua acasă, pentru foc.

Când a văzut ce provocase, băiatul a știut că trebuie să plece. Nu avea de ales. A știut-o înainte să apară Cap-de-budincă, și au pornit toți patru prin tufiș, ca să vadă ce a pățit fabrica tatălui ei, lumânările sparte, pereții crăpați.

I-a spus micuței Cap-de-budincă: Plec.

Când soarele s-a ridicat pe cer, mulțimea a dat înconjurul stricăciunilor și, la fiecare nou popas, el spunea: Plec. Cerul era cât se poate de limpede. Sunetele se auzeau cât se poate de clar. Țipetele coșofenei australiene, care nu semănau cu altele de pe pământ. Cine spusese oare că parcă ar fi un înger care face gargară într-o vază de cristal?

Nimeni n-a zis că poate să mai rămână. S-a trezit singur, pe marginea unei stânci, când tot ce-și dorea, din adâncul sufletului, era să fie tras înapoi și strâns la piept, însă nici măcar Dial nu s-a putut duce cu el, deși au petrecut toată ziua împreună. Au mers prin desiș, mâncând o felie de pâine cu miere într-un loc, bând un pahar cu lapte în altul. Hipioții s-au purtat frumos cu el.

Le-a spus: Acum trebuie să plec. Știa perfect ce spune.

Era prea brusc, însă întotdeauna e prea brusc, nu există nici un semn care să te anunțe că o să-ți plesnească un vas de sânge. Mergi într-o direcție așteptându-te să poți continua să mergi și, chiar și atunci când spui trebuie să plec, o spui în locul din care pleci, și tocmai acest loc, cel care în curând va dispărea, este cel care-ți populează ochii, plămânii, pământul lui îl porți sub unghiile tale, în formă de semilună.

Spui lucruri despre viitor, însă nu ai fost acolo, așa că n-ai de unde să știi ce va fi.

Băiatul a zis: Trebuie să plec.

Toată lumea s-a dat din calea lui și, chiar și atunci când Trevor i-a făcut un săculeț pentru desene și Dial a stat lângă el atât de aproape că respirau același aer, și în timp ce întindeau pe jos ambalajele de înghețată, frunzele, desenele, fotografia cu tatăl lui, desenul pe care îl făcuse Dial, cu Phil în costum de papițoi, și când valiza a fost închisă și legată și Dial i-a scris numele pe ambele părți, pe o parte, SIXTY-SECOND STREET, iar pe cealaltă KENOZA LAKE, a simțit cu fiecă fibră a corpului aerul stingher dintre el și toți ceilalți.

Totul îi devenise atât de familiar, kukaburele marcându-și teritoriul în amurg, schițând din zbor pătrate și triunghiuri ce alcătuiau un gard vizibil cel puțin pentru ele, spunând că acest pământ este al lor.

Abia acum și-au dat seama că li se furase Peugeotul, le fusese remorcat. Nu s-au întors în cabană. Era ca și cum cineva ar fi murit înăuntru, ca și cum liliecii și lumina aurie, toate astea fuseseră sufocate și căsăpite.

Băiatul voia să doarmă în mijlocul pădurii tropicale, însă Trevor a spus că și în noaptea asta trebuie să doarmă împreună.

Băiatul a spus: O să vină din nou.

Trevor a spus că n-o să vină din nou și Dial a început să plângă. A zis că-i pare rău. Apoi Trevor i-a explicat cum o să-l trimită înapoi la bunica lui, fără ca Dial să fie prinsă.

În stomacul lui era o minge de gheață mare cât un ou.

O să vină Rebecca să te ia, a spus Trevor.

S-a culcat țeapăn între ei, complet singur. Dial a plâns, însă el nici măcar n-o auzea. El n-a plâns. L-a simțit pe orfanul de piatră lângă el și au stat treji toată noaptea. Era o noapte distrusă, el le-o distrusese. Ea n-ar fi trebuit să plângă. El n-ar fi trebuit să fie furios. Nu era vina lor și asta simțise toată noaptea: Am stricat totul.

Dimineța a venit încet, cenușie ca niște mâini murdare, iar Dial l-a îmbrăcat și el era politicos și epuizat, cu pleoapele neobosite neclintite. N-a vrut să facă duș, însă își simțea pielea acră și și-a luat în mână sacul cu desene și bancnota de o sută de dolari, iar Trevor și Dial au pornit alături de el pe poteca alunecoasă, trecând pe lângă locul în care se aflase mașina, iar acum nu mai era decât o pată întunecată de benzină și apoi luând-o pe drum, unde era încă prea beznă să vezi pietricelele roșii și galbene de pe jos. A luat totuși două.

Dial l-a ținut de umeri și a îngenuncheat în mijlocul drumului.

Te iubesc, Che. Să știi că nu regret nimic.

El nu știa ce să spună. Era furios, dar trebuia să plece și Trevor a încercat să-și ia rămas-bun, după care mașina Rebeccăi s-a apropiat șuierând pe drumul acoperit cu nisip, tăcută precum un rechin și, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să facă un ultim gest semnificativ, el se afla deja pe scaunul din față, cu valiza, și nu avea să mai vadă niciodată acea cabană în tot restul vieții lui, și nici să mănânce mazăre sau papaya crescute aici, iar pielea pe

care o lăsase în urma lui avea să se preschimbe în pulbere și aveau să treacă secole, iar acea părticică din el urma să rămână aici, în această vale.

Ești bine?

Da.

Asta a fost tot. N-a întrebat unde e dus, chiar dacă-și simțea scrotul aspru și tare ca o pipotă de pui, și a privit toate curbele familiare ale drumului luminate de farurile mașinii Rebeccăi.

Mă duci la poliție?

Nu, nu tocmai.

Poate că ea credea că el știe ce urmează să se întâmple, însă el nu știa absolut nimic. Când au intrat pe Bruce Highway, a luat-o spre nord.

Ne ducem în Canada?

Nu, nu chiar atât de departe, a spus ea. Însă au mers vreme îndelungată, mult mai repede decât conducea Dial. Traficul nu era prea aglomerat și, în curând, ea a virat spre stânga și au ajuns la o poartă de sârmă, de genul celei de la Trevor de acasă, după care au urcat pe un drum în pantă, până sus, pe creastă, unde ea a oprit mașina.

Se iviseră zorii și lumina se lăsa, joasă, peste arborii de hârtie și trestia din Coolum, până departe, spre culmea semeață a muntelui Ninderry. Când s-a dat jos din mașină cu valiza lui din placaj prelucrat artizanal a simțit vântul și i s-a ridicat tot părul de pe brațele goale, de pe ceafă și de pe întreg corpul și, într-un final, s-a uitat la Rebecca și a înțeles că ea nu știe ce să-i spună.

Nu te cunoșteam, a spus.

Nu.

Ești un puști incredibil.

Mulțumesc.

Îmi pare rău pentru pisica ta, a spus ea.

E în regulă.

Nu, chiar îmi pare sincer rău.

Și a început să plângă și să-l îmbrățișeze, cu fața lățăreață strălucitoare și roșie, și lui îi părea rău pentru ea, însă nu era în stare să gândească.

Ce-o să se întâmple acum?

Ea și-a suflat nasul.

Trebuie să mă duc și să le spun unde ești.

Bunicii mele.

Poliției, a zis ea, privind peste umăr. Nu prea erau multe de văzut. Un pâlc de salcâmi lângă gardul îndepărtat și vreo câteva vaci.

Ăla e un taur?

Nu, a spus ea, de parcă ar fi știut. Trebuie să plec.

OK.

Îmi pare rău c-am dat apă la șoareci.

E OK, a zis el.

Ea i-a întins mâna și el i-a strâns-o, apoi a privit-o cum pornește mașina și înconjoară dealul, iar pe urmă coboară și o cotește spre dreapta. O vedea din locul în care stătea, pe creastă, cum se îndreaptă spre nord, către un alt oraș. S-a gândit că probabil va suna de la o cabină telefonică aflată cât mai departe.

Apoi n-a mai avut nimic de făcut, decât să aștepte.

Ar fi trebuit să-i dea un pulover. Au uitat. A stat și a ascultat camioanele triste și singuratice ce goneau pe șoseaua de la picioarele lui și a privit o pasăre, un uliu după câte și-a dat seama, învârtindu-se în cercuri deasupra lui. La ora aia era deja destul de înspăimântat. De teamă să nu cumva să fie ucis sau să pățească cine știe ce. Când a văzut mașina de poliție pe drumul de dedesubt, s-a culcat la pământ. Puțin mai departe de el, era o gaură unde poate cândva trăise un iepure. S-a târât ușor în direcția ei, peste iarba joasă, cafenie. Și-a dorit să se poată întinde lângă Trevor și Dial, să simtă sângele și osul și pământul în jurul lui și să nu se mai miște niciodată.

Nu-l putea vedea nimeni de pe drum și a zăcut așa preț de vreo cinci minute, apoi poate încă alte cinci minute și probabil că s-a scurs cel puțin o jumătate de oră înainte să audă mașina și să știe că ajunsese, în sfârșit, la final.

Întotdeauna se întâmplă prea brusc. La opt ani, știa deja asta. Sfârșitul va veni ca un copac ce se prăbușește în noapte.

L-a auzit pe șofer apropiindu-se, cu motorul subțurat și ambreiajul apăsat. S-a întors să se uite spre cer și abia atunci, cu ambele urechi brusc alertate, a înțeles că mașina nu vine dinspre drum, ci dinspre salcâmi și dinspre taurul din apropierea lui, Vauxhall Cresta¹ albastru-gheață, cu doar șapte sute de mii la bord, apropiindu-se în viteză, în prea mare viteză, traversând pășunea, înălțându-se și aterizând cu zgomot, venind ținută spre el, apoi virând lateral ca un avion gata să aterizeze, iar la volan, în spatele parbrizului strălucitor era Anna Xenos, cu coatele îndepărtate, capul în față și lângă ea se afla Trevor, și se apropiau atât de repede, încât băiatul a sărit din calea lor ca să nu-l facă una cu pământul și ei l-au văzut, au deschis ușa pasagerului ca să-l tragă în mașină din mers, să-l țină strâns la piept, să-l ia să fie al lor pentru totdeauna, fără să se gândească la consecințe, fiindcă nu voiau să rămână fără el, pentru că făcea parte din viața lor.

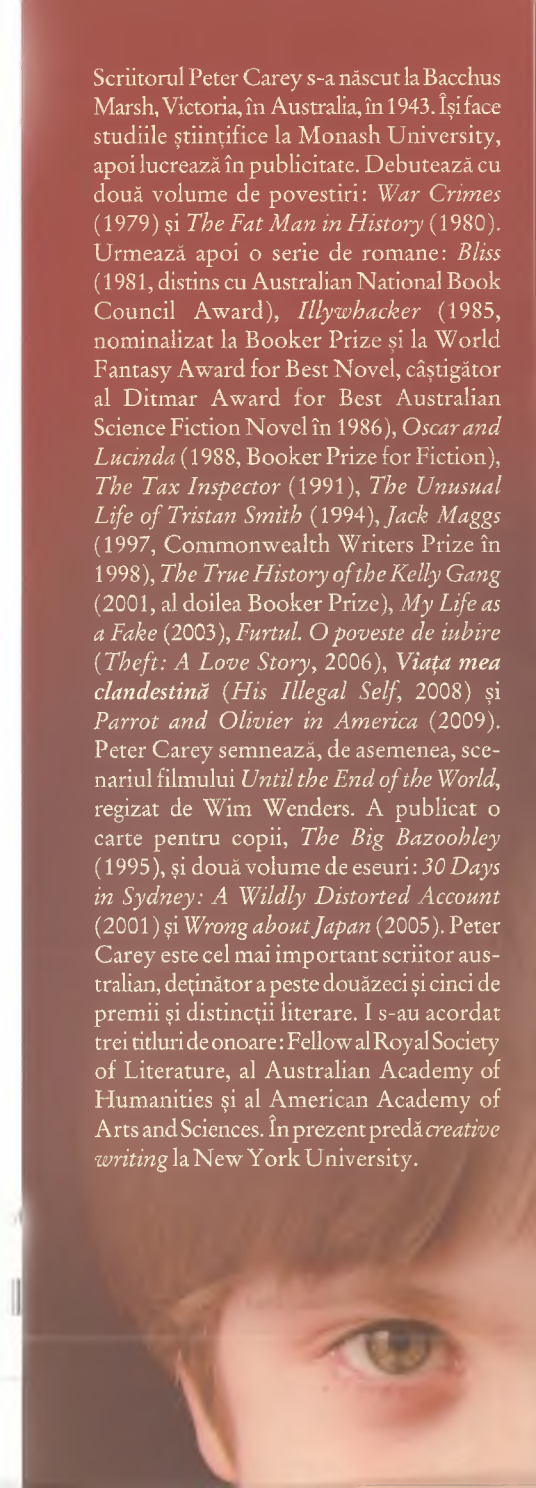
Ceea ce a simțit în acele clipe băiatul ar fi putut fi măsurat cu o riglă de treizeci de centimetri, un junghi ascuțit și arzător care, în chip ciudat, nu l-a durut deloc. I-a băgat cineva un cuțit în spate, s-a gândit. Chiar și mai târziu, când era adult, avea să fie convins că atunci îi rămăsese ceva în corp – ceva mic, neted, nu o perlă, ci ceva mult mai lustruit, mai luminos, un soi de sămânță despre care, în timp, avea să pretindă că e doar o simplă amintire, nimic mai mult. Avea s-o poarte cu el de-a lungul potecii presărate cu bălării care avea să fie propria lui viață, ridicolă și, din când în când, dezastruoasă.

---

¹ Automobil britanic lansat în 1954, unul dintre cele mai elegante ale anilor '50. Însăși regina Elisabeta II a folosit ani la rând o versiune Estate a acestuia, pentru transportul personal.

Scriitorul Peter Carey s-a născut la Bacchus Marsh, Victoria, în Australia, în 1943. Își face studiile științifice la Monash University, apoi lucrează în publicitate. Debutează cu două volume de povestiri: *War Crimes* (1979) și *The Fat Man in History* (1980). Urmează apoi o serie de romane: *Bliss* (1981, distins cu Australian National Book Council Award), *Illywhacker* (1985, nominalizat la Booker Prize și la World Fantasy Award for Best Novel, câștigător al Ditmar Award for Best Australian Science Fiction Novel în 1986), *Oscar and Lucinda* (1988, Booker Prize for Fiction), *The Tax Inspector* (1991), *The Unusual Life of Tristan Smith* (1994), *Jack Maggs* (1997, Commonwealth Writers Prize în 1998), *The True History of the Kelly Gang* (2001, al doilea Booker Prize), *My Life as a Fake* (2003), *Furtul. O poveste de iubire* (*Theft: A Love Story*, 2006), *Viața mea clandestină* (*His Illegal Self*, 2008) și *Parrot and Olivier in America* (2009). Peter Carey semnează, de asemenea, scenariul filmului *Until the End of the World*, regizat de Wim Wenders. A publicat o carte pentru copii, *The Big Bazoohley* (1995), și două volume de eseuri: *30 Days in Sydney: A Wildly Distorted Account* (2001) și *Wrong about Japan* (2005). Peter Carey este cel mai important scriitor australian, deținător a peste douăzeci și cinci de premii și distincții literare. I s-au acordat trei titluri de onoare: Fellow al Royal Society of Literature, al Australian Academy of Humanities și al American Academy of Arts and Sciences. În prezent predă *creative writing* la New York University.

Peter Carey este unul din cei doi scriitori (alături de J. M. Coetzee) care au obținut Man Booker Prize de două ori. De asemenea, a primit patru Miles Franklin Awards. *Viața mea clandestină* e o evocare fascinantă și inteligentă a Americii de la finele anilor '60, dublată de o poveste de iubire – cea dintre un băiețel tânjind după părinții lui absenți și o tânără al cărei sentiment neașteptat pentru el îi schimbă complet viața.

„Un roman dens și captivant, ce poate fi savurat atât pentru frumusețea prozei și pertinența temelor sale, cât și pentru modul desăvârșit în care autorul știe să orchestreze emoțiile.“

Sunday Telegraph

„Citind acest roman ai sentimentul că privești chiar inima omului și lumea însăși prin sticla deformatoare, dar exactă a unei lupe – una pe care o poartă în buzunarul lui un băiat de șapte ani... Splendidele sale fire narative tensionate, agitate, întunecate, maiestuoase sunt însuflețite de o scriitură ludică și de o profundă conștiință comică... Asemeni celorlalte cărți ale lui Carey, *Viața mea clandestină* e o aventură a sufletului modern.“

New York Review of Books

„Carey s-a dovedit încă o dată un adevărat maestru al perspectivei. O carte viscerală și superb scrisă. Romanul evocă o vârstă a Americii când lumea era dispusă să riște totul pentru o cauză, pentru visul de a trăi într-o lume mai bună.“

San Francisco Chronicle

ISBN 978-973-689-366-7

9 789736 893667